

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

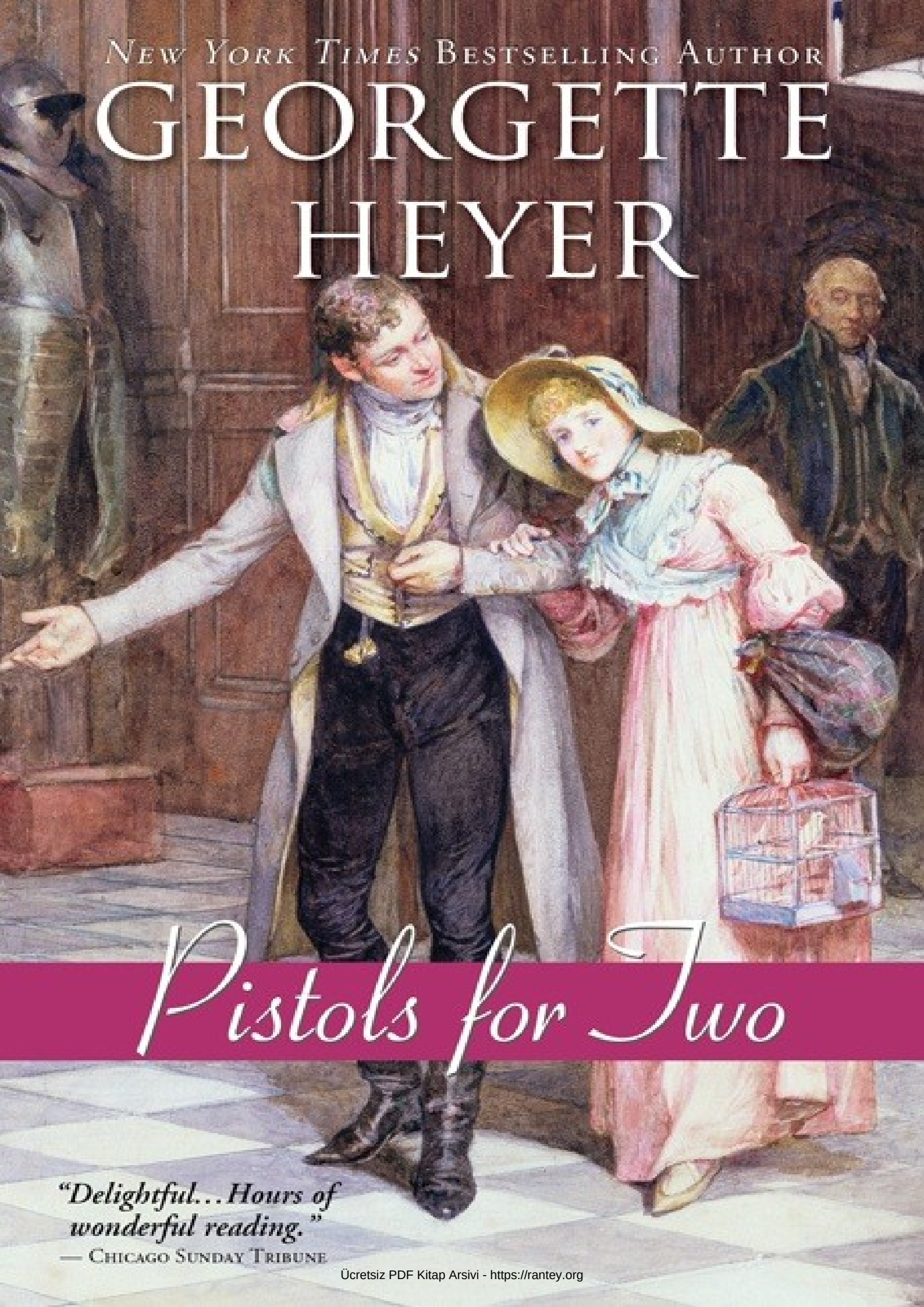
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

GEORGETTE HEYER

Pistols for Two

*"Delightful... Hours of
wonderful reading."*

— CHICAGO SUNDAY TRIBUNE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Pistols for Two

VE DİĞER. HİKAYELER

Georgette Heyer

SOUTCBbOCiKS
CCISUB|O[CG

Telif Hakkı

Telif Hakkı© 1960 Georgette Heyer

Kapak ve iç tasarım © 2012 Sourcebooks, Inc. Kapak

tasarımı Dawn Adams/Sourcebooks

Kapak resmi Crossing the Threshold, the New Bride, 1886 (w/c), Glindoni, Henry Gillard 1852- 1913)/Özel

Koleksiyon/Fotoğraf © Bonhams, Londra, Birleşik Krallık/The Bridgeman Art Library

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks, Inc. şirketinin yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yöntemle -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Sourcebooks Casablanca, an imprint of Sourcebooks, Inc. tarafından yayımlanmıştır.

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

FAKS: (630) 961-2168

www.sourcebooks.com

İlk olarak Birleşik Krallık'ta 1960 yılında William Heinemann Ltd tarafından

yayımlanmıştır Kongre Kütüphanesi Kataloglama-Yayın Verileri

Heyer, Georgette.

İki kişilik tabanca ve diğer öyküler / Georgette Heyer.

s. cm.

1. İngiltere-Sosyal yaşam ve gelenekler-19. yüzyıl-Kurgu. I. Başlık. PR6015.E795P57

2012

823'.912-dc23

2011043332

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Pistols for Two](#)

[Gizli Bir İlişki Banyo](#)

[Güzeli](#)

[Pembe Domino](#)

[FannyBir Koca'nin](#)

[Handa Gecesi Onur](#)

[Geçirmesi İçin](#)

[Düello](#)

[Tehlikesi](#)

[Snowdrift](#)

[Dolunay](#)

[Sylvester'bir alıntı dan](#)

[Venetia'dan bir alıntı Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Arka Kapak](#)

İki Kişilik Tabancalar

1

Sonunda, haftalardır için için yanan kavga öyle önemsiz bir şey yüzünden alevlendi ki, diye düşündü Tom, nedenini bilse herkes gülerdi. Sadece, Jack bir kapı aralığında geriye doğru adım attığı ve Tom'a çarparak şampanya dökmesine ve ayağına basmasına neden olduğu için gerçekten silah noktasına gelmemişlerdi. Ne de Jack, sakar bir hödük olduğu için ona küfrettiği için öfkeden beti benzi atmış ve ağzı açık kalmıştı. Eğer bir adamı beşikten beri tanırıyorsanız, onunla oynamışsanız, onunla okula gitmişseniz, onunla avlanmış, balık tutmuş ve avlanmışsanız, ona cezasız bir şekilde küfredebilirdiniz ve bu ya yumruklaşmayla ya da kahkahayla sona ererdi: sabahın serinliğinde, saniyelerin katıldığı bir toplantıda değil. Bu kadar yakın arkadaş olmasalar bile, bu tür şeyler çağ dışıydı: sadece sahneye uygun, saçma sapan şeyler! Elbette Tom'un büyükbabası, aile efsanelerine inanılacak olursa, en önemsiz kışkırtmalarla beş kez dışarı çıkmıştı. Bir keresinde Jack'in büyük amcası George'la dövüşmüştü - ve çok komik görünmüş olmalılar, diye düşünmüştü Jack ve o sık sık, kıkırdayarak, traşlı anketleriyle (çünkü ikisi de peruk takmışlardı), bileklik yerine taktıkları ve kıvırmak zorunda kaldıkları saçma sapan fırırlarıyla ve muhtemelen kaba zemin yüzünden epeyce morarmış çıplak ayaklarıyla. Bugünlerde düello yapan tabancayı seçiyor ve bu iş için kendini zorlamıyordu. Ama çok az insan düello yapardı, hele de kapı eşiklerinde itilip kakıldıkları için hiç yapmazlardı.

Ama öyle değildi. Bu akıl almaz durum, bir şey yüzünden ortaya çıkmıştı. çok daha ciddiye. Gerçi Marianne Treen'e ciddi denemezdi: olası tüm anlaşmazlık nedenlerinin en neşelisi ve en kaygısızıydı.

Birkaç yılın bir kadında yol açtığı değişiklikler ne tuhaftı! Güneye, yatılı okula gitmeden önce Marianne Treen'de dikkate değer hiçbir şey yoktu: Aslında Tom, Jack ve Harry Denver'ın onun burnunda çilleri olan ve kızların istenmediği yerlere girmekten sıkılan aptal bir yaratık olduğunu düşündüklerini açıkça hatırlayabiliyordu. Onun Yorkshire'dan ayrılması bu ikisini de üzümüştü; tatillerini

Londra'da, büyükannesiyle birlikte, çok geçmeden onu unutmayı başardılar.

Ama Yorkshire'a geri dönmüştü. Londra'da parlak bir sezon geçirmiş, *yüksek* tabakanın çoğu Brighton'a gittiğinde Bayan Treen onu evine, Treen Hall'a getirmiş ve High Harrowgate'teki toplantılardan birinde mahalleli onunla yeniden tanışmıştı. Kilometrelerce ötedeki tüm genç beyler için bu büyük bir şok olmuştu, çünkü bu göz kamaştırıcı güzelliğin, "Bırakın sizinle geleyim!" diye sızlanan çilli küçük Marianne'den başkası olmadığını kim tahmin edebilirdi ki? Oh, dua et, ben de geleyim!

Ona nadiren izin veriyorlardı ve şimdi onlardan intikamını alıyordu. Ama bunu umursamayacak kadar tatlı ve neşeliydi ve bazılarını diğerlerinden daha çok kayırdıysa da tarafsız olmak için elinden geleni yaptığını görmek kolaydı.

Jack ve Tom onun en sevdikleriydi, çünkü saray mensupları arasında kesinlikle en çalışkan olanlar onlardı. Herkes buna gülüyordu ve ilk kez aşık olmak söz konusu olduğunda bile her şeyi birlikte yaptıkları için biraz kızarmışlardı. Bu, alevlenen öfkeleri yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. İnsanın akrabalarının ciddi olduğunu anlayamaması, aksine Oxford'dan henüz inmemiş birinin evliliği düşünmek için çok genç olduğu yanılgısına kapılması tuhaf ve içler acısı bir durumdu.

Her biri kendini uygun bir talip olarak görüyordu. Belki Jack'in Tom'a göre biraz avantajı vardı, çünkü babası bir baronetti. Ama Tom'un babası Baronet'ti ve Tom onun tek oğluydu, oysa Jack'in bakması gereken iki erkek kardeşi vardı.

Başlangıçta kur yapmaları herhangi bir husumetle sonuçlanmamıştı. Marianne'in eşsiz olduğu konusunda hemfikirdiler ve rekabetleri en dostane ruhla yürütülmüştü. Belki de birbirleriyle olan ilişkilerindeki değişikliğin ne zaman ortaya çıktığını ikisi de bilmiyordu. Belki de Jack, Tom'un üstün boyunu ve omuz genişliğini (bir kadının ilgisini çekeceği kesindi!) kıskanıyordu; belki de Tom, Jack'in zarafet havasını ve yakışıklı profilini kıskanıyordu. Sebep ne olursa olsun, aralarında bir çatlak belirmişti. Birbirlerine düşman olmuşlardı, her biri diğerine kuşkuyla bakıyor, her biri diğerini kızdıracak bir neden arıyordu. Bir düzine kez birbirlerini hırpalamaya ramak kalmıştı; ama bu felaket gecesine kadar aralarındaki kavgayı şu şekilde çözme olasılığını hiç düşünmemişlerdi

Şafak vakti, Stanhope's Clearing'de - geleneklere göre onurlu bir buluşma yeri.

Yaz bitmeden Marianne'in ikisinden birini seçeceğinden kimsenin şüphesi yoktu. Tek sorun hangisini seçecekti ve bu da ikisinden birinin diğerine karşı haksız bir avantaj elde etmemesini çok önemli kılıyordu. Bir iki ağız dalaşından sonra bu konuda anlaşmışlardı - ya da Tom öyle sanıyordu, ta ki Treen'lerin kıyafet partisinin yapıldığı gece Jack'in hainliğinin kanıtını kendi gözleriyle görene kadar. Her ikisi de Marianne'e baloda taşınması için bir çiçek demeti göndermeyi ve demetin ucuna da uygun bir mesaj ilıştirmeyi planlamıştı: Marianne'in hangi demeti seçeceği kalbinin tercihini açıkça gösterecekti. Tom, Squire'in baş bahçıvanını pembe güller ve bezelyelerden oluşan nefis bir buket hazırlaması için zorlamıştı. O sabah, hediye Treen'lerin bastırıcı uşağına bırakmak için Treen Hall'a kendisi at sürmüştü ve çok şaşırtıcı bir talihsizlik yaşanmıştı. Kırsaklı bir at sineği sokmuş ve Tom, o morarmış binici, güzel bir rüyada kaybolmuş, dizginleri gevşek ve başı bulutlarda at sürerken, aniden Bess'ten ayrılmıştı. Sağ elinde tuttuğu narin bukete yazık oldu! Yolda bir taçyaprağı yağmuru, telkari tutucuda kırık saplardan oluşan kasvetli bir dizi: ondan geriye kalan tek şey buydu.

Bess'i daha yeni yakalamıştı ki, talihsizlik bu ya, Jack çıkageldi.

Yeni şık Tilbury'siyle Melbury Court'tan yola çıkmıştı. Yanındaki koltukta bir buket sarı gül duruyordu, böylece ne iş yaptığını sormaya gerek kalmadı.

Üç ay önce Jack, Tom'un başına gelenlere kahkahalarla gülerdi; bugünse Jack kibarlığın ta kendisiydi ve o iğrenç çiçeği görmek bile dudaklarını titretmekten öteye gitmiyordu. Jack, yüce gönüllülükle davranma cüretini göstermişti. Tom'un başına bir talihsizlik geldiği için kendi buketini sunmaması gerektiğini söylemişti. Bu tam da Tom'un, aralarındaki anlaşmanın şartları uyarınca kendi hakkı olarak talep etmek üzere olduğu şeydi. Jack'ten titizliği yüzünden nefret ederek böyle söylemişti. Bu yüzden Jack küçümser bir tavırla gülümsedi ve saçları muhteşem bir Titian kırmızısı olan bir tanrıçaya pembe güller sunmayı ancak Tom gibi mantar beyinli bir adamın düşünebileceğini ima etmekten fazlasını yaptı.

Tom bütün öğleden sonra bunu düşünmüştü ama Jack'i çağırma düşüncesi o zaman bile gelmemişti. O akşam Treen Malikânesi'ne vardığında, Jack'in o gece

Marianne, beyaz saten bir bornozun üzerindeki jonquil tlden bir bulutun içinde, eldivenli bir elinde bir demet sarı gl tutuyordu. Eğer beyninde mantıklı bir düşünceye yer bulduysa, bu sadece Jack'e ilk uygun fırsatta -eğer Jack zeki bir boksör olduğu için önce ona ağır bir yumruk atmazsa- haddini bildirmek için belli belirsiz bir kararlılıktı.

Çok görkemli bir partiydi ve Treen Hall'da kalan Londralı zenginler de bu partiye katılmıştı. Başka bir zaman olsa, modaya zenen Tom, Bayan Treen'le konuşan Lale'nin giydiği boyun örtüsünün kıvrımlarına dikkatle bakar ya da Marianne'le dans eden Londralı beyefendinin omuzlarına dökülen ceketinin kesimine gpta ile bakardı. Yakışıklı yüzüne ve zarif duruşuna rağmen bu kişiyi kıskanmazdı, çünkü adam oldukça yaşlıydı -en azından otuz, diye düşündü Tom- ve muhtemelen çoktan umutlu bir ailenin babası olmuştu.

Tüm kıskançlığı, için için kaynayan tüm hncı en yakın arkadaşı Jack'e saklıydı. Bay Treen'in mükemmel şampanyası bunu yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Aradan bir saat bile geçmeden, Manor ve Melbury Court'un iki yakışıklı delikanlısının birbirlerinin boğazına sarılmak için can attıklarını fark etmemek için çok kalın kafalı olmak gerekirdi.

Ve sonra Jack, yaşlı bir beyefendinin yanından geçmesi için kibarca geri çekilerek Tom'un ayak parmaklarına bastı ve şampanyasını dökmesine neden oldu.

2

Her nasılsa balo salonunun dışındaki küçük salonda karęı karęıya gelmiğlerdi ve Tom Jack'e küfrediyor, Jack de Tom'un kaburgalarına yumruk atmak ya da sakarlılığı için özür dilemek yerine dimdik, kaskatı, beyaz yüzlü ve kapalı dudaklı, hoğ gri gözleri tağranın graniti kadar soğuk ve sert duruyordu. Sonra Tom geri dönüşü olmayan o sözleri söyledi. "Sizinkileri beklemeleri için arkadaşlarımı göndereceğim!" dedi, sadece öfkeden titreyen sesiyle gölgelenen görkemli bir tavırla.

Karşılaşmayı gören ve yaralı tarafları salona kadar takip eden sevgili Harry Denver, barışı sağlamaya çalışarak onları gudgeon olmamaya ve nerede olduklarını hatırlamaya çağırdı.

"Harry, benim için rol yapar mısın?" diye sordu Tom.

Zavallı Harry kekeleydi ve bocaladı. "Tom, biliyorsun ki bu

Yeterli olanın dışında! Jack zarar vermek istemedi! Jack, Tanrı aşkına!

Jack soğuk ve kırılğan bir sesle, "Bay Crawley ile istediği zaman ve istediği yerde görüşmeye hazırım!" diye cevap verdi.

"Arkadaşlarınızın adını söyleme nezaketini gösterin Bay Frith!" dedi Tom, resmiyette geri kalmamak için.

"Jack, *sen* üç parça tilki değilsin! Harry ısrarla söyledi. "Bu kadar aptal olma, dostum!

Sonra artık yalnız olmadıklarını gördü. Marianne'le vals yapmakta olan Londralı beyefendi salona girmiş ve kapıyı arkasından kapatmıştı. Üç genç adam da ona dik dik baktı, yerlinin yabancıya olan düşmanlığı gözlerinden okunuyordu.

Beni affetmelisiniz!" dedi nazıkçe. 'Bir onur meselesi, sanırım? Kapıyı kapatmak çok daha iyi, sizce de öyle değil mi? İkinize de yardımcı olabilir miyim?

Ona bakakaldılar. Çaresizce bir müttefike ihtiyaç duyan Harry, tartışmanın görünürdeki nedenini ağzından kaçırdı ve Londra'dan gelen beyefendiye, yeminli düşmanlarını aptal gibi davrandıkları konusunda ikna etmesi için yalvardı.

Zihinsel olarak bölgedeki tanıdıklarını gözden geçiren ve hepsini ikincilik görevi için uygun olmayan adaylar olarak reddeden Jack, kibirli bir şekilde şöyle dedi: 'Onurlu bir adamın bir başkasına meydan okumayı reddetmesini tavsiye etmeyeceğine ikna oldum. Elbette Bay Crawley düşüncesizce sarf ettiği sözleri geri almak isterse -'

Tom'un da çok iyi bildiği gibi, bu çalışılmış bir hakaretti, çünkü Jack açık ara daha iyi nişancıydı. Tek bir kelime söyledi: "Hayır!

"Ama kavga etmemeliler! Harry itiraz etti, sıkıntısı dürüst yüzünden okunuyordu. "Efendim, onlara öyle söyleyin!

Londra'dan gelen beyefendi özür dileyerek şöyle dedi: 'Ama ben Bay Frith ile aynı fikirdeyim. Onurlu bir adam, efendim, böyle bir meydan okumayı reddedemez.

Jack ona belli bir onaylamayla baktı ama sert bir sesle, "Benden avantajlısınız, efendim," dedi.

"Benim adım Kilham," dedi Londra'dan gelen beyefendi. 'Hizmetlerimi tekrar sunabilir miyim? Sizin için çalışmaktan mutluluk duyarım, Bay Frith.

Üç çift genç göz ona baktı. İnsan Londra'dan uzakta yaşıyor olabilirdi ama prenslerin dostu, White's'taki Bow Window setinin üyesi Sir Gavin Kilham'ı duymamış olacak kadar Johnny Raw değildi,

Sporun amatörü, kırbaçlar arasında Nonesuch, modanın hakemi. Boyun örtüsünün kıvrımlarının en yakın incelemeyi şaşırtmasına şaşmamalı! Ceketinin ona bir eldiven gibi oturmasına şaşmamalı!

Jack, böylesine yüce bir insanı ikinci adam olarak düşünmenin şaşkınlığıyla yutkundu ve ancak takdire değer bir selam verebildi; Tom, Jack'in yine tüm şansa sahip olmasına öfkelenerek dişlerini gıcırdattı; Harry ise, Beau Kilham'ın şimdi ne yapılması gerektiğini herkes kadar iyi biliyor olması gerektiğini düşünerek rahatladı. "Uygun bir zamanda sizi çağıracağım, efendim!" demeye cesaret etti.

"Bu biraz garip olabilir," dedi Sir Gavin, bu trajik durum ona en sıradan şeymiş gibi görünüyordu. 'Gördüğünüz gibi ben bu evde sadece bir misafirim. Bunu burada ve şimdi halledelim!

İkincinin doğru davranışının asıllar arasında bir uzlaşma aramak olduğuna dair belli belirsiz bir fikri olan Harry kuşkulu görünüyordu, ama müstakbel düelloocular bu öneriyi ısrarla alkışladılar.

Sir Gavin enfiye kutusunu çıkardı, fiskeyle açtı ve bir tutam aldı. "Madem ki, efendim, seçme şansımız var, yarın, sizin önermenizi isteyeceğim bir saatte ve yerde, yirmi beş metreden tabancalarla dövüşmeyi seçeceğiz.

Harry'nin yüzünde derin bir sıkıntı vardı, çünkü daha uzun mesafe daha iyi atıcıya avantaj sağlıyordu. Tom daha konuşmadan, Jack dayanılmaz bir sesle, "Bay Crawley'le on iki metre mesafeden dövüşmeyi tercih ederim, efendim," dedi.

"Seninle on iki metreden dövüşmeyeceğim!" diye öfkeyle karşılık verdi Tom. "Yirmi beş metrede ve lanet olsun sana!

Tom, yap, Tanrı aşkına -! Şimdi, dinleyin, sizi çılgın aptallar, bu saçmalık! Kavga bir halledilebilir!" diye haykırdı Harry.

Üzerine çullandılar, bastırılmış tüm duyguları, ona dilini tutmasını emrettikleri nefretle ifade buldu.

Bu durumda zavallı Harry'nin zamanı ve yeri belirlemekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı; Sir Gavin her ikisini de son derece dostane bir şekilde kabul etti.

Sonra üç genç beyefendinin de aklına felç edici bir düşünce geldi.

"Silahlar mı?" diye sordu Harry, Tom'la acılı bir bakış alışverişinde bulunarak.

Bir an için kimse bir şey söylemedi. Sör Gavin'in tembel gözleri

Büyüleyici enfiye kutusunu düşünürken dudakları kıpırdandıysa da bu o kadar küçük bir ihanetti ki fark edilmedi. Düello tabancalarını kilit altında tutan babaların (eğer gerçekten böyle şeylere sahipseler) davranışları üzerine acı düşünceler Jack ve Tom'un zihnini meşgul ediyordu. Herkes, sağduyulu bir ebeveynin oğluna bir çift tüfek yerine iyi bir çift Manton tabancası vereceğini ve böyle bir durumda nasıl davranması gerektiğini öğreteceğini düşünürdü. Ne Sir John ne de Squire varislerine gerçekten hizmet etmek için en ufak bir çaba göstermemişlerdi; ve her iki beyefendiyi de yakından tanımak, varisleri, şimdi onlara yapılacak bir başvurunun, kavgalarının özet olarak sona ermesinden başka bir şeyle sonuçlanmayacağı nahoş gerçeğiyle yüzleşmeye yönlendirebilirdi.

Harry, her ne kadar olayı durdurmak için endişelense de, buna izin vermeyecekti.

Londra'dan gelen beyefendi, müdürünün düello tabancası olmadığını düşündü. Ne yazık ki Tom'un tabancalarının önemsiz bir onarım için üreticiye geri gönderildiğini söyledi. Jack böyle bir şeyle alt edilmek istemiyordu ve kendine ait bir çift tabanca üretememek için intihal olmayan herhangi bir neden düşünemediğinden, iğrenç bir şekilde kıvrılan dudağıyla şöyle dedi: "Bay Crawley'nin silahlarını görmeme izin verilmemiş olması garip!

"Sende de yok, o yüzden bu saçmalığa lanet olsun!" diye karşılık verdi Tom hemen.

'Bu durumda,' dedi Sir Gavin, enfiye kutusunu cebine geri koyarak, 'silahlardan ben sorumlu olacağım. Toplantı saati çok uzak olmadığına göre, ikinizin de artık bu partiden ayrılmanızı ve mümkün olduğunca uyumak için eve gitmenizi önerebilir miyim? Bay Frith, saat beş buçukta sizi arabamla çağıracağım; Bay Denver, ayrılmadan önce sizinle konuşmak isterim!

3

Bir karşılaşmada sadece ikinci kişi isen uyumaktan söz etmek kolaydı, diye düşündü Tom acı acı. Treen Hall'dan uzaklaşmış ve dolunayın ışığında kendini eve atmıştı. Kırıları süpüren soğuk hava kafasını ve büyük ölçüde öfkesini serinletti. Malikâneye vardığında ve koçunu ahıra yerleştirdiğinde, yarını zevkle beklemekte giderek zorlanıyordu - hayır, yarını değil: Malikâneye girdiğinde saatin gece yarısını geçtiğini fark etti ve uzun kasayı gördü

merdivenlerin dibindeki saat.

Annesi yatmaya gitmişti, ama şanssızlık bu ya, Squire hâlâ ayakta idi ve kütüphaneden ona seslendi. "Sen misin Tom?"

Odaya girmek zorunda kaldı, babası oradaydı ve yalnız da değildi. Sör John Frith ile satranç oynuyordu. Tom, Sir John'u bir amca gibi görüyordu ve ona çok bağlıydı, ama bu gece daha az görmek istediği kimse yoktu.

"Çok erken dönmüşsünüz," dedi Squire, gür kaşlarının altından ona bir bakış fırlatarak.

"Evet, efendim," dedi umursamaz bir sesle. "Çok sıkıcıydı - ve Harry ile ben erkenden çıkıp Brown Pool'da balık tutmak istiyoruz.

"Ah!" dedi Squire, bakışları yeniden tahtaya yönelmişti. "Beni yakaladın John, sanırım.

"Sanırım öyle," diye kabul etti konuğu. "Jack seninle mi geliyor, Tom?"

Tom yanaklarının renginin açıldığının farkındaydı. "Evet - oh evet!" diye kekeledi, kendini bir Yahuda gibi hissediyordu - sadece birkaç saat sonra eve bir engel üzerinde getirilecek olanın Jack değil de kendisi olması daha muhtemeldi.

"Bunu duyduğuma sevindim!" dedi Sir John. "Sizin yaşıınızda bir kombinezonun peşinde sallanmaktan iyidir, iki genç aptal!"

Kırk beş yağındaki (ve büyük olasılıkla daha da yağılı) bunaklar, genç ve ağık olmanın ne demek olduğunu unutmuş bunaklarla böyle konuğurlardı! Tom sert bir tavırla yatağı gideceğini söyledi.

"Evet, sen git," diye kabul etti babası. "İyi geceler oğlum: Kalktığında bütün ev halkını uyandırma! Yaptığım hata, John, vezir filimi hareket ettirmek oldu.

Tom, oyunlarını yeniden oynamaya başlamış olan duyarsız yaşlı adamlara fark ettirmeden oradan uzaklaştı. İsteyeceğı son şey ikisinin de gerçeklerden şüphelenmesiydi ama bir şeylerin ters gittiğini fark etmemeleri nedense kendisini kötü kullanılmış hissetmesine ve güvenmesine neden oluyordu.

Yatağı girdiğinde Harry'nin uyuyakalmayacağını umuyordu. Harry onu arabasıyla almaya geliyordu ve geç kalması, belki de kendisinin de uyuyakalması korkunç bir şey olurdu. Londra'dan gelen beyefendi adamını buluşma yerine kesinlikle zamanında getirecekti.

Çok geçmeden fazla uyumaktan korkmadığını fark etti. O yapamadı

hiç uyumadı. Dönüp durdu; battaniyeleri attı; tekrar üzerine çekti; yastıklarını yumrukladı - hepsi boşunaydı. Tamamen uyanıktı, zihni o kadar canlıydı ki, düşünceleri üzerine üşüşüyor, hiç de alışık olmadığı huzursuz ve endişeli bir şekilde birbirleriyle itişip kakışıyorlardı.

Korkmadığını, ya da en azından Eton'a gitmeden önce korktuğundan daha fazla korkmadığını düşünüyordu; ama büyük olasılıkla kahvaltıya indiğinde evinin umudunun ya cansız bir ceset ya da korkunç bir şekilde yaralanmış olduğu haberiyle karşılaşacak olan babası için üzülüyordu. Annesi bu darbenin etkisinden asla kurtulamayacaktı; Sir John ve Leydi Frith için ise, varislerinin ülkeyi terk etmek zorunda kalması ve o saatten itibaren Malikâne'yle tüm iletişimlerinin kesilmesi ne korkunç bir şey olacaktı! Zavallı, kandırılmış John Amca, Jack'in de balığa çıkıp çıkmayacağını öylesine sormuştu ki!

Birden aklına gelen bu düşünce, baĞka bir düşünce tarafından dıĞarı itildi: KeÇke doğru olsaydı ve Jack'le birlikte sabahın erken saatlerinde, ceplerinde sandviçler, ellerinde oltalar, sırtlarında tayflar ve aralarında yakın arkadaşlığın rahat, boĞ sohbetinden baĞka bir Çey olmadan, çiyli bir havada yürüyüp gitselerdi! Bu seferde Harry'ye gerek yoktu; aslında Harry'siz daha iyiydi, yine de isterse gelebilirdi, çünkü iyi bir dosttu - gerçekten çok sadık bir dosttu, ama Jack'le kıyaslanamazdı elbette. Bazen biraz ayak bağı olabiliyordu, onlarla birlikte gittiğı zaman olduğu gibi - Tom bu düşünceyi çabucak kontrol etti. Jack'le birlikte yaptıkları onca şeyi, oyunları ve içine düştükleri belaları hatırlamak ölümcüldü! Bunların hepsi bitmişti; karşılaşmaları ikisinden birinin ölümüyle sonuçlanmasa bile, aralarında hiçbir şey eskisi gibi . Ama hatırlamadan edemiyordu ve bugün Jack'in sefil ikiyüzlülüğü üzerinde durmanın bir yararı yok gibiydi, çünkü Jack ister en iyi arkadaşının arkasından Marianne'e çiçek versin, isterse insanın emin olduğu kadar kusursuz davransın, o yine de insanın her düşüncesini paylaşan, dar köşelerden çıkmasına yardım eden, anında yardıma çağırان bir arkadaştı, öyle ki insan babasının sadakatinden de onunki kadar kolaylıkla şüphe edebilirdi.

Ve bunların hepsi çilli küçük Marianne Treen yüzünden oldu. Konuyu tarafsız bir gözle değerlendirdiğinde şok edici bir flörttü ve muhtemelen de umurunda değildi! Birer dans - ve sadece

Hem de taşra dansları! - Ama Sir Gavin Kilham'la iki kez vals yapmış ve quadril için bir kasaba parasıyla daha anlaşılmıştı. İnsan onun ilgisini çekmeye çalışarak boşa harcadığı zamanı düşününce - evet, boşa harcanan kelimeydi! O ve Jack'in çok daha iyi değerlendirebilecekleri bütün bu yaz ayları, her ikisi için de can sıkıcı olmaktan başka bir işe yaramayan bir ahmağa dalkavukluk etmek için heba edilmişti!

İnsan düşündükçe Marianne'in şimdiki görüntüsünün canlılığı azalıyor, çilli, yorucu, küçük bir kızın eşlik etmekte ısrar ederek eğlencesini bozduğu, sonra da dereye düştüğü ya da yorulduğundan yakındığı ya da içinde ineklerin otladığı bir tarladan geçmeye cesaret edemediği anıları daha da netleşiyordu. O ve Jack'in - *Jack!* - Marianne Treen uğruna birbirlerine ateş etmek için ayağa kalkmaları fikri, eğer bu kadar trajik olmasaydı, büyük bir şaka olurdu. Ve diyelim ki talihin bir cilvesiyle Jack'in kurşunu değil de onunki hedefini buldu? Böyle bir durumda kendi beynini uçururdu, çünkü Jack'in arkadaşının dünyada yapabileceği hiçbir şey kalmazdı!

4

Düşüncelerinin ne zaman huzursuz rüyalara daldığını bilmiyordu ama biraz uyuklamış olmalıydı, çünkü gözlerini açtığında ay ışığının artık panjurların aralıklarından süzülmediğini, onun yerine rahatsız edici bir sabah aydınlığı olduğunu gördü. Saati ona saatin beşi geçtiğini haber vermişti, bu yüzden aceleyle yuvarlanmış yatağından fırladı. Penceresinin altındaki çakıllı yolda sinsi ayak seslerini duyduğunda giyinmişti ve Harry'ye bunu söylemek için eğildi. Harry yukarıya bir avuç çakıl taşı atmak üzereydi, ama onları bıraktı ve gitme vaktinin geldiğini gösteren işaretler yaptı.

Tom alt kata indi ve yan kapıdan gizlice evden çıktı. Kimse kıpırdamıyordu. O ve Harry, Harry'nin arabasını bıraktığı yere doğru sessizce gittiler.

Harry dizginleri kapı direğinden çözerek konuştu: "Biliyor musun, bu durumdan hiç hoşlanmadım, dostum.

bir karşılaşmadan geri çekilemezdi, özellikle de bu ilk karşılaşmasıysa ve cesaretini kanıtlamak için hiç fırsatı olmamışsa. "Ağlayıp kaçacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu Tom.

"Şey, bilmiyorum," dedi Harry, onun yanına, arabaya tırmanarak. "Ne de olsa sen ve Jack - !

"Nefesini benimle harcama!" diye önerdi Tom. 'Jack'in sana ne diyeceğini dene! Eğer onu tanıyorsam, kısa bir cevabın olacaktır!

"Jack'in geri çekilmesini bekleyemezsin," dedi Harry.

"Beklemiyorum!

'Hayır, ama yani bu onun meydan okuması değildi! Tilki gibiydin, Tom - öyle olduğunu biliyorsun!

'Hayır, ,' dedi Tom.

'Bir adama sırf sizi kapı aralığında itip kaktığı için, hiç de öyle bir niyeti olmadan seslenmek -'

"Öyle değildi," diye yanıtladı Tom. 'Ve bana nutuk atmanın bir yararı yok: Dinlemeyeceğim!

Harry başka bir şey söylemedi ve yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde tamamlandı. Tam zamanında yere varmışlardı ki, beyaz kanatlı bir currie, barında bir çift muhteşem beygir koşumuyla geniş ormanlık yolda ilerlemeye başladı. İçinde sadece iki adam oturuyordu ve bir doktordan da iz yoktu. Tom, sert ikincisinin bu ihmali Sör Gavin'e gösterip göstermeyeceğini merak etti. Bu konudan söz etmenin kendisine düşmeyeceğine karar verdi. At arabasından inen ve üzerindeki eski püskü paltoyu çıkaran Jack'e bir göz attı ve sonra bakışlarını kaçırdı. Jack'in yüzü hâlâ çakmaktaşıydı ve gözleri Tom'unkilerle karşılaştığında zerre kadar ısınmadı. Tom onun yerine kibrit çöplerine baktı, Jack'e göründükleri gibi tatlı yiyciler olup olmadıklarını ve Sir Gavin'in kurdeleleri kullanmasına izin verip vermediğini sormayı ne kadar çok istediğini düşündü.

Sör Gavin, Harry'yi karşılamak için açıklıkta telaşsızca yürüyordu. O da Neredeyse içinde yüzünüzü görebileceğiniz kadar cıvalı çizimler giyiyordu; çok pelerinli bir benjamin; ve bir kolunun altında uğursuz bir çanta taşıyordu. O ve Harry birlikte konuştular, çantadaki kötü görünümlü silahları incelediler ve yerde volta attılar. Tom'un midesi bulanıyordu, oldukça üşüyordu ve göğsüne kurşuni bir ağırlık çökmüş gibiydi. Saniyelerin acele etmesini diledi: çıldırtıcı bir şekilde kasıtlı davranıyorlardı. Jack'e bir kez daha bakınca, onun son derece soğukkanlı ve sakin olduğunu, sadece biraz solgun olduğunu gördü.

Harry onu yerine götürmek için ona doğru geliyordu. Sir Gavin tabancaları namlularından tutuyordu; Jack birini sağ eline aldı ve

aşağı bakacak şekilde durdu ve vücudu rakibinden yana döndü.

Sir Gavin Harry'ye ikinci tabancayı verdi. Silahın kurulu olduğunu gördü ve dikkatle aldı, elinin oldukça olduğunu gördüğüne şükretti. Sör Gavin'in mendilini bırakması konusunda söylediklerini dinledi ve başıyla onayladı. Sonra Sir Gavin ve Harry bir adım geri çekildiler ve Harry Jack'e, ona öyle geliyordu ki, uçsuz bucaksız bir yeşillik alana bakıyordu.

Mendil hafif esintiyle havada dalgalanıyordu; düştü ve Tom kasten havaya ateş etti. Gözleri Jack'e sabitlenmişti ve silahının ateş almadığını fark etmeden önce Jack'in elinin yukarı kalktığını gördü, böylece onun silahı da gökyüzünü işaret ediyordu. Ancak Jack tetiği çekme zahmetine bile katlanmamıştı, çünkü hiçbir şey olmamıştı - bir saman alevi bile. Tom birden bu kahramanca davranışından dolayı Jack'e kızdı ve tabancasını yere atarak ileri atıldı: "Ne istiyorsun? *Ateş et*, lanet olası! Deloping - tetiği bile çekmeden - !"

"Tetiği ben çektim! Jack karşılık verdi. "Curst parçası yanlış ateşlendi! O *sendin*

kim ateş etmedi! Seni çılgın aptal, öldürebilirdim!"

"Havaya nişan aldın!" dedi Tom. '*Seni öldürmüş olsaydım* hak etmiş olurum! Buna izin vermeyeceğim! Kahretsin, bu çok aşağılayıcı!"

"Sen de havaya ateş ettin! Jack ona doğru fırladı. "Bana da nişan almış olabilirsin, çünkü yirmi beş metreden bir ahır bile vuramazsın!"

"Oh, yapamaz mıyım?"

dedi Tom. 'Hayır - ya da on ikide!"

"Öyle mi?" dedi Tom. 'Yapabileceğim tek bir şey var, o da mantarını çekmek!"

"Deneyebilirsin!" dedi Jack, kendi tabancasını elinden bırakıp yumruklarını havaya kaldırarak.

Paltolarını çıkarmakla vakit kaybetmektense kapışmak için çok hevesliydi. Paltolar onları engellediğinden ve rahatlama ile bıkkınlığın karışımı onları çılgınca dövüştürdüğünden ve kısa süre sonra her biri diğerine çapraz bir kalça atmaya çalışarak bir kucaklaşmaya girdiklerinden, bu daha ziyade bir mücadele oldu. Tom ikisinden daha iri ve güçlü olduğu için bunun sonucu asla şüphe götürmezdi.

"Lanet olsun sana!" diye soludu Jack, kendini topladı ve bir dirseğini ovuşturdu.

Birbirlerine baktılar. Tom'un yumrukları sıkıldı. "Jack," dedi kararsızca, "biz - biz düello yapmaya geldik!"

Jack'in ağzı titredi. Alt dudağını ısırды, ama boşunaydı. Eğer Tom sırtıtmaya başlamasaydı, Jack yüz ifadesini koruyabilirdi, ama Tom sırtıyordu ve içinde büyümekte olan kahkaha balonu patladı.

5

Neşe rüzgârları dindiğinde ve akan gözlerini sildiklerinde ikisinin de aklına aynı düşünce geldi. "*İki* tabanca da ateş almadı! Jack söyledi.

"Tanrım, haklısın! dedi Tom ve saniyelerle yüzleşmek için döndü.

Hem o hem de Jack, yumruk yumruğa geldiklerinde Londralı beyefendinin varlığını unutmuşlardı. Şüpheli sahtekârlığına duydukları öfke ile okul çocuğu davranışlarını küçümsemesinden duydukları korku arasında gidip gelirken, yüzleri kızarmış ve hâlâ nefes nefese ona bakıyorlardı.

Bir ağaç kütüğünün üzerinde kayıtsızca oturmakta olan Sir Gavin ayağa kalktı ve onaylayarak öne doğru yürüdü: "Mükemmel! Belki bazen göz kamaştırıcı bir şekilde dışarıda oluyorsunuz ama ikinizi de soyunurken görmek isterim. Londra'ya geldiğinizde bana ziyaretinizden bahsetmelisiniz, ben de sizi Jackson'ın Boks Salonu'na götüreyim.

Ring'in tanınmış bir hamisinden gelen bu memnuniyet verici davet, son savaşçıların incinen duygularını yatıştırmaktan başka bir işe yaramadı. Yine de nezaketin korunması gerekiyordu. "Efendim," dedi Jack suçlayarak, "ne arkadaşımın ne de benim silahım doluydu!"

"Biliyor musunuz, bu düşünce az önce benim de aklımdan geçti." dedi Sir Gavin. "Ne kadar kötü bir hafızam var! Gerçekten özür dilemeliyim, ama hafızamın zayıflığıyla ünlüyümdür, beni affedin.

Kendileriyle alay edildiğinden kuşkuluyorlardı ama Londralı beyefendiyle tartışmaya girmek çok zordu. Tom sorunu Harry'ye dönüp sertçe şöyle diyerek çözdü: "Silahları kontrol etmeliydin! Sen benim yardımcımsın!"

Harry, "Evet!" dedi ve bir kahkaha attı.

Londra'dan gelen beyefendiyle nasıl başa çıkılacağını bilmek zor olabilirdi, ama Harry ile nasıl başa çıkılacağına karar vermekte hiç zorluk çekilmedi.

sırf merhametinden dolayı ara sıra kendilerine katılmasına izin veren iki kişiyi aptal yerine koyma küstahlığını göstermişti. Ona ölçülü bir şekilde baktılar ve maksatlı bir şekilde ona doğru ilerlediler.

Londra'dan gelen beyefendi yola çıkmış gibi görünüyordu. Dedi ki: 'Suç tamamen benim omuzlarımda. Birbirinizi öldürmek mi istediniz?'

"Hayır!" dedi Jack. 'Ve - baloyu dışarıda bırakmanız çok işgüzarcaydı, efendim, çünkü her zaman eğlenmeye niyetliydik!'

"Nezaketsizliğim geceleri uykularımı kaçırıyor," diye özür diledi Sör Gavin. 'Gördüğünüz gibi, bir hanımefendi tarafından aranızdaki tartışmaya müdahale etmem istendi, başka ne yapabilirdim ki?'

Jack Tom'a baktı, önceki akşamki olayları hatırlayınca yüzünde küçük bir sıkıntı belirdi. "Tom, *neden*?" sordu.

Tom kızardı. 'Anlamı yok! Aşkta ve savaşta her şey mübahtır diyeceğim ama güller yüzünden oldu! Beni böyle kullanacağını hiç düşünmemiştim!'

"Hangi güller? Jack sordu.

"Senin güllerin. Onun taşıdıkları!'

"Onlar benim *değildi*! Jack gözleri parlayarak konuştu. "Jüpiter adına, Tom, sana böyle ters bir dönüş yapacağımı düşündüğün için sana seslenmeyi aklımdan geçiriyorum! Her şey geçer, öyle mi!'

"Senin *değil* mi?" diye atıldı Tom.

Sör Gavin küçümseyerek öksürdü. "Bayan Treen'in dün gece taşıdığı gülleri kastediyorsanız, onlar benimdi! Gözlerini ona diktiler. "Umarım ikiniz de beni çağırmazsınız," dedi, "ama gerçek şu ki Bayan Treen nişanlı eşim olma onurunu bana bahsetti. Nişanımız dün akşam yemekte ilan edildi.

Bu şok edici bir haberdi. Her başarısız talip, hayatının mahvolduğunu anlamaya çalıştı ve başarısız oldu. Tom vakur bir tavırla, "Dün gece bize bunu söyleyebilirdiniz, efendim!" dedi.

Sir Gavin, 'Elbette yapabilirdim, ama bunun en ufak bir yararı olmayacağına dair tuhaf bir fikrim vardı,' diye itiraf etti.

Bunu iyice düşündüler. Tom'un asaletini isteksiz bir sırtış gölgeledi. "Belki de değildir," diye kabul etti.

Jack en iyi selamını verdi. "Size mutluluklar dilemek için izin istiyoruz, efendim," dedi asilce.

Sir Gavin büyük bir nezaketle, 'Size çok minnettarım,' diye karşılık verdi.

"Sanırım," dedi Tom, yüzü kızarak, "kendimize büyük pastalar yaptığımızı düşünüyorsunuz, efendim?"

"Hiç de değil," dedi Sir Gavin. 'Kendinizi mükemmel bir şekilde idare ettiniz ve her iki taraf için de böylesine bir meselede yardımcı olduğum için mutluyum. Bu güzel baltalıkların ötesindeki hana gidelim ve kahvaltı edelim! Yarım saat önce ısmarladım ve eminim şimdiye kadar bizi bekliyordur. Ayrıca, atlarımı daha fazla ayakta tutmak istemiyorum.

"Hiç sanmıyorum! Tom haykırdı. 'Diyorum ki, efendim, bu ne müthiş bir tuzak! Gerçek bir kan ve kemik!

'Onları beğenmenize çok sevindim,' dedi Sir Gavin. 'Lütfen, Rising Sun'a kadar adımlarını dene! Eğer izin verirsiniz, arabayı ben kullanacağım.

İki çiçeği burnunda kırbaççının, kendilerine bir çift safkan atı sürme fırsatı sunulduğunda kırık kalplerini onarmalarını beklemek biraz fazla olurdu. Sör Gavin'e kısaca ama içtenlikle teşekkür eden Tom ve Jack, kurdeleleri hangisinin daha önce takacağı konusunda hararetle tartışarak aceleyle curricule'a doğru yola koyuldular.

Sir Gavin, yüksek cesaretli bir çiftle çıkma yeteneklerine olan güveninin yersiz olmadığına inanarak, ikinci arkadaşını kolundan tuttu ve onu yavaşça daha mütevazı bir arabaya doğru itti.

Gizli Bir İlişki

Bayan Tresilian, her zamanki esprili gri gözlerinde tedirginlikle önündeki genç çifti inceledi. Bay Rosely ve Bayan Lucy Tresilian'çizdiği tabloda eleştirmenlerin en meraklısını bile dehşete düşürecek bir şey yoktu, çünkü daha güzel bir çift bulmak zordu: Hanımefendi ışıltılı bir esmerdi, beyefendi ise altın rengi saçları, klasik yüz hatları ve zarif bir vücudu olan genç bir delikanlıydı. Mavi paltosu, açık kahverengi pantolonu ve Hessian çizmeleriyle bir sabah ziyareti için çok doğru bir şekilde giyinmişti; ve eğer boyun örtüsünün kıvrımları dandik yüksekliklere ulaşmıyorsa, bunları elinden gelen en iyi şekilde düzenlediğini görmek kolaydı. Aslında Bay Rosely çok önemli bir olayın hakkını veriyordu: Bayan Tresilian'ın yeğenine evlenme teklif etmek için gelmişti.

Utangaç bir gülümsemeyle şöyle dedi: 'Sanırım bu sizin için bir sürpriz olamaz,

Hanımefendi! O kadar nazıksınız ki ikna oldum - , hoşnutsuz olmayacağınız umudunu beslemeye cesaret ettim.

Hayır, bu Bayan Tresilian için sürpriz olmamıştı. Bay Rosely'nin Bath'daki Lower Rooms'da Lucy'yle tanıştırılmasının üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti; ama Lucy'nin hayran aradığı yoktu ve Bay Rosely gibi güzel bir yüze ve servete sahip olan birinin de o tarihten beri kendisine bağlılıkta kusur etmediği düşünülemezdi. Bayan Tresilian da bu evliliğe sıcak baktığını inkâr edemezdi: o kadar uygun görünüyordu ki!

"Tabii ki hoşnutsuz değil!" dedi Lucy. 'Başından beri nasıl olduğunu biliyordun, değil mi Elinor Teyze?

"Evet," diye onayladı Bayan Tresilian. "Ama seni Londra'ya getirene kadar bu bağlantının Arthur'un ailesi tarafından sevilmediğini bilmiyordum, canım.

"Oh, hayır!" dedi hemen. 'Sadece Iver tarafından! Kız kardeşim bunu çok seviyor!" "Lord Iver da Arthur'un kuzeni," dedi Lucy. 'Hem uzaklaştırılmış! Neredeyse hiç akrabalık yok!'

sözlere itiraz etti, çekingen bir tavırla: 'Aslında bundan daha fazlası , çünkü o benim vasım oldu, biliyorsun. *Bu* durumda ikimizin de çok genç olduğumuzu düşünüyor - ya da buna benzer bir şey

Saçmalık! Gelecektir! Özellikle de ona bu evliliğe *sıcak bakmadığınızı* söyleyebilirim, hanımefendi!

Bayan Tresilian, "Hayır, hiç *hoşuma* gitmiyor," dedi, "ama çok genç olduğunuz konusunda Lord Iver'a katılıyorum. Bu Lucy'nin ilk sezonu, biliyorsunuz ve -"

"Nasıl *yaparsın* teyze?" diye itiraz etti yeğeni. 'Geçen aya kadar düzenli olarak gelmemiş olabilirim, ama Clara Teyze yalnız kalamayacak kadar hasta olduğunda ısrar etmeseydi beni bir yıl önce şehre getireceğini biliyorsun! On dokuz yaşındayım ve Bath'da on iki aydan fazla kaldım!

'Evet canım, ama geçen güne kadar Arthur'un ne kadar garip bir konumda olduğunu hiç bilmiyordum. Hatta bir vasisi olduğunu bile -'

"Hayır, hayır, hanımefendi!" diye araya girdi Bay Rosely endişeyle. 'Iver artık reşit olduğum için benim vasim değil, sadece vekilim! Evliliğimi engelleme yetkisi yok - benim üzerimde hiçbir yetkisi yok!

Bayan Tresilian kuru bir sesle, "Bana öyle geliyor ki, eğer siz beğ yirmi yağına gelene kadar cüzdanınızı elinde tutuyorsa, sizin üzerinizde büyük bir gücü var demektir," diye cevap verdi. Adam sıkıntılı görünüyordu ama şöyle dedi: 'Yapmaz - yapmayacağını *biliyorum*! İnsanlar onun zalim olduğunu düşünüyor, ama bana hiç öyle davranmadı! Vasilerin iyisi - ve beni şeytana kurban etmek istemiş olmalı, çünkü babam öldüğünde ben sadece sekiz yaşındaydım, *o* ise beş yirmiyi pek geçmemişti. Beni kendi evimde yetiştirmek için bırakmadığına şaşıyorum, çünkü onu takip etmeye alışmıştım. bir tanthony domuzu gibi!'

Bayan Tresilian yorum yapmaktan kaçındı. Bay Rosely'nin Lord Iver'a zorbalık yapmak için en ufak bir bahane sunmuş olması ona pek olası görünmüyordu, çünkü onun mizacının tatlılığını kabul etmekle birlikte, birçok erdemi arasında kararlılığın olduğunu hissetmiyordu. Onun narin yüzünde güçlü bir iradenin izine rastlanmıyordu, Lucy'yi karakterize eden kararlılıktan da eser yoktu.

Lucy neşeyle, 'Kabul etmese bile, her şey yoluna girecek,' dedi. 'Ne de olsa benim de kendime ait bir servetim var ve senin aptal tröstün sona erene kadar bununla geçinebiliriz.

Ama bu sırada Bayan Tresilian araya girerek, ne kendisinin ne de Lucy'nin babasının Lord Iver'ın onayı olmadan bir nişan yapılmasına izin veremeyeceğini kesin bir dille söyledi. Her zaman açık sözlü olan Lucy şöyle dedi: 'Canım, bunun saçmalık olduğunu biliyorsun! Babamın söyleyeceği tek şey, bunu en iyi düşündüğün şekilde halletmen gerektiği!

Bayan Tresilian güldü, ama şöyle dedi: "Bunu tam olarak çözemem, ama şunu yapabilirim

ve Şu anda bir nişanı yasaklamak zorundayım. İkiniz için de çok  zg n m ama Lord Iver fikrini deĐiŐtirmedeĐi sürece korkarım ki Arthur'un serveti kendi eline geçene kadar beklemekten başka çare yok.

Birbirlerine derin bir aŐkla bağlı iki gencin, niŐanlanmadan önce üç yıldıan fazla bekleme ihtimalini dehŐetten başka bir Şey olarak görmeleri beklenemezdi. Bay Rosely  z nt l  bir Şekilde hanımların yanından ayrıldı ve Iver'ı ikna edebileceğinden emin olduğunu söyleyerek oradan uzaklaştı; Lucy de hemen teyzesini Arthur'a olan bağlılığının çabucak unutulacak bir kız fantezisi olmadığına ikna etme işine koyuldu.

Buna gerek yoktu. Çocukluğundan beri neredeyse teyzesinin sorumluluğunda olmasına rağmen aralarında sadece on beş yıl vardı ve aralarındaki sevgi bağları güçlüydü. Bayan Tresilian yeğenin ne uçarı ne de kolay etkilenen biri olduğunu biliyordu. Bath'da ona çok kur yapılmıŐtı ama Bay Rosely'nin sahneye çıkmasından önce taliplerinden hiçbiri başını bile  evirmemiŐti. Ama Bay Rosely'ye ilk görüŐte aşık olmuştu, hem de yakıŐıklılıĐı yüzünden değil. "Yakışıklı mı?" dedi Lucy. 'Sanırım  yle - oh, evet, elbette  yle! Herkes  yle diyor! Ama doğruyu söylemek gerekirse, genel olarak güzel erkeklere ilgi duymam ve ne kadar uğraşsam da Grek profillerine hayran *olamam*! Gözlerinde Bayan Tresilian'ın daha önce hiç görmediği bir parıltıyla ekledi: 'Onun doğası yüzünden çok daha güzel. O kadar duyarlı ki - o kadar çabuk kavırıyor ki! Sanki birbirimizi hayatımız boyunca tanıyormuŐuz gibi. Oh, sevgili teyzem, bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim!

Hayır, Lucy'nin aŐktan vazgeçmesi mümkün değildi. ona aşık olmuştu. Onun karakterindeki kusurun farkında gibi görünüyordu, çünkü teyzesi onun sevecenliğinin belki de onu biraz fazla ikna edilebilir yaptığını söylemeye cesaret ettiğinde, tereddüt etmeden cevap verdi: 'Kesinlikle  yle! Yanlış yapmaya ikna edilebileceğini söylemek istemiyorum, çünkü ilkeleri sabittir; ama doğası naziktir ve çekingenliği onu kendi kararlarından çok baŐkalarının kararlarına güvenmeye iter. Onunla evlenmeden önce yaklaşık dört yıl bekleyemememin ve beklemeyecek olmamın bir nedeni de bu!

"Lucy canım, kızartmayı senin yönetmene izin verecek bir kocayla *mutlu* olabilir misin?

"Doğrusunu söylemek gerekirse," diye yanıtladı Lucy , "başka biriyle mutlu olamayacağıma dair güçlü bir fikrim var! Ne kadar iğrenç bir yönetim

Eğilimim var! Daha ciddi bir tonda ekledi: 'Lütfen bana yardım et, sevgili Elinor Teyze! Eğer Lord Iver'in rıza göstermemesinin bir *nedeni* olsaydı, sana söz veriyorum buna saygı duyardım! Ama yok! Ama Arthur ona boyun eğmeyi o kadar çok alışkanlık haline getirdi ki, eğer her şey neredeyse dört yıl boyunca bir arada kalmak zorundaysa - Ah, teyze, o *korkunç* bir yaratık ve ayrıca benim düşmanım! Hata yapamam! Onunla sadece bir kez karşılaştım, Bayan Crewe beni Walton'ların balosuna götürdüğünde ve Arthur onu yanıma getirdiğinde, ama bana *öyle* bir baktı ki! Zengin bir koca arayan pejmürde bir zavallı olsaydım daha itici olamazdı! Ama öyle biri olmadığımı biliyor olmalı, çünkü Leydi Windlesham biliyor - ve Arthur'un *kız kardeşi* bu eşleşmeden hoşlandıysa, Lord Iver'in buna ne hakkı olduğunu bana söylemenizi dilerim -' Kendini kontrol etti. "Pekâlâ! Konuşmak para kazandırmaz. Benim adıma düşün Elinor Teyze! Arthur'un o yarattığı ikna edebileceğini düşünmek boşuna!

Bayan Tresilian, Bay Rosely'nin çabalarının başarıya ulaşacağına yeğeninden bile daha az inanıyordu ve iki gün sonra Lord Iver, sezon için kiraladığı Green Street'teki ince eve Lucy'den çok daha fazla şaşırdı. Gerçekten de, adamın kendisini salonda beklediği haberi onu ürküttü ve şöyle haykırdı: 'Hayır! Hayır, hayır, yapamam -

!' Ancak hemen kendini toparladı, hizmetçiyi lord hazretlerine hemen geleceğini söylemesi için tekrar aşağı gönderdi ve dönüp aynadaki yansımasına endişeli bir bakış attı.

Lucy gençliğin verdiği coşkuyla, Lord Iver'in mucizevi bir şekilde teslim olduğunu ve evlilik anlaşmasını görüşmeye geldiğini düşünmeye çok meyilliydi. Böyle bir beklentisi olmayan Bayan Tresilian, iyimserliğe kapılmaması için ona yalvardı ve aşıkların davasını desteklemeye söz vererek kararlılıkla aşağı indi.

Ziyaretçi sırtını odaya dönmüş, pencereden dışarı bakıyordu ama kapının açıldığını duyunca döndü ve sert, meydan okuyan gözlerle ev sahibesine baktı.

Kadın kapıyı kapattı, ama kapının yanında kalarak bu sert bakışları kararlılıkla karşıladı. Bir dakika boyunca ikisi de konuşmadı, ama her biri diğerini taradı, kadın güçlü yapılı, sert yüzlü ve esmer bir adam fark etti.

Kırpılmış saçları, spor boyunbağı ve pırıl pırıl çizmeleriyle Korintli olduğunu ilan eden beyefendi, alışılmadık derecede güzel bir kadına bakıyordu. Bayan Tresilian otuz yaşının gölgeli tarafındaydı, ama son zamanlarda yumuşak kahverengi buklelerinin üzerine bir şapka takmaya başlamış olmasına ve yaşının verdiği güvenle kendini taşımasına rağmen, çok daha genç bir kadının yüzünü ve endamını koruyordu.

Sessizliği bozan o oldu, ilerlerken şöyle dedi: 'Sanırım beni görmek istemişsiniz, efendim. Nedenini öğrenebilir miyim?

Sertçe eğildi. "Beni kabul ettiğiniz için size minnettarım hanımefendi. *İsteklerime* gelince - ! Aramızda bir yanlış anlaşılma olmaması için buraya şahsen gelmenin en iyisi olacağını düşündüm.

"Lütfen oturun, efendim!" dedi Bayan Tresilian, kanatlı bir koltuğa zarıfçe yerleşerek.

Bu davete icabet etmedi, ama aniden şöyle dedi: "Sanırım görevimin ne olduğunu biliyorsunuzdur. Eğer gerçekten de yeğeninizin vasisiyseniz - ama izin verirseniz bunu inanılmaz bulduğumu söylemeliyim! Onun bir babası var ve siz onun vasisi olmak için çok gençsiniz!

Bayan Tresilian soğuk bir tavırla, "Elbette bir babası var," diye cevap verdi. 'Ancak tekrar evlendiğinde, kızının benim sorumluluğumda kalması kararlaştırıldı. Size artık genç bir kadın olmadığımı hatırlatmama izin verin, efendim!

Bu noktada, en azından resmiyet görüntüsü altında sürdürülen konuşma değişti. Lord hazretleri sabırsızca, "Kaç yaşında olduğunu biliyorum, o yüzden bana saçma sapan konuşma!" dedi. 'Daha köhne bir düzenleme - ! Kız kardeşin seninle mi?

'Hayır,' dedi Bayan Tresilian, ona düşmanca bakarak, 'öyle değil! Sağlığının kayıtsız durumu -'

Alaycı bir kahkaha attı. 'Bana söylemene gerek yok! Hâlâ spazmlar ve buharlar geçirip seni rahatsız ediyor, değil mi?

Bayan Tresilian, "Lütfen, buraya sadece kız kardeşimin bünyesini tartışmak için mi geldiniz?" diye sordu.

'Neden burada olduğumu çok iyi biliyorsunuz! Yeğeniniz ve kuzenim arasındaki bu acınası ilişki - ki siz bunu teşvik etmiş görünüyorsunuz!

"Ancak sizi temin ederim ki, Bay Rosely'nin sizinle olan ilişkisini bilseydim, en az sizin kadar benim de hoşuma gitmeyen bu ilişkiyi engellemek için elimden geleni yapardım, efendim!

"Kim olduğunu araştırmayı iş edinmemiş olman ne hoş bir bekçi.

Arthur'un akrabalarıydı!' dedi alaycı bir şekilde.

"Lucy'nin bütün uzak kuzenlerini tanımayı kendine iş mi edindin?" diye karşılık verdi.

"Buna gerek yoktu. Onun yeğeniniz olduğunu biliyordum ve bu yeterliydi! Açıkça söylemek gerekirse, bu bağlantıyı istemiyorum ve buna bir son vermek için elimden geleni yapacağım. Beni küçümsemeyin! Çok şey yapabileceğimi göreceksiniz!

Bayan Tresilian, "Bu bağlantının benim için sizin için olduğundan daha hoş olduğu düşüncesini aklınızdan çıkarın!" diye yalvardı. 'Ailenizin herhangi bir üyesiyle ittifak kurmaktan daha iğrenç bir şey olamaz benim için!

"Sanırım öyle - beni terk ettiğinde bunu yeterince açık bir şekilde ifade ettiğine göre!

'Eğer bununla benim kadar sizin de pişmanlık duyduğunuz talihsiz bir nişanı sonlandırdığımı kastediyorsanız -'

"Buraya antik tarihi tartışmaya gelmedim!" diye kabaca araya girdi. 'Peki, eğer buraya sadece kıymetli eşinizin bir daha gelmesini istemediğinizi bildirmek için geldiyseniz.

Lucy ile evlenmek için zamanını boşa harcadın!" diye karşılık verdi.

"Ah!" diye anında cevap verdi lord hazretleri. 'Demek onları destekliyorsunuz, öyle mi? Bunu bilmeliydim!'

Tam bu öneriyi reddetmek üzereydi ki, bunu yapmanın yeğenine verdiği yardım sözüne pek de uygun olmayacağı aklına geldi. Bu ona ciddi bir mücadeleye mal oldu, ama bir gülümseme toplamayı başardı ve övgüye değer bir soğukkanlılıkla şöyle dedi: 'Gel! Birbirimize kızmamızın bize bir yararı olmaz, Iver. Bu işten pişmanlık duyabiliriz ama *aramızdaki* on iki yıllık bir tartışma bu çocukların evlenmesine engel teşkil etmez.

"Yeğenine söyledin mi?

'Hayır - sizin kuzeninize söylediğinizden daha fazla değil! Bunun ne yararı olurdu ki! Onlar da haklı olarak bunun kendilerini ilgilendirmedğini söyleyeceklerdir!

"Pekala, buna izin vermeyeceğim!" diye açıkladı.

"Şimdi, bir pelteye dönüşme!" yalvardı. 'Farklılıklarımız bir yana, bu maça karşı söylenecek ne var ki? Hiçbir şey, diyebilirim ki, bundan daha uygun olamaz! Tereddüt etti ve sonra biraz zorlukla ekledi: 'Sadece bir kez tartıştık diye kalplerini kırmalarına izin ne kadar iğrenç bir bencillik yapmış oluruz!

Dudakları küçümseyerek kıvrıldı. "Kalpler kadar kolay kırılmaz!" "Bunu benden iyi kimse bilemez!" diye karşılık verdi.

"O halde böyle bir saçmalığı tartışmamıza gerek yok.

Verdiği yanıtın yanlışlığını çok geç fark ederek, kaybettiği yeri geri kazanmaya çalıştı. 'İkimiz de birbirini *gerçekten* seven iki insanın ne tür acılar çekebileceğini yargılayacak durumda değiliz! Lucy'nin karakteri benimkinden farklı: onun sevgisi kolay kazanılmıyor ve benimkinden çok daha inatçı.

"Daha az olamazdı!" diye araya girdi. 'Beni daha fazla duygulandırıcı konuşmalardan uzak tutun! Yaşadığı hayal kırıklığını atlatacak kadar genç ve şüphesiz kısa süre içinde sevgisini başka ve inanıyorum ki aynı derecede uygun bir talibe aktaracaktır!

Sinirlenen kadın misilleme yaptı: "*Bunu* pekala yapabilir!

Oh, beni eğlendirmek için hava atma!" dedi öfkeyle. 'Kuzenimin evlilik pazarındaki en büyük ödüllerden biri olduğunun farkında olmadığınıza beni inandıramazsınız! Her kızın şapkasında bir tüy!

Telaşla ayağa kalkarak, "Eğer buna söyleyecek bir şeyim varsa, Lucy'nin şapkasında bir tüy bile olmayacak, buna emin olabilirsiniz lordum!" dedi.

"Teşekkür ederim!" cevap verdi. 'Bana aradığım güvenceyi verdiniz ve burada sizden ayrılmaktan başka yapacak bir şeyim yok! İtaatkâr hizmetkârınız, hanımefendi!

"Lucy," dedi Bayan Tresilian, kararlı bir sakinlikle, "zengin bir evlilik ödülü kaptığın için senin gururun isyan etmiyorsa, benimki ediyor! Senden Arthur'la ilgili tüm düşünceleri aklından çıkarmanı istemiyorum: Sadece diyorum ki, o her bakımdan kendi efendisi olana ve sen de reşit olana kadar, ne onun bu evi ziyaret etmesine izin vereceğim, ne de senin onunla karşılaşma ihtimalinin en az olduğu yerlere gitmene.

En küçük Bayan Tresilian, cesurca ve hafifçe konuşmaya çalışarak, "Canım, beni hapse mi atacaksın?" dedi. Onunla bütün ton partilerinde ve Almack'ıninde de karşılaşmalıyım!

"Biliyorum," dedi teyzesi. 'Ve seni kilitlemek istemediğimi de *biliyorsun*! Aklımda çok daha iyi bir plan var ve senin de hoşuna gideceğini düşünüyorum. Gerçekten de öyle yapacağınızı biliyorum, çünkü her zaman yabancı ülkeleri ziyaret etmek istemişsinizdir, ancak tabii ki o korkunç Bonaparte serbestken bu imkansızdı. Ancak *şimdi* -'

"Oh, hayır, hayır! Lucy ağladı. "Lord Iver'ın ne düşündüğü zerre kadar umurumda değil! Arthur'la evlenmemi yasaklayacak gücü yok ve eğer öyleyse

Arthur'un harçlığını kesecek kadar kindar olursak, *benim* mirasımla oldukça rahat bir şekilde yaşamayı başarırız. Ve bunu yaptığı için kimse Arthur'a kötü gözle bakmayacak, çünkü beş yirmi yaşına geldiği anda, eğer ihtiyacı olduğunu hissederse, bana her geri ödeyebilir! Tek ihtiyacımız olan babamın rızası - yani senin rızan, sevgili teyzem!

"Ve alamayacaksın!" dedi Bayan Tresilian, alışılmadık bir sertlikle. "Sevgili çocuğum, bir düşün! Arthur'un işleriyle en yakından ilgilenen kişinin açıkça yasakladığı bir evliliği destekleyecek kadar uygunsuz davranmamı nasıl beklersin? Sözlerinin yerine ulaştığını gördü ve hiç vakit kaybetmeden Lucy'ye planının bütün avantajlarını anlattı. Sessizce dinlendi ama tartışmadan vazgeçtiğinde sıcak bir kucağa alınıp sıkıca sarılmanın mutluluğunu yaşadı.

"Sen teyzelerin en iyisi ve en kibarısın! Lucy açıkladı. 'Ne hissettiğinizi anlıyorum - gerçekten anlıyorum! Yanlış olduğunu düşündüğün bir şeyi yapmanı *asla* istemezdim! Bunun senin için ne kadar imkânsız olduğunu düşünmemiştim! Beni affedin!

Bayan Tresilian ona kaz gibi davranmamasını tavsiye etti ve planlarını ne kadar çabuk uygulamaya koyabileceğini, Camden Place'deki evine dönmek yerine uzun bir yurtdışı turuna çıkmaya niyetlendiğini öğrendiğinde titiz ablasının ne diyeceğini merak etti.

Lucy'nin ertesi hafta boyunca Bayan Tresilian'ın her anını meşgul eden düzenlemelerin hiçbirine katıldığı ya da vaat edilen ikramlardan herhangi biri için en küçük bir heyecan gösterdiği söylenemezdi, ama hiçbir itirazda bulunmadı ve Bayan Tresilian'a göre bu, ruhunun doğal baskısında umulabilecek en fazla şeydi. Yolları ve araçları hesaplayan Bayan Tresilian, Bay Rosely'nin aşkının peşinden gitme olasılığını düşünmek için durakladı. Muhtemelen Lord Iver böyle bir planı bozacaktı ama yine de kendi yaşağını onunkine eklemeye karar verdi.

Sonuçta Bay Rosely ile özel olarak konuşma fırsatı bulamadı. Şehirde uzun süren bir randevudan sonra bir sabah saat on birden hemen sonra Green Street'e döndüğünde, özel hizmetçisi tarafından karşılandı ve bu sert eleştirmenin görünüşe göre tehlikeli bir keşif gezisi olduğuna inandığı bu geziye tek başına çıktığı için onu azarlamaktan çekinmedi.

Tehlike. Bayan Baggeridge onu şalından ve eldivenlerinden kurtararak, "Ve kahvaltı bu saatten sonra sizi bekliyor!" dedi. 'Şimdi hemen oturun Bayan Elinor! Bütün kasabayı dolaşıp duruyorsunuz ve kendinizi böyle hırpalıyorsunuz! Zavallı anneniz ne derdi, eminim bilmiyorum!

Çocukluğundan beri uşağının katı tavırlarına alışkın olan Bayan Tresilian, yonga samanından yapılmış şapkasını çıkarırken sadece şöyle dedi: 'Bayan Lucy nerede? Sanırım bir saat önce kahvaltı etti.

Bayan Baggeridge yüzünü buruşturarak, "Kaliteli bir genç hanımdan *beklenebilecek* bir şey," dedi. 'Gerçi siz ona böyle örnek olurken neden olsunlar ki, bayan -'

Bayan Tresilian, "- Bilmediğimize emin misiniz!" diye karşılık verdi.

Bayan Baggeridge ona alev alev yanan gözlerle baktı. "Bu konuda tek kelime etmek bana düşmez hanımefendi, ama söz konusu olan genç bir hanımın yanında bir kavas bile olmadan şehirde dolaşması ve sıradan bir insan gibi kolunda bir bando takımı taşıması olunca, konuşmamayı vicdanıma yediremiyorum!

Bayan Tresilian alaycı bir tavırla, "Eğer bir posta kutusu taÇıyorsa, sadece deĞiĞtirilmesi gereken Fransız kambrik yarım elbisesini geri almaya gitmiĞtir," dedi.

Bayan Baggeridge burnunu çekti ama daha fazla yorum yapmaktan kaçındı. Hanımına taze kahve, ekmek ve tereyağı getirdikten sonra cebinden mühürlü bir mektup çıkardı ve isteksiz bir ses tonuyla, "Bayan Clara'dan bir mektup var," dedi. bir de şilin vardı. Sanırım alsanız iyi olur, ama yerinizde olsaydım, kahvaltınızı yapana kadar onunla uğraşmazdım.

Bu bilgece öğütlerle geri çekildi ve Bayan Tresilian, asla hoş olmayan bir görevden kaçmayan biri olarak, kız kardeşinin mektubunun gofretini kırdı ve üç çapraz şikayet sayfasını açtı.

Kahvesini yudumlarken bunları inceledi. Hiçbir şey en büyük Bayan Tresilian'ın sağlığıyla ilgili anlattıklarından daha cesaret kırıcı olamazdı, ama romatizma, sinirsel tik, spazm ve uykusuzluktan çektiği eziyetin ayrıntılı tasvirleri, en son Bath on- dits ve iskambil masasında tuttuğu sefil kâğıtlarla ilgili bazı anımsatmalarla serpiştirildiğinde, Bayan Elinor Tresilian'ın omuzları sarsılmadı. Clara'nın kendini oldukça iyi eğlendirmeye çalıştığını anladı; bir şeyler okuyunca rahatladı.

Hastaya refakat etmekle görevlendirilen yoksul hanım hakkında ciddi bir eleştiri yapmadı ve mektubu yazı masasına koymak için ayağa kalktı. Bunu hiç yapmadı. Yazı masasının kapağını kaldırır kaldırmaz kendini Lucy'nin el yazısıyla kendisine yazılmış bir mektuba bakarken buldu. Clara'nın mektubu yere düştü ve Bayan Tresilian bir felaketin önsezisiyle yeğenin mektubunu kaptı ve mühürleyen gofreti yırttı.

Sevgili, sevgili teyzem, diye okudu. Bu senin için bir şok olacak ve senden sadece beni affetmeni ve içinde bulunduğum durumun zorunluluğunu anlamanı rica edebilirim (anlayacağından eminim); bundan daha azı beni, ne yazık ki senin için olduğu kadar benim için de iğrenç bir şekilde davranmaya zorlayamazdı. Gözleriniz bu satırlara takıldığında ben kilometrelerce uzakta olacağım ve affınızı dilemek için ayaklarınıza kapandığımda bu, çok sevdiğim Arthur'un Gelini olarak olacak. Ah, sevgili teyzem, inan ki bu önemli karara ızdırap verici bir mücadele vermeden varmadım, çünkü senin onayın olmadan ya da o ciddi anda beni destekleyecek varlığın olmadan mihraba yaklaşmak moralimi o kadar bozuyor ki, sadece nişanlılığımı onaylamayı reddetmenin senin yüreğinden değil, senin Propriety duygundan kaynaklandığına dair inancım bana seni ve tüm dünyayı şok edecek bir davranış çizgisi izleme cesareti veriyor. Tek tesellim (insanların en iyisi ve en soylusuyla birleşmiş olmanın mutluluğunun yanı sıra), Lord Iver tarafından bile (elim bu korkunç heceleri yazmaktan çekinse de) Kaçışım olarak adlandırmam gereken şey için sorumlu tutulamayacağınızdır...

Bu ileti karşısında afallayan Bayan Tresilian, dağılan aklını dakikalarca toplayamadı. Her an harekete geçme isteğiyle kendini felç geçirmiş gibi hissediyordu. Bu üzücü durumdan, kapının aniden açılması ve sert, çok iyi hatırlanan bir sesin "Teşekkür ederim, kendimi tanıtacağım!" demesiyle kurtuldu.

Başını kaldırdı ve odanın diğer ucundaki Lord Iver'e boş gözlerle baktı.

Yolculuk için giyinmişti ve uzun, çok pelerinli, beyaz kumaştan sürücü paltosunu çıkarmaya vakit bulamamıştı. Alev alev yanan gözlerinden ve sıkıca kavradığı dudaklarından büyük bir öfke içinde olduğu anlaşılıyordu ama hemen konuşmadı. Yakıcı bir andan sonra bakışları kadının elindeki mektuba kaydı ve şöyle dedi: 'Benimki boş bir iş, anladığım kadarıyla! Bu yeğeninizden mi?

Ne yaptığını bilmez bir halde, kâğıdı ona uzattı. Adam hızla taradı,

ve küçümseyerek şöyle dedi: 'Çok etkileyici! - Eğer romantik bir zevkiniz varsa! Benim yok! Adamın gözleri kadının yüzünü taradı; kısa bir kahkaha attı. "Bu kadar trajik bakma! Bu çılgın projeyi durdurmayacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Parmaklarını zonklayan şakaklarına bastırdı. "Bunu yapabilir misin? Nerede olduğunu biliyor musun - Arthur sana yazdı mı?"

"Evet - tıpkı aptal bir güvercin gibi!" diye cevap verdi. '*Nerede olduğunu* bilmeme gelince, *bunu* bana söylemene gerek yoktu! Sanırım senin de!

"Ama en ufak bir fikrim yok!" dedi dikkati dağılmış bir şekilde. 'Nereye gitmiş *olabilirler*? Kızın yaşı küçük! Arthur'un özel bir izni olsa bile, kimse onlarla evlenmez! *Kadın* bunu biliyor, Arthur da biliyordur *herhalde*?

"Tabii ki biliyorlar, hem de sorgusuz sualsiz evlenebilecekleri tek yer! Adam kadının yüzündeki şaşkınlığı okuyarak ona doğru yürüdü ve onu sertçe sarstı. "Sınıra doğru yola çıktılar, masumum! Bu bir Gretna Green meselesi olacak: büyüleyici bir plan, değil mi?"

"*Gretna Green mi?*" diye tekrarladı. Yüzüne renk geldi; onu itti ve haykırdı: 'Ne cüretle böyle bir şey söylersin? Lucy *asla* böyle uygunsuz bir davranışta bulunmaz!

'O zaman bana başka nereye gittiğini söyleme nezaketini gösterin - kabul edilmiş hedefi bir düşün!

"*Bilmiyorum!*" bağırdı, bilinçsizce ellerini sıkarak. "Tabii - Ah, Lucy'nin reşit olduğuna inandırmak için bir din adamını kandırmış olabilirler mi?"

'Bu getirme işi için bir posta arabası ve dört kişiye ihtiyaç duymuş olamazlar! Oh evet, o kadarını zaten tespit ettim - ve ayrıca sezlongun belirtilmemiş bir süre için kiralandığını ve postacıların ilk iki etap için kiralandığını. Aslında Welwyn'e, ve Welwyn'in Büyük Kuzey Yolu üzerinde olduğunu hatırlatmak isterim!

"Olamaz!" diye itiraz etti. "Buna inanmıyorum!"

Eh, bunun bir önemi yok!" dedi kaba bir tavırla. 'Her halükârda görevimi yerine getirdim ve artık gitmeliyim. Border'a varmadan çok önce onları yakalayacağım ve yeğeninizi mümkün olduğunca az skandalla size geri getirmek için kendimi görevlendireceğim, bu yüzden umutsuzluğa kapılmayın!

"Bekle!" bağırdı. 'Eğer bu doğruysa - Ne yazmıştı? - Benim için olduğu kadar onun için de iğrenç - acı verici bir mücadele - dünyayı şoke etmek - Yüce Tanrım, aklını kaçırmış olmalı! Iver, saat 10'dan önce evden çıktı! Onları yakalayabilir misin?"

'Akşam olmadan bunu yapamayacağıma dair bahse girmek ister misin? Yerinizde olsam yapmazdım!

"O zaman bana on dakika verin, ben de sizinle gelmeye hazır olayım!" dedi ve aceleyle kapıya yöneldi.

'Bu kadar saçmalama! Bu kovalamacada ne seni ne de bir başkasını yanımda götürmeyeceğim!
Damadım bile!'

"Umarım damadını götürmüyorsundur! Ama beni götürüyorsun, buna karar ver, Iver! Ben yapmazsam Lucy'nin itibarını kim koruyacak! Koruyamazsın! - Aslında, onu mahvetme olasılığın çok daha yüksek!'

"Teşekkür ederim! Size bir posta arabasında değil, kendi arabamda seyahat ettiğimi söylememe izin verin!

'Sanırım öyle! Ve size şunu söylememe izin verin lordum, bu benim bir curricle ile ilk seyahatim olmayacak - ya da gerekirse bir tane süreceğim!

"İş oraya *varmayacak!*" diye ilan etti lord hazretleri, kadının geri çekilen bedeninin ardından bu sözleri savurarak.

Yolculuğun ilk birkaç mili sessizlik içinde tamamlandı, çünkü Bayan Tresilian heyecanlı düşüncelerine dalmıştı ve Lord Iver'in dikkati tamamen kalabalık caddelerin gürültüsü ve telaşı içinde enerjik bir ekibe rehberlik etme göreviyle meşguldü. At arabası hafif yapılı ve iyi yaylıydı; ve zamanının diğer tüm sporcuları gibi, ona iki değil dört at koşulduğundan ve kendisi de ilk bakışta bir Nonesuch olduğundan, sokaklar geride kaldığında, Bayan Tresilian'ın korkularından en azından birini yatıştıran bir hızla zemini yuvarladı. Haziran günü aydınlık ve sıcaktı, yol mükemmel durumdaydı ve bu koşullar Bayan Tresilian'ın moralini düzeltmesine önemli ölçüde yardımcı oldu. Lordum Barnet'i kontrol etmeden geçtiğinde ona atları nerede değiştireceğini sordu. Ekibinin iki etap için yeterli olduğunu söyledi. Bayan Tresilian sessizliğe gömüldü, ama yirmi dakika kadar sonra aniden, "Ne kadar uğraşsam da, boşa kürek inanmıyorum!" dedi.

"O zaman belki de bana neden kendini bana zorla kabul ettirdiğini söylersin?

"Haklı olma ihtimaliniz var - ama düşündükçe haklı olabileceğinizi daha az düşünüyorum!

Ama Welwyn'de, lordum kendi atlarının ahırını ayarladığında ve yeni bir takım hazırlattığında, iyimserliği söndü. Garsonlardan biri

White Hart'ta, hanımefendisine bir bardak limonata almak için arabadan atlayan yakışıklı genç beyi gözlemlemek için bolca fırsatı olmuştu ve onu şüpheye yer bırakmayan terimlerle tarif etti. Bayan Tresilian'ın yükselen neşesi, lord hazretlerinin avludan çıkarken söylediği, "Tatmin oldunuz mu?" sözüyle daha da arttı.

Bu yakışksız sataşmanın etkisiyle şöyle karşılık verdi: 'Böyle bir zekayla *tatmin* olabileceğimi düşünüyorsanız benim hakkımda çok tuhaf bir fikre sahip olmalısınız! Hayatımda hiç bu kadar şok olmamıştım!

'Öyle olmadığını umarım! Senin vasilik görevine tamamen uygun olmadığını düşünmemde haklı olduğumu kanıtlayacak bir şey gerekiyorsa, yeğenin bunu sağladı!

"Eğer iş o noktaya gelirse, koğuşunda üzücü bir hata yapmış olacaksın, değil mi?" diye karşılık verdi.

"Arthur'un yeğeninizin kurnazlığıyla bu kaçışa ikna edildiğine dair en ufak bir şüphem yok!

"Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi Bayan Tresilian açık yüreklilikle, "ben de öyle! Lucy'de onun on katı ruh var! Onda, nedenini çok iyi anladığım halde, üzülmekten başka bir şey yapamadığım bir kararlılık eksikliği var. Zavallı çocuk! Neredeyse bebekliğinden beri zorbalığa uğramış ve gözleri korkutulmuş bir karaktere sahip olmak gerçekten zor olmalı!

"*Zorbalık ve dayak mı?*" diye yankılandı Lord Hazretleri.

"Sanırım onun ruhunu ezdiğinin farkında değildin," hafifletici bir tonda teklifte bulundu.

'Hayır! O da öyle, sana söyleyeyim! Sadece benim korkumun onu bu kaçışa sürüklediğini eklemeniz yeterli, o zaman boyunuzun ölçüsünü almış olursunuz!

"Tabii ki öyle!" dedi kadın, gerçek bir şaşkınlıkla başını çevirip adamın suratsız profilini tarayarak.

"Tanrı bana sabır versin!" diye söylendi. 'Yani suçu benim omuzlarıma mı yıkmak istiyorsunuz? Bunu yapamayacaksınız! Suçlanacak olan sensin, ben değil!

"*Ben mi?*" diye nefes nefese kaldı.

'Evet, sen! Kızı ülke dışına çıkarmak için yaptığın o aptalca planla!

Tüm o mantar beyinli, kötü kararlı -'

"Bu," diye sözünü kesti Bayan Tresilian, "inanılır gibi değil! Şimdi de evliliği benim yasakladığımı söyleyeceksiniz!

'Her halükarda bunu yapmaya yetkisi olan tek kişi sizdiniz! Gerçekten mi? Sanırım sadece bu işe bir son vereceğinizi söylediğinizi hayal etmiştim. ve beni gücünüzü hafife almamam konusunda uyardınız?

"Bunu söylediğimde, bir bezelye kazından başka herkesin öngörebileceği bir krizi hızlandırmayacak kadar mantıklı olduğun için sana kredi verdim! "Hayır, bu çok fazla!" diye haykırdı. "Ve bana güçsüz olduğunu söylemeye cüret , Iver, çünkü çok iyi biliyorum ki Arthur'un ve servetinin her kuruşunu ondan esirgeyebilir!

" kadar saçmalama!" dedi sinirli bir şekilde. 'Bunu nasıl yapabilirim ki? Güzel bir figür kesmeliyim!

"Bunu yapmakla tehdit ettin!

"Büyük olasılıkla , ama eğer ciddi olduğuma inandıysa, bildiğimden daha büyük bir gaflet içindeymiş! Eğer ciddiyse, evliliği engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu - benim için olmasa bile dünyanın gözünde yeterince uygun! Müdahale etmekten kaçındınız, onunla başa çıkabilirdim: onu bu gizli başlangıca iten benim tehdidim değil, *sizin* kızı onun ulaşamayacağı bir yere taşıma kararlılığınızdı!

"Bana söylediğin onca adaletsiz şey arasında bunun bir benzeri yok!" diye haykırdı. 'Ben de *müdahale ettim!* Green Street'e beni ikna etmekten başka ne amaçla , Iver? Iver'in zayıf yanaklarında hafif bir kızarıklık gördü: kabul etmeye hazır olduğundan çok daha fazla hoşuna giden bir rahatsızlık belirtisiydi bu. Küçük bir duraksamadan sonra sertçe ekledi: "Eğer sende biraz erdem varsa, hatalı olduğunu kabul eder ve özür dilerdin!

Bu ondan rahatsız edici bir cevap aldı. Gözlerinde ateşle ona baktı. 'Oh hayır! Yine mi! *Bir keresinde* öyle yapmışım -benden *kaynaklanmayan* bir kavganın suçunu üstlenmişim- affetmen için yalvarmışım-' Kendini kontrol etti ve acı bir sesle: 'Arthur bile benim kadar budala değil!

Bir gişeye vardıkları için dizginleri eline aldı. Cevap verme zorunluluğundan kurtulduğu için hiç bu kadar sevinmemişti. Adam bir sonraki etapta mızrakları açmak için bir bilet alırken, yüzünü toparlayacak zamanı oldu ve araba ilerlerken oldukça sakın bir şekilde şunları söyleyebildi: 'Eğer o adama inanılacaksa, kesinlikle onlara yetiştik, ama hala çok ileride olmalılar. Onları nerede geçmeyi umuyorsun?

"Bir kazaya uğramazlarsa, Stamford'dan öteye geçemezler.

Baldock'a giriyorlardı ve kasabanın ötesindeki yol boyunca bir süre ilerleyene kadar ikisi de bir daha konuşmadı. Sonra Lord Iver aniden sordu: "Neden bana hiç cevap vermedin? O mektubu yazmanın bana hiçbir şeye mal olmadığını mı düşündün?"

Başını salladı, boğazındaki bir daralma bir an için konuşmasını imkânsız hale getirdi. Bunun üstesinden geldi ve gözlerini yere indirerek şöyle dedi: 'Cevap vermemenin daha iyi olacağını düşündüm - yeniden açmamanın - bana ulaştığında, görüyorsunuz, annem onu felç bırakan bir felç geçirmişti. Malikânedeki evimizin ne halde olduğunu biliyorsunuz! Babam ona o kadar bağımlıydı ki - Lucy annesizdi - Clara - annemin yerini Clara'nın doldurabileceğini düşünmenin neden yararsız olduğunu açıklamama gerek yok!

Onu şaşkın bir sessizlikle dinlemişti, ama bu kez bastırılmış bir şiddetle şöyle dedi: 'Clara'yı kıskançlıktan ve daha önce hiç görmediğim bir bencillikten başka hiçbir şeyin rahatsız etmediğini söylemem de aynı derecede yararsız! *Bu* konuda yeterince tartıştık!

Gülümsedi. 'Gerçekten de öyle! Haklı olduğunuzu kabul etmek zorunda mıyım? Belki de haklıdınız - gerçi onun bünyesinin her zaman hastalıklı olduğunu inkâr etmek haksızlık olur.

"Yıllar önce sana, elinden gelse senin hayatını mahvedeceğini söylemiştim! Şimdi öğreniyorum ki benimkini de mahvetmiş, senin kör ve inatçı bir şekilde bana senden daha fazla zeka vermeyi reddetmen sayesinde!

"Saçmalık!" dedi Bayan Tresilian. 'Çok iyi biliyorsun ki, hiç kimse bizden daha az uygun olamazdı! Şımarık hayatlara gelince, umarım bana son on iki yıldır söğüt giydiğinizi söylemek istemiyorsunuzdur, çünkü öyle olmadığını çok iyi biliyorum! Aslında, duyduğum hikayelerin sadece yarısı doğruysa, teselliden hiç yoksun kalmadınız!

'Bath sınavları benim için böyle mi diyor? Hayır, söğüt takmadım, ama hiç duymadığınız bir hikaye: bir eş için takıldığım!

'Çok doğru ve bence bekar kalmanız akıllıca. Bir bekar olarak çok daha eğlenceli vakit geçireceğinize inanıyorum.

Ağzının kenarındaki bir kas titredi. 'Hiç değişmemişsin! Böyle bir söz yüzünden kaç kez boynunu kırmak istedim!

'Hiç şüphesiz! Ama sizin çok haklı olarak eski tarih dediğiniz şeyi tartışarak elde edilecek bir şey yok. Karar vermemiz gereken daha önemli bir konu var. Onları yakaladığımızda bu iğrenç çocuklara ne yapacağız?

"Boyunlarını sıkın!

'Oldukça mantıksız! Newgate'e gitmek gibi bir hevesim yok, eğer !

Güldü ama şöyle dedi: 'En azından Arthur'a hayatının en iyi süslemesini yapacağıma güvenebilirsiniz!

"İstiyorum ve aynısını Lucy'ye de yapmak için çok istekli olacağım! Ama bu cevap vermeyecek, Iver: Olabildiğince nazik bir şekilde rıza göstermek zorunda kalacağız.

'Oh, neden bununla yetinelim? Onlara örse kadar eşlik edelim!'

Kadın ona kuşkuyla baktı. Iver, sana yalvarıyorum, yüksek iplerinin üzerine çıkma! Arthur ciddiye bu evliliği durduramayacağını kendin söyledin! Bunun için daha fazla kanıt istemezsin!

'Köpeklikten çıkmadığına dair daha fazla kanıt istemiyorum! Yüce Tanrım, böyle bir şeyi ancak bir alçak ya da kağıt kafalı bir okul çocuğu yapar!

'Elbette çok kötü, ama -'

'Ve eğer o ya da senin hoyrat yeğenin beni zorlayabileceklerini düşünüyorlarsa, çok yakında beni daha iyi tanımayı öğrenecekler!

"Evet!" dedi Bayan Tresilian acı acı. 'Senin bu kadar mulish olacağını tahmin edebilirdim, değil mi? Her zaman kötüyü daha da kötü yaptın ve her zaman da yapacaksın!

Stamford'a varıldığında Bayan Tresilian o kadar yorgundu ki, yol arkadaşının demirden yapılmış olduğunu düşünmekten başka bir şey yapamadı. Seksen milden fazla yol kat edilmişti, çoğu zaman en sıkı konsantrasyonu gerektiren bir hızda gidilmişti ve altı saatlik hızlı sürüşte kendisine sadece iki kısa mola vermişti. Bu molalardan birinde Bayan Tresilian bir lokma jambon ve birkaç yudum fokurdayan kahve yutacak zaman bulmuş ve bu yetersiz yemekle yetinmek zorunda kalmıştı; Lord Hazretleri'nin, kendisine eKlik etmekte ısrar ederse ne olacağı konusunda onu uyardığını hatırlatması da onu cesaretlendirmişti. Bunun için onu affetti: Yolculuğun başlangıcındaki gibi dik oturuyordu, elleri aynı şekilde sabit ve gözleri aynı şekilde dikkatliydi, ama kaşlarının arasındaki kırıışıklığın kanıtı olmadan ne kadar yorgun olduğunu biliyordu. Geçen bir saat boyunca hiç konuşulmamıştı; Bayan Tresilian huzursuz bir uykuya dalmış ve George'un avlusunda uyanıp nerede olduğunu öğrenmek istemişti.

Lord Iver ona bakarak, "Stamford," diye cevap verdi. "Tamamen mısın?

"Biraz yorgunum - bunun bir yok!

'Senin için şunu söyleyeyim: Sen her zaman cesurdun! Kaçaklarımız burada değil ama kasabada iki posta evi ve birkaç küçük han daha var. Bu gece için onlardan birinde konaklıyor olabilirler.

"Ama hala gün ışığı var!

'Birkaç saat daha gün ışığı olacak, ama yine de saat altıyı geçiyor. Takip edildiklerini bilselerdi şüphesiz devam ederlerdi, ama bildiklerine inanmak için bir nedenim yok. Oldukça hızlı gidiyorlar, ama kaçacaklarına dair bir işaret yok. Gelin, inmenize yardım edeyim! Ben diğer evlerde araştırma yaparken yemek için vaktiniz olacak.

Kadın bunu kabul etti ama Lord onu özel bir salona yerleştirdiğinde aç olamayacak kadar endişeli olduğunu fark etti. Yine de çay ısmarladı ve bu çay onu canlandırdı, ancak Lord George'a döndüğünde Lord Hazretleri'nden sert bir azar işitti. "Azarlama!" yalvardı. 'Tek istediğim buydu, sana söz veriyorum. Ve *sen* hiçbir şey yemedin!

"Tam tersine, Swan'da bir sandviç ve biraz bira içtim. Kaşları daha da çatıldı. "Onlardan hiçbir haber alamadım: kesinlikle kasabada değiller. Eğer burada at değiştirdilerse bile kimse onları gördüğünü hatırlamıyor - gerçi bu harika bir şey değil: at arabacıları buradan geçen tüm yolcuları not edemeyecek kadar meşguller.

Yüreği burkuldu ama şöyle dedi: 'O devam etmekten başka çare yok.

Kabaca şöyle dedi: 'Yeterince uzağa geldin! O portmantonu yatak odasına taşıtacağım, sen de burada kalabilirsin. O çifti yakalayamayacağımdan korkmana gerek yok: Yakalayacağım ve Lucy'yi hemen size getireceğim, lütfen benimle tartışmayın!

Bayan Tresilian bonesinin iplerini bağlarken, "Bunu yapmak istemiyorum," dedi. "Bu çok gürültülü handa terk edilmek de istemiyorum!

"Şimdi beni dinle kızım!" dedi lord hazretleri tehditkâr bir ses tonuyla.

Bayan Tresilian hiç etkilenmeden, "Git ve atları hazırlamalarını emret!" dedi.

Stamford'un kuzeyindeki ilk iki karakoldan da güvenilir bir haber alınamamıştı ama değişiklik yapmak için durdukları Greetham'da bir satıcı genç bayan ve beyefendiyi açıkça hatırlıyordu, çünkü onlar için dört canlı adam bulmaya yardım etmişti ve çok uzun zaman önce de değildi. Başından beri onlarda havai bir şeyler olduğundan şüphelenmişti. Tartışıyorlardı.

Genç beyefendi geceyi burada geçirmek istiyordu, Bayan ise yola devam etmeye kararlıydı ve kestirmeye hazırdı. Onun için Grantham'a gitmekten başka çare yoktu ve yola çıktılar.

"Kaçan bir çift olduklarını açıkça belli ettikten sonra!" dedi Bayan Tresilian, arabayla uzaklaşırlarken. "Lucy utançtan nasıl bu kadar ölmüş olabilir -!"

Lord Iver cevap vermedi ve o da görmeyen gözlerle solmakta olan manzaraya bakarak kasvetli düşünceler içinde kayboldu. Kısa bir süre sonra Lord Iver'in sesiyle kendine geldi: "Nihayet!"

Sürat arabası bir virajı dönmüş ve hızla ilerleyen bir posta arabası ile dört atlıyı görüş alanına sokmuştu. "Teneke parçasını bana ver!" diye emretti lord hazretleri acımasızca.

"Sen atlarına iyi bak!" diye karşılık verdi Bayan Tresilian, uzun boynuzu çoktan eline geçirmişti. "Bunu en az senin kadar iyi çalabilirim!"

Bu ifadesini kanıtlamak için boruyu dudaklarına götürdü ve kulakları patlatan bir ses çıkardı.

"Bu onları ürkütmeli!" diye gözlemledi lord hazretleri. 'Aman Tanrım, bütün o cehennem *gaklamaları* -!"

Bu öfke patlaması, iki araç arasındaki boşluğun aniden genişlemesiyle tetiklendi: postacı çocuklar, arabanın geçmesi için yol açmak yerine atlarını yaylandırıyorlardı. "Sıkı tutunun!" diye bağırdı lord hazretleri, aynı şeyi yaparak.

"Iver, Tanrı aşkına - !" diye bağırdı, at arabası endişe verici bir şekilde sallanıp sallanırken.

Adam aldırış etmedi; yüzüne bir kez baktığında, kaçaklar kendisinden kaçmaya çalışmanın aptalca olduğunu anlayana kadar arabanın arkasından gitmesinin daha iyi ve çok daha güvenli olacağını söylemenin boşa nefes tüketmek olacağını anladı. Bu aptalca meydan okuma hareketi onu iyice öfkelenmişti: önüne çıkan ilk fırsatta arabayı geçecekti.

Endişeden midesi bulanık Bayan Tresilian gözlerini yola dikti ve bir aracın virajlardan birini dönerek kendilerine doğru gelmesi halinde neler olabileceğini düşünmemeye çalıştı. Lordum sağa dönmüştü, henüz geçmeye teşebbüs etmemişti ama belli ki liderlerini açmaya hazırdı. Yol dardı ve şezlong inatla merkezde duruyordu. Bir virajı daha döndüler ve Bayan Tresilian ileride düz bir yol gördü. Biraz daha genişti ama henüz yeterince geniş olmadığına karar verdi. Sonra onun

Lord ellerini bıraktı ve son saatinin geldiğini anlayarak gözlerini kapadı. Korkudan kaskatı kesilmiş bir halde kaçınılmaz çarpışmayı bekledi.

"Aferin kızıma!" dedi lord hazretleri onaylayarak.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Yaptığını* söylemek istemiyorsun değil mi?" soluk soluğa kaldı. 'Tabii ki yaptım! Ne, tekerlekleri kilitlememden mi korktun?

Saçma yaratık!' Omzunun üzerinden baktı, postacı çocukların atlarını tırısı kaldırdıklarını gördü ve kendi ekibini kontrol etti. Bir dakika içinde onları durdurdu ve bir bariyer oluşturmak için yolun karşısına geçirdi. Dizginleri Bayan Tresilian'ın ellerine verdi ve at arabası yanaşırken aşağı atlayıp ona doğru yürüdü.

Postacı çocuklar ona biraz korkuyla baktılar ama o onlara aldırmadı. Arabanın kapısını açmak için elini kaldırdı, ama daha kolu kavrayamadan kapı içeriden itilerek açıldı ve merdivenlerden inmeyi beklemeyen taze yüzlü bir genç dışarı fırlayarak aceleci ve pişman bir sesle şöyle dedi: 'Özür dilerim efendim! Öyle demek istemedim - en azından ben - oh, Jüpiter adına, efendim, bizi *nasıl* da geçiştirdiniz! Hayatımda gördüğüm en müthiş şeydi! Ama korkarım çok kızdınız!" diye ekledi, dehşet içinde Lord Iver'in yüzüne bakarak.

Lord Hazretleri gerçekten de şaşkına dönmüştü ama yüz ifadesi kesinlikle endişe vericiydi. Meçhul genç pişmanlıkla şöyle dedi: 'Böyle yapmamalıydık - *gerçekten* çok üzgünüm! Sadece eğleniyorduk - yani - şey, sanırım nasıl olduğunu bilirsiniz, efendim, insanın keyfi yerinde olduğunda ve - ve -' Sesi mutsuz bir şekilde kesildi, çünkü kendisine öfkeyle bakan gözlerde hiçbir anlayış algılayamadı.

Bu noktada bir müdahale oldu. Bir okul kızına yaraşır ağırbaşlı bir giysiye bürünmüş bir genç kız, şezlongdan dışarı baktı ve fesatlık ve pişmanlığın çekici bir karışımıyla şöyle dedi: 'Hepsi benim hatamdı! Çünkü Stamford'da konaklamak istemedim ve bu yüzden yola çıktık, çünkü evde olduğumdan beri koca bir yıl geçti ve gözümü bile kırpmadım, üstelik çok da uzak değil! Greetham'da atları değiştirdiğimizde Jack ıçığının sönmeye bağladığını ve babamın yola devam etmememiz gerektiğini söyleyeceğini söyledi, ama *ben* hızlı gidersek Grantham'a kolayca ulaşabileceğimizi ve yarına kadar bizi görmeyi beklemedikleri için hepsine bir sürpriz yapabileceğimizi *söyledim*. Jack de dedi ki: "*Oh, çok iyi!*" ama herkesin Gretna Green'e kaçtığımızı düşünmesi gerekirdi, bu da ikimizi de hoplattı tabii ki! Ve bu da

bu fikri kafamıza sok!'

"Açıklamalıyım ki, efendim, o benim kız kardeşim," diye araya girdi genç, karanlık yerlere ışık tutmaya hevesliydi. "Gördüğünüz gibi okula gitti.

'Evet, ama annem Jack beni eve getirebilsin diye diğerlerinden önce gitmeme izin verdi. Ne kadar *ünlü*, değil mi?" diye coşkuyla haykırdı kız kardeşi. "Çünkü Jack, biliyorsun, *benim* özel kardeşim, tıpkı Ned'in Cecy'nin olduğu gibi!

Lord Hazretleri, iki yabancının yolunu kesmiş olmanın şokuyla olduğu kadar, bu sözlerin yarattığı şaşkınlıkla da, "Ah!" demekten başka bir şey gelmedi aklına; bunu da boş bir sesle söyleyince, Bayan Tresilian, bu sahneden son derece memnun kalarak, alt dudağını sıkıca dişlerinin arasına aldı.

Genç beyefendi, kız kardeşinin ilgisizliği karşısında kaşlarını çatarak, davranışının açıklamasına girişti. "Mesele şu ki, efendim, yol açıksa atları hep yaylamak *istemiştim*, çünkü eve varmadan önce daha yirmi milden fazla yolumuz var ve babam - Ah, size babamın Sir John Holloway olduğunu ve Grantham yakınlarında yaşadığımızı söylemeliydim! Siz bizi geçmek için patladığınızda kaçak bir çift olduğumuz konusunda birbirimize şaka yapıyorduk ve ben de postacılar onları yanımıza almaları için bağırdım - sadece eğlence olsun diye, bilirsiniz! Ama tabii ki bunu yapmamalıydım!" ekledi aceleyle. 'Ve bunu ettirmek istemedim. Sadece - , siz kovaladığınızda çok heyecanlıydı - ve girişimde bulunacağınızı gördüğümde - şey, özür dilerim efendim, ama bunu hiçbir şey için kaçırmazdım! Bir santime kadar sürdün!'

"Anlıyorum," dedi lord hazretleri. 'Peki, bir dahaki sefere yarışmayı denediğinde

Yola , bunu posta arabasında yapma ve kız kardeşini de yanında götürme! Söyle bana, Londra'dan mı geliyorsun?'

Olamaz! Oxford'dan efendim. Bella'nın okulundaki eski tekirlerden biri onu Bath'dan getirdi - Oh, size Magdalen'de olduğumu söylemeliydim!

Öyle mi? Karanlık eve varmak istiyorsanız daha fazla zaman kaybetmeseniz iyi olur. Hadi bakalım!'

"*Teşekkür ederim!*" dedi Bay Holloway, büyük bir rahatlamayla. 'Bunu yapmadığınız için size çok minnettarım - Oh, siz önden gidin, efendim!

'Hayır, sadece seni tutmalıyım: Senin cehennem hızında araba kullanmayacağım!

Buna içtenlikle gülen Bay Holloway, hararetle el sıkıştıktan sonra

Lord Hazretleri kendini arabaya attı ve araba ilerlemeye başladı; Bayan Tresilian bu sırada arabayı yolun kenarına çekmişti. Lord Hazretleri kaşlarını çatarak arabaya doğru yürüdü. Bayan Tresilian'ın duygularına yenik düştüğünü fark etti ve ona öfkeyle baktı.

"Ah, bana öyle bakma, Iver!" diye yalvardı, akan gözlerini silerek. "Keşke kendi yüzünü görebilseydin -!"

"Çok yardımcı oldunuz!" dedi isteksiz bir sırıtışla. Evet, kendi kendine gülüp eğlenmen çok güzel kızım, ama o yaramaz veletler nerede?

'Buraya boşa kürek çekmeye geldiğimizi söylemiştim! Her zaman o büyüleyici çiftin peşinde miydik?

'Kesinlikle hayır! Çocuğun Oxford'dan geldiklerini söylediğini duymadın mı? Stamford'a girene kadar bizim yolumuzdan geçmiş olamazlar. Stamford'a girdiğimizde bizimkilerin peşinde olduğumuzdan en ufak bir kuşku .

Bu onu ayılttı. Dehşet içinde şöyle dedi: "Hâlâ bizden olduklarını mı söylüyorsun?"

"Hayır, ," dedi kararlılıkla. 'hiçbirini geçmediler. Stamford'dan beri Holloway'leri takip ediyoruz.

Rahatsız olmuştu ama onu sorgulamaktan da kendini alamadı. 'Bir kokudan mı uçuyorsun, Iver? *Sen mi?*'

Gülümsedi, ama dalgın bir ifadeyle ve birkaç dakika çatık kaşlı bir sessizlik içinde kaldı. Birden: 'Eğer Stamford'da sınır aşıldıysa - Yüce Tanrım, bunu neden daha önce düşünemedim? Kızı Grantley'e götürdü tabii ki! Bayan Tresilian'ın şaşırdığını gördü ve sabırsızlıkla ekledi: 'Windlesham'ın yeri, Market Deeping'in ötesinde! Arthur'un kız kardeşiyle tanıştınız, değil mi?

"Leydi Windlesham! Evet, ama bununla ne elde etmeyi umuyor olabilir?"

'Emin olun, cebinde özel bir ruhsatı var ve Caroline'ın ağıs'i altında evlendi.'

"Ama Lucy'nin evliliğini onaylama yetkisi yok!"

Bunu çok isterdi! Arthur onu istediği zaman parmağının ucunda oynatabilir: Arthur'un üzerine titriyor! Üstelik romantik bir mizacı var ve bu konuda bana yaptığı ateşli yalvarışlara bakılırsa, o değerli çifti Romeo ve Juliet ile karıştırmış.

"Iver, bunu yapacak kadar ilkesiz olamaz.

"Öyle bir şey yok!" diye araya girdi. 'Arthur'un kendi efendisi olduğunu biliyor ve eğer Arthur'un vasisi olduğumu öğrenene kadar bu ilişkiden yeterince hoşlandığınızı bilmiyorsa, sizi temin ederim ki Arthur'un onu, düğüm sizden habersiz atılabilseydi, evliliği bozmaya çalışmaktansa onun boynuna düşme ihtimalinizin daha yüksek olacağına ikna etmesi beş dakikadan fazla sürmezdi!

Konuşurken tekrar koltuğuna tırmandı ve dizginleri ondan aldı. Kadın dizginleri hiç çekinmeden bıraktı. 'Eğer gerçekten öyleyse, sınıra kaçmaktan çok daha iyi olduğunu inkâr edemem, ama bu koşullarda yapılan bir evlilik en iğrenç dedikodulara yol açmalı! Buna izin veremem!

Lord Hazretleri muhtemelen telaşı yatıştırmak için, ama üzücü bir duygusallıkla, "Telaşlanmaya gerek yok," dedi. "Caroline çok zeki bir kadın, ama Windlesham son derece sağduyulu bir adam ve böyle bir plana karşı çıkacağına güvenilebilir.

'Evet, ama -'

"Tanrı aşkına!" diye haykırdı. 'O beyinsiz çiftten başka bir şey düşünemiyor musunuz? Kendi adıma, şeytana bile gidebilirler! Her ikisinden de bıktım usandım ve son üç saattir onları çok sıkıcı buluyorum!

Bu ani şiddetle dalgınlığından sıyrılan kadın, atların harekete geçirildiğini fark etti. "Lütfen, nereye gidiyoruz?" sordu. 'Arthur Lucy'yi kız kardeşinin evine götürdüysen daha kuzeye gitmemize gerek yok! Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun, Iver?

'Ben aptal değilim,' diye cevap verdi tuhaf bir kahkahayla. 'Gretna Green için yola ve Gretna Green'e gideceğiz! Ancak ilk hedefimiz Coltersworth. Geceyi Angel'da geçireceğiz ve yarın, eğer çok hoşunuza gitmezse, Border'a doğru yolculuğumuza devam edeceğiz.

Bayan Tresilian kısa bir duraksamadan sonra, "Bundan hoşlanmam," dedi.

Takımını durdurdu ve döndü, elini ellerinden birinin üzerine koydu ve kuvvetle kavradı. "Nell!" dedi bambaşka bir sesle. 'Boşa geçen onca yıl - onca acı - ! Nell, sevgili aşkım, çok geç olduğunu söyleme! Benimle evlenmelisin - evlenmelisin!

Parmakları Iver'in parmaklarına yapıştı ve gülen gözlerinde gözyaşlarının parıltısı vardı, ama büyük bir vakarla cevap verdi: ' evlenmek için her türlü niyetim var, ama söz veriyorum, gizli kapaklı bir şekilde *değil*! Iver için

Tanrı aşkına! Bize doğru gelen bir konaklama otobüsü var -
George!

Ama Lord Hazretleri her zamanki gibi dış görünüşe önem vermeyen tavrıyla bu uyarıya hiç aldırmış etmediği ve Bayan Tresilian da (teşebbüs etmiş olsa bile) kendisini onun kucağından kurtarmaya gücü yetmediği için, arabanın üst katındaki yolcular modern kurallarının çürümüşlüğüne dair şok edici bir örneklerle karşılaştılar; ahlakçılardan biri, bu tür utanmaz kişilerin idam sehpasına gönderildiğini görme arzusunu dile getirecek kadar ileri gitti. "Kamuya açık otoyolda öpüşmek ve kucaklaşmak!" dedi, iğrenç manzarayı mümkün olan son kez görebilmek için boynunu bükerek. "Kendilerine de Kalite diyorlar!

Ama bu konuda yanılıyordu. Bayan Tresilian, yanağını lord hazretlerinin yanağına dayayarak, kahkahalar arasında şöyle dedi: "Ne kadar *bayağı* bir çiftiz, aşkım!

"Peki, bunun için acele etmek kimin umurunda?" diye sordu. 'Oh, sevgilim, ne *aptallar* biz olduk!'

Banyo Güzeli

1

"Babam," dedi Bayan Massingham, "senin en ufak bir itirazın olmayacağına inanıyor, yoksa emin ol ki sana sormaya cesaret edemezdin, sevgili Charles, çünkü belki de onu bu şekilde memnun etmek istemezdin.

Durakladı ve kuşkuyla sevgili Charles'a baktı. Yakışıklı yüzünde annesinin eski dostunu memnun etmekten memnun olan birinin ifadesini taşıdığı söylenemezdi ama kibarca eğildi. Bayan Massingham bu zarif beyefendinin, büyük omuzları mavi ince bir paltoyu ortaya çıkaran, düzgün bacakları dar bir pantolon ve göz kamaştırıcı parlaklıkta bir Hessian çizme ile kaplı, otuz yıl önce mercan bir çingirak hediye ettiği zıplayan bebek olduğunu kendine hatırlattı. Küstahça, "O kadar büyümüşsün ki, sana hayranlık duyduğumu belirtmek isterim!" dedi.

Sir Charles Wainfleet'in yüzündeki can sıkıntısı ifadesi daha da belirginleşti.

"Eminim, çok dikkate değer bir züppe!" dedi Bayan Massingham, zevk vereceğini umarak.

"İnanın bana, hanımefendi, beni pohpohluyorsunuz!" dedi Sir Charles.

Burada bulunan üçüncü kişi, görevi olduğu üzere onu kurtarmaya geldi. Hayır, Louisa!" dedi. 'Bir züppe *değil!* Onlar sadece giysilerine önem verirler, Charles ise bunun dışında pek çok şeye önem verir; ödüllü dövüşler, horoz dövüşleri ve *en iğrenç* şeyler gibi! O bir Korintli!"

"Teşekkür ederim anne, ama bu konuyu kapatalım ve onun yerine General'in ne yapmam konusunda en ufak bir itirazım olmayacağını düşündüğünü öğreneyim mi?"

Bu konuşmadan cesaret alan Bayan Massingham lafı dolandırmaya başladı. 'Çok nazıksınız! Annenizin gelecek hafta Bath'a gideceğinden ve sizin de ona eşlik etmek istediğinizden söz ettiğimde babamın aklına bu fikir geldi! "O zaman," dedi, "eğer öyleyse, Charles Anne'i eve getirebilir!" Hemen itiraz ettim, ama babam "Saçmalık!" diye bağırdı - onun askerce tarzını bilirsiniz! - "Eğer kendini çok fazla

"Torunuma okuldan eve kadar eşlik edecek harika bir adam, gelsin ve bana söylesin!" Ancak bunu yapmaman için sana yalvarıyorum Charles, çünkü babamın gut hastalığı son zamanlarda çok sıkıntılı!

"Korkmayın hanımefendi! Buna cesaret edemem!" dedi Sör Charles, yorgun can sıkıntısı birdenbire eşsiz bir çekiciliğe sahip bir gülümsemeyle dağıldı.

"Oh, Charles, sen çok - ! Mesele şu ki, Posta geçen ay Hounslow'da o şok edici şekilde soyulduğundan beri Nan'ı eve nasıl güvenle getireceğimizi bilemiyoruz! Geçtiğimiz yıl Queen's Square'deki Bayan Titterstone'un okulunda pansiyoner olarak kaldığını ve Noel'de eve döneceğine söz verdiğimizizi biliyor olmalısınız. Ama babamın geçen kış geçirdiği hastalık nedeniyle bunu planlamıştık - ama olmadı! Ve şimdi kendimizi bir çıkmazda bulduk ve zavallı kardeşimin o korkunç Yarımada'da öldürüldüğünde bize bıraktığı tek çocuğunu nasıl emanet edebiliriz - dediğim gibi, ona eşlik edecek bir beyefendi olmadan onu yolun tehlikelerine nasıl emanet edebiliriz, ! Ve eminim ki,' diye ekledi Bayan Massingham ciddiyetle, 'seni kızdırmayacaktır Charles, çünkü yaşlı bakıcısını Bath'a göndereceğiz ve senin de arabanı arabanın görüş alanı içinde sürmenden başka bir şey yapmana gerek yok, böylece rahat olabiliriz!

Eğer Sir Charles, General Sir James Massingham'ın neden Torununun arabasını görebilecek bir yerde bulunmasının, haydutlara karşı silahlı bir eskorttan daha iyi bir koruma sağlayacağını düşünse de, buna ihanet etmedi. Bir Nonpareil'in Bath'lı bir bayanın sorumluluğunu üstlenme konusundaki isteksizliğine de ihanet etmedi. İtiraz eden Leydi Wainfleet oldu. "Ah, ama Noel'de Charles'ın yanımda olmasına güveniyorum!" dedi. 'Sevgili Almeria bugün beni ziyarete geldi ve birkaç haftalığına kendisinin de Bath'da olacağını söyledi. Camden Place'deki teyzesinin yanında kalacak ve kardeşi Stourbridge, biz ayrıldıktan birkaç gün sonra onu şehre getirecek.

Bayan Massingham'ın yüzü düştü. Baronetlerin en zengini olan Sör Charles Wainfleet'in, yoksul Alford Kontu'nun beklentilerini nihayet yerine getirerek, bu beceriksiz soylunun en büyük kızı Leydi Almeria Spalding'e evlenme teklif ettiği haberi birkaç hafta önce *gazetede* çıkmıştı ve Leydi Almeria'nın taleplerinin yeğenininkinden önce gelmesi gerektiğini anlamıştı.

İşte bu noktada Sör Charles soğukkanlı tavrından .

"Almeria Bath'a mı gidiyor?" dedi.

'Evet, ne güzel bir şans değil mi? Louisa anons edildiğinde ben de tam bunu size anlatmak üzereydim.

"Tam tersine!" diye karşılık verdi. 'Bu durumdan daha önce haberdar olmam büyük talihsizlik. Şehirde bozmamam gereken bazı angajmanlarım var. Bath'da birkaç geceden fazla kalmam mümkün değil, hanımefendi.

"Almeria gelmeden Bath'dan ayrılmak gibi bir kabalık yapmak istemezsin herhalde!" diye bağırdı annesi. "Yüce Tanrım, yolda onunla karşılaşman çok muhtemel!

'Ayrılışımı onun gelişinden sonraya erteleyecek olsaydım,' dedi Sir Charles kibarca, 'kendimi oradan ayırmanın imkânsız olduğunu düşünürdüm. General gibi eski bir dostumu gücendirmeyi vicdanım kabul etmez. Yeğeninize elimden gelen tüm korumayı sağlamaktan mutluluk duyacağım, Bayan Massingham.

Leydi Wainfleet'in daha fazlasını söylemesi imkânsızdı. Bayan Massingham şimdiden Sör Charles'ı minnettarlığıyla boğuyordu. Ona ne kadar teşekkür etse azdı ve Sir Charles onu arabasına kadar geçirdiğinde hâlâ teşekkür ediyordu. Ama salona geri döndüğünde Leydi Wainfleet, Bath'dan bu kadar çabuk ayrılmaya karar vermeden önce düşünmesi için ona yalvardı. 'Almeria oraya gideceğine göre -'

"Bu durum, anne, beni kararımdan döndürdü," diye araya girdi Sir Charles. 'Birkaç ay içinde hayatımın geri kalanını Almeria'nın yanında geçirmek zorunda kalacağım. İzin verin de bana kalan özgürlüğümün tadını çıkarayım!

"Charles!" diye . 'Ah, canım! Bu kadar hoşlanmayacağını düşünseydim asla - Seni hoşlanmadığın bir evliliğe zorlayacak en ufak bir gücüm olduğundan değil, sadece bu çok uzun yıllardır anlaşılmış bir şeydi ve sanki başka bir uygun bayana *karşı bir eğilimin* yokmuş gibi ve artık otuzunu geçtin, bu yüzden -'

"Evet, evet, hanımefendi!" dedi sabırsızlıkla. 'Yuva kurmamın tam zamanı! Almeria'nın bana büyük bir itibar kazandıracığından hiç şüphem yok. Belli ki birbirimiz için yaratılmışız - ama Noel'i Bath'da geçirmeyeceğim!

2

Sekiz gün sonra, iki kibar ev hanımıyla yaptığı görüşmeyi sürdürdükten sonra

İri yarı ve rahatsız edici derecede yakışıklı bir beyefendinin, on altıdan az olmayan omuz pelerinli, sıkıcı bir sürücü ceketi giyerek salonlarını işgal ettiğini görünce çok telaşlanan eldivenler ve mafya şapkaları, Sir Charles genç sorumlusu ile tanıştı. Sade bir pelisse giymiş ve örgülü saçlarını neredeyse tamamen gizleyen sıkı bir bonesi olan ağırbaşlı bir kız öğrenci gördü. Bayan Titterstone, Sir Charles'a sevgili Anne'in kendisi için bir sorun teşkil etmeyeceğini söylerken, o uysal bir sessizlik içinde duruyordu. Bayan Maria da bu ifadeyi onaylayarak, tuhaf bir endişeyle, Anne'in tam da olması gerektiği gibi davranacağını bildiğini ekledi. Her iki hanım da, o sırada sevgiyle yavrusuna bakan Bayan Fitton'ın varlığından teselli buluyor gibiydiler.

Sir Charles eğlenerek, hanımefendilerin, o güne kadar gördüğü en yakışsız şapka ve pardösüyü giymiş bir kız çocuğuna karşı uygunsuz niyetler beslediğinden şüphelenip şüphelenmediklerini merak etti. Belirgin tedirginlikleri ona saçma geldi.

Vedalaşan yolcular, iki aracın beklediği meydana çıktılar. Biri posta arabası ve bir çiftti; diğeri ise bir spor arabasıydı. Bayan Massingham'ın iri gri gözleri bu ekipmanı dikkatle inceledi ama hiçbir şey söylemedi. Sadece, Sir Charles onu arabaya bindirirken şöyle dedi: "Lütfen efendim, Milsom Sokağı'ndaki Madam Lucille'in yerinde birkaç dakika durmama izin verir misiniz?"

"Elbette. Postacınıza oraya gitmesini söyleyeceğim," diye cevap verdi.

Milsom Sokağı'na vardıklarında, Madam Lucille'in işyerine bir göz atmaları, Sir Charles'a, Bayan Massingham'ın bir mantua yapımcısını ziyaret etmeyi önerdiğini bildirmeye yetti. Onu uzun süre bekletmeyeceğini söyleyerek dükkânın içinde kayboldu, ardından Bayan Fitton geldi; Sir Charles onun gülümsemesinin yerini endişeli bir ifadeye bıraktığını fark etti.

Zaman geçti. Sir Charles saatini çıkardı ve kaşlarını çattı. Gece için oda tutulan Speenhamland, tam elli beş mil uzaktaydı ve yolculuğun başlaması Bayan Titterstone'un gevezelikleri yüzünden gecikmişti bile. Atlar telaş içindeydi. Sir Charles onları sokağın başına kadar yürüttü ve tekrar geri getirdi. Bu egzersizi yarım düzine kez tekrarladıktan sonra, gözlerinde öyle bir parıltı vardı ki, seyisi Sir Charles'ı bekletenin kendisi değil de genç bayan olduğuna şükretti.

Yirmi dakika daha geçtikten sonra dükkândan, Sir Charles'ın Bayan Anne Massingham'ı güçlükle tanıdığı bir görüntü çıktı. Şimdi sadece kıpkırmızı kadife bir pardösü giymekle kalmamış, aynı zamanda başına, kocaman, dik duran, önü büzgülü ipekle astarlanmış ve yüksek tepesi kıvrılmış devekuşu tüyleriyle süslenmiş, fazlasıyla gösterişli bir şapka geçirmişti. Geniş saten kurdelelerle tutturulmuş, bir kulağının altından gösterişli bir fiyonkla bağlanmış olan bu şapka, Bayan Massingham'ın artık esaretten kurtulmuş ve çılgınca hareketlenen koyu renk buklelerini avantajlı bir şekilde sergiliyordu. Bir atkı ve manşon bu şık tuvaleti tamamlıyordu; ön ayakları manşonun üzerine sarkmış, kıvrıcık kuyruklu, karışık soylu bir köpek yavrusu taşıyordu. Bu durum Sir Charles'ın hemen dikkatini çekmedi, çünkü bakışları o akıl almaz şapkaya takılmıştı.

"Yüce Tanrım!" diye bağırdı. "Sevgili çocuğum, umuyorum ki Londra'ya o şapkayla mı gideceksin?"

Bayan Massingham, "Evet, öyleyim," diye iddia etti. 'Bu modanın en yüksek vuruşu!

"Yolculuğa hiç uygun değil, hele senin yaşına hiç uygun değil," dedi Sir Charles ezici bir sesle.

"Keman!" dedi Bayan Massingham. "Ben artık bir okul kızı değilim ve eğer büyükbabamın hastalığı olmasaydı bir yıl önce okul kızı olmaktan çıkmıŒ olacaktım! On dokuz yaşındayım, biliyorsunuz ve aylardır bütün paramı bir şapka almak için biriktiriyorum! Bunu giymemi yasaklayacak kadar kaba olamazsınız!

Sir Charles aŒağıya, yalvaran, başını kaldırmış yüze baktı; Sir Charles'ın seyisi tahta gibi önüne bakıyordu. "Ne oldu?" diye sordu Sir Charles, mutsuz Bayan Fitton'a dönerek, "Hanımınızın böyle bir şapka almasına izin vermenize ne sebep oldu?

"Zavallı Fitton'ı azarlamayın!" diye yalvardı Bayan Massingham. "Gerçekten de yapmamam için bana yalvardı!

Sir Charles o iri gözlerdeki yalvaran bakışlara dayanamayacağını anladı. Bayan Massingham'ın kucağındaki yaratıktan gelen bir inilti onu oyaladı. "O hayvanı nereden buldun?" sertçe sordu.

"Ne kadar sevimli bir köpek, değil mi? Koşarak dükkâna geldi ve Madam Lucille bana pug'ının onun gibi altı yavrusu olduğunu söyledi! Bunu çok ucuza almama izin verdi, çünkü hepsini elden çıkarmayı çok istiyor.

"Öyle olabileceğini tahmin ediyorum," dedi Sir Charles, yavruya hoşnutsuzlukla bakarak. 'Yine de bu beni ilgilendirmez ve zaten çok fazla zaman kaybettik. Speenhamland'a akşam yemeği için zamanında varmak istiyorsak acele etmeliyiz.

"Ah, evet!" dedi Bayan Massingham umursamazca. "Sizinle birlikte arabanıza binebilir miyim, Sör Charles? Onun gözlerinde yasağı okudu ve ikna edici bir şekilde ekledi: "Sadece *kısa* bir yol için, olur mu? Çünkü damadınız, biliyorsunuz, Fitton'la birlikte rahatlıkla arabaya binebilir.

Sir Charles yine o gözlerdeki yalvarışa dayanmanın imkânsız olduğunu fark etti. "Pekâlâ," dedi. 'Eğer üşümeyeceğini düşünüyorsan, yanıma atlayabilirsin.

3

Kafile Bath Easton'a vardığında Bayan Massingham, Sir Charles'a kendisine Nan demesi için yalvarmıştı, çünkü herkesin böyle yaptığını söylüyordu; Sir Charles da Queen's Square'deki arkadaşlarının, Londra'ya kadar birinci sınıf biri olduğu bilinen biri tarafından götürülme şansını kışkırdıklarını söylediği için onu azarlamıştı.

"Ne?" dedi Sir Charles.

Nan, "Priscilla Gretton'ın erkek kardeşi onu boyunbağını bağlama şekli konusunda uyardığında böyle demişti," diye açıkladı. 'Seninkini de böyle bağladığını ve ilk kafadan bir geyik olduğunu söyledi.

"Bay Gretton'a beni onayladığı için minnettarım," dedi Sir Charles, "ve bir boyunbağı ile benim tarzımı taklit etmeye çalışmaktan ve kız öğrencilere abuk sabuk ifadeler öğretmekten kaçınmayı öğrendiğinde oldukça iyi iş çıkarabileceğini söylemeye cüret edebilirim.

"Bunun kullanmamam gereken bir ifade olduğunu görebiliyorum," dedi Nan bilgili bir şekilde. "Size de Nonpareil dememeli miyim, efendim?

Güldü. 'Nasıl ! Ama neden benim hakkımda konuşuyorsun ki? Bana kendinden bahset!'

Bu kadar sınırlı bir konunun onun ilgisini çekip çekmeyeceğinden kuşkuluydu, ama sır saklayan bir yapısı olduğu için çok geçmeden onunla neşeyle sohbet etmeye başladı. Atlar değiştirildiğinde, Bayan Massingham hakkında bilmediği çok az şey vardı; ve onun masumiyet ve dünyevi bilgeliğin ilginç karışımını alışılmışın oldukça dışında bulduğu için

yolculuğa karavanda devam etmesi önerisini geri çevirdiği için üzgün değildi. Hiç de üşümediğini söyledi; tam tersine, kurdeleleri almasına izin verilip verilmeyeceğini merak ediyordu.

"Kesinlikle hayır!" dedi Sir Charles.

Bayan Massingham ikna edici bir ses tonuyla, "Siz de çok ünlü bir kırbaççısınız, efendim, bana araba kullanmayı çok kolay öğretebilirsiniz," .

'Şüphesiz yapabilirim, ama . Sürülmekten hoşlanmıyorum.

"Ah!" dedi Bayan Massingham, sönük bir sesle. 'Sizi kızdırmak istemem, ama övünecek bir şey olurdu!

Gülmekten kendini alamadı. 'Saçma sapan velet! O zaman yarım saatliğine, ama daha fazla değil!

"*Teşekkür ederim!*" dedi Bayan Massingham, nazik melankoli havası kaybolmuştu.

Sonunda dizginleri eğitmenine geri vermeye ikna olduğunda, Beckhampton Hanı geçilmiş ve araba çoktan gözden kaybolmuştu. Sir Charles çiftini hızlı adımlarla ilerletti ve eğer arkadaşı aniden acıktığını söylemeseydi şüphesiz arabayı yakalayacaktı. Saatine bir göz attığında saatin biri geçtiğini gördü. Pişmanlıkla şöyle dedi: "Kurdeleleri almana izin vermektense durup sana bir öğle yemeği vermeliydim.

"Şimdi durabiliriz, değil mi efendim?" dedi Bayan Massingham umutla.

"Eğer duracaksak sadece birkaç dakikalığına durmalıyız," uyardı onu.

Kadın bunu hemen kabul etti; Marlborough'ya yaklaşırlarken Sir Charles arabasıyla Castle Inn'e gitti ve garsona mümkün olduğunca çabuk soğuk et ve meyve getirmesini emretti. Bayan Massingham ve Wellington Hazretleri'ne kuşkulu bir iltifat olarak Dük adını verdiği yavru köpeği, ikisi de doyurucu yemekler yedikten sonra, Bayan Massingham, Sir Charles hesapları hallederken, hayvanını kahvehaneden aldığı ve Sir Charles'ın parasını ödemek zorunda kaldığı bir kör kordonun ucunda koşturmaya çıkardı. Geniş köy caddesi boyunca yürüyeceğini ve onu arabasıyla alabileceğini söyledi. On dakika sonra onu, yandaşları ve eleştirmenlerden oluşan küçük bir kalabalığın merkezi olan bir kuş meraklısı dükkanının önünde yere serdi. Talep üzerine, Bayan Massingham'ın dükkânın dışına yığılmış küçük hasır kafeslerin içine kapatılmış bir dizi ötücü kuşu keşfettiğini öğrendi.

Dükkân, zavallı mahkûmları serbest bırakmakla kalmamış, aynı zamanda meraklısını ticaretinin acımasızlığı konusunda hararetle azarlamıştı. Sir Charles'ı bu beladan kurtarmak, kuşların değerinden çok daha fazla bir meblağa ve Kalitenin bariz bir üyesi olarak prestijinin kullanılmasına mal olmuştu ve bunu yaptığı için ona en ufak bir minnettarlık duymuyordu. Adamı yere yıkmak yerine ona para vererek yaptığı davranışı kınadı. "Priscilla'nın kardeşi bize sizin Pembe Fantezi'den olduğunuzu söylediği için bunu yapmış olabileceğinize inanıyorum," dedi sert bir şekilde.

"Priscilla'nın kardeşinin yavrusu tarafından size söylenen son derece yakışksız sözleri tekrarlamaktan kaçınırsanız, size minnettar kalacağım," dedi Sir Charles sert bir sesle.

"Şimdi de bana kızılıyorsun!" dedi Nan.

"Evet, çünkü davranışınız utanç verici!" dedi Sir Charles sert bir sesle.

Bayan Massingham kısık bir sesle, "Sizin hoşlanmayacağınız bir şey yapmak istememiştim," dedi.

Sir Charles birkaç dakika boyunca değişmez bir sessizlik içinde kaldı. O sırada, mendilini kaybetmiş olduğu anlaşılan Nan'ın eldivenli parmağıyla iri gözyaşlarını sildiğini fark etti. Sonuç mutlu değildi. Sir Charles ayağa kalkarak kendi mendilini çıkardı, bir eliyle Nan'ın çenesini tuttu ve diğer eliyle çirkinleştirici lekeleri temizledi. "İşte! Ağlama, çocuğum! Gel, gülümse bana!"

Kadın bu emre itaat etmeyi başardı. Kaldırdığı yüzü öpmek için bir dürtü duyduğunu biliyordu, ama bunu bastırdı, çenesini serbest bıraktı ve yoluna devam etti. Froxfield'a vardıklarında onun aklını çelmeyi başarmıştı ve Speenhamland'a giden yolun geri kalanı, yemekten sonra uyuyan Duke uyanıp da arabadan ayrılmak istediğini belli etmeseydi, olaysız bir şekilde tamamlanabilirdi.

4

Bir bacanın yanına yanaşan Sir Charles, yolcularını indirdi ve Bayan Massingham'a itibarsız hayvanının başıboş dolaşmasına izin vermemesini tembihledi. Ne yazık ki Bayan Massingham hayvanın boynundaki ipi tekrar bağlamayı ihmal etmişti ve hayvan kendini yerde bulur bulmaz neşeyle havlayarak bacaya doğru fırladı. Kadın onun peşinden koştu ve çok geçmeden gözden kayboldu. Sir Charles, hoşuna gitmeyen kurşuni bir görünüm alan gökyüzünü incelemekle baş başa kaldı. Ne zaman bir

Çeyrek saat geçtikten sonra, sabrı tükenmiş bir halde atından indi, atlarını bir bucağa götürdü, dizginleri bir fidana bağladı ve kaçakları aramaya koyuldu.

Birkaç dakika boyunca öfkeli bağırışlarına yanıt gelmedi, ama aniden bir dolu yağışı onu durdurdu. Çok yakınlardan geliyordu ama rahatsız edici derecede zayıftı. Telaşa kapılarak çılgının geldiği yönü takip etti, bir çalılığın etrafından dolaştı ve kendini yerden kaldırmaya çalışan Bayan Massingham'la karşılaştı. Yanında dili dışarıda Duke oturuyordu.

"*Şimdi ne yaptın sen?*" dedi Sir Charles öfkeyle. Sonra Bayan Massingham'ın yüzünün kâğıt gibi bembeyaz olduğunu gördü hızla yanına gidip bir dizinin üzerine çökerek bambaşka bir sesle şöyle dedi: 'Çocuğum! Yaralandın mı?

Bayan Massingham onun destek koluna minnetle yaslanarak şöyle dedi: 'Çok özür dilerim efendim! Tavşan deliğini fark edemedim, ayağım takıldı ve sanırım bileğime bir şey oldu, çünkü ayağa kalkmaya çalıştığımda canım o kadar acıdı ki bayıldım. Aslında yine sorun çıkarmak istemezdim!'

"Hayır, tabii ki yapmadın!" dedi yatıştırıcı bir sesle. 'Kolunu boynuma dola! Seni curricle'a götüreceğim ve sonra ne yapabileceğimize bakacağız.

Ama onu nazikçe yerine oturttuğunda, ayak bileğine bir bakış, yapılacak ilk şeyin çizmesini çıkarmak olduğunu bildirmek için yeterli olsa da, yüzüne ikinci bir bakış, onu bu ek acıya maruz bırakmanın tekrar bayılmasına neden olacağını kesinlikle bildiriyordu. Atları çözdü ve onları tekrar yola çıkardı, Nan'a onu Hungerford'a götüreceğini söyledi.

"Dük!" diye yalvarırcasına seslendi.

Sir Charles sabırsızlıkla etrafına bakındı, Dük'ü ayaklarının dibinde buldu ve onu ensesinden tutarak hanımına uzattı.

Onları Hungerford'dan ayıran kısa mesafe rekor bir sürede katedilmişti. Bayan Massingham yolculuğun ıstırabına koruyucusunu uygulandıran bir metanetle katlandı, hatta küçük, cesur bir şaka yapmayı bile başardı. Sir Charles onu kaldırıp Bear Inn'e götürürken şöyle dedi: 'İşte benim zavallı çocuğum! Yakında daha iyi olacaksın, söz veriyorum! Sen iyi, cesur bir kızsın!

Sonra onu boĞ kahve salonuna taÇıdı, bir koltuğun üzerine yatırdı ve garson aceleyle ev sahibesini çağırırken, hızla ĞiĞen ayağındaki botu çıkardı. Korktuğu gibi, Nan bayıldı. Bu baygınlıktan kurtulduğunda özel bir salona yerleşmişti. Kendine geldiğinde bir kanepede yattığını, şişman bir kadının burnunun altında yanık tüyler tuttuğunu ve iki oda hizmetçisinin ayak bileğine ıslak bezler uyguladığını gördü.

"Ah!" dedi Sir Charles cesaretle. 'Bu daha iyi! Şimdi gel, çocuğum!'

Bayan Massingham daha sonra ayağa kaldırıldığını hissetti, ağzını açması emredildi ve boğazından aşığı bir miktar saf konyak yuvarlanması gibi tatsız bir deneyim yaşıadı. Boğuldu ve gözyaşlarına boğuldu.

"İşte, " dedi Sir Charles, onu rahatlatıcı bir şekilde okşayarak. 'AĞlama! Yakında kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz!'

Dirençli bir kız olan Bayan Massingham canlanmaya başladı. Uzun süren aramalardan sonra işportacılarından biri tarafından getirilen yerel cerrahın ziyareti dayanıklılığını bir hayli zorlamıştı, ancak cerrah ayak bileğini kötü bir şekilde burkmuş olmasına rağmen hiçbir kemiğinin kırılmadığını söyleyince, kısa süre içinde durumu hakkında daha umutlu bir bakış açısına sahip oldu ve hatta Speenhamland'a götürülebileceğini bile düşünebildi.

Ama bu artık imkânsızdı. Açık bir arabada on üç mil taşınacak durumda olmadığı gibi, kısa kış günü sona ermiş ve kar yağmaya başlamıştı. Sör Charles ertesi sabaha kadar Ayı'da kalması gerektiğini söylemek zorunda kaldı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse," diye etti Nan, "bundan son derece memnunum. Seni temin ederim ki çok daha iyiyim, ama bir süre daha araba kullanmamayı tercih ederim.

'Aynen öyle,' diye kabul etti Sir Charles alaycı bir gülümsemeyle. 'Ama Bayan Fitton'ın sizi aramak için geri dönmesi için çok geç olana kadar endişeleneceğine en ufak bir güvenim olmadığından, burada onlara genç kız kardeşim olduğunuzu bildirmeyi uygun buldum.

"İşte bu," dedi Bayan Massingham, hem masumiyetine hem de sofistike tavrına ihanet ederek, "gerçekten muhteşem bir şey efendim, çünkü *sonunda* yetişkin bir hanımefendi olduğumu gösteriyor!

"Size şunu söyleyeyim," dedi Sir Charles sertçe, "eğer o çirkin şapkayı almaktan kaçınsaydınız, bunu kullanmama gerek kalmazdı.

kurnazlık! Hayatımda senin kadar iğrenç davranan bir veletle hiç karşılaşmadım, Nan!

"Size çok sıkıntı verdim, efendim," dedi Nan pişmanlıkla. "Siz Bana çok mu kızgınsın?"

Güldü. 'Hayır. Ama bu handa bana "efendim" dersen her şeyi mahvedersin! Kardeşin olduğumu unutma ve "Charles" de!"

5

Bir gecelik dinlenme Bayan Massingham'ı her zamanki neşesine kavuşturdu. Mükemmel bir kahvaltı yaptı; Sir Charles'ın yanında rahatsız bir gece geçirdiği Duke'ün, koruyucusunu rahatsız etmediğini umdu ve bir sopanın yardımıyla tek ayağının üzerinde ne kadar kolay zıplayabildiğini gösterdi. Perdelerini araladığında yolda sadece hafif bir kar tabakası olduğunu görerek rahatlayan Sir Charles, ona kanepede sessizce oturmasını tavsiye etti ve bir çift atı görmek için dışarı çıktı. Hana döndüğünde, evin arka tarafındaki bir kapıdan içeri girerken, ön kapıdan henüz girmiş olan yakışıklı genç bir kadınla karşılaştı.

Bu kadın onu görünce haykırdı: 'Charles! Burada mısın?'

"Almeria!" diye karşılık verdi nişanlısı boş bir ses .

"Ama bu da nereden çıktı?" diye sordu hanımefendi, elini uzatarak ona doğru ilerlerken. 'Benimle buluşmaya gelmiş olmanız mümkün mü? Geceyi Pelikan'da geçirdik, biliyorsunuz. Bozuk bir iz bu molayı gerekli kıldı, yoksa sizi kaçırmış olmalıydık. Bu kadar yolu gelmen için en ufak bir neden yoktu, sevgili Charles!

"Söylemekten utanıyorum," diye cevap verdi Sir Charles, kendisine uzatılan eli saygıyla öperek, "niyetim bu değildi. Londra'ya gitmek zorundayım - bozmamam gereken bir nişanı tutmak için!

Bu yanıtın pek hoşnut görünmüyordu, ama tam nişanın niteliğini soracaktı ki, ev sahibesi kolunda büyük bir destekle merdivenlerden indi. "Bu tam size göre, efendim!" duyurdu. 'Yıllardır çatı katında duruyordu ve eminim ki tatlı, güzel genç bayan bunu almaktan memnuniyet duyar! Onu hemen dışarı çıkaracağım ve onu rahat ettirecek şekilde ayarlanıp ayarlanamayacağına bakacağım!

Bu nazik konuşmanın ardından ahır avlusuna açılan kapıdan geçerek gözden kayboldu. Sör Charles bir an için gözlerini kapattı ve tekrar açtığına nişanlısının hoş olmayan bir şekilde kısılmış gözlerle kendisine baktığını gördü.

"Bayan mı?" dedi Leydi Almeria buz gibi bir sesle.

"Neden, evet!" karşılık verdi. "Eski bir dostumun torununa Bath'daki okulundan eve kadar eşlik ediyorum.

"Gerçekten mi?" dedi Leydi Almeria, kaşları kalkarak.

"Aman Tanrım, Almeria!" dedi sabırsızlıkla. 'Bir Siddons havasına bürünmen için hiçbir neden yok! O sadece bir çocuk!

'Çocuklarla ilgilenmek senin için yeni bir çıkış Charles! Rahat etmesi için bir desteğin neden gerekli olduğunu öğrenebilir miyim? Kucağında bir bebek, sanırım?' 'Hiçbir şey, ayağını burkma talihsizliğine uğrayan bir kız öğrencinin şamatasından başka bir şey değil.

dün ayak bileği!"

Tam da bu uygunsuz anda Nan, yola çıkmak için giyinmiş bir halde, Duke yanında koşuştururken salondan dışarı fırladı ve parlak bir sesle yolculuğa çıkmaya hazır olduğunu duyurdu. Duke, daha geniş bir özgürlüğün kapısının açık durduğunu fark edince, ona doğru bir hamle yaptı.

"Charles! Durdurun onu!" diye bağırdı Nan.

Sör Charles'ın Duke'e dizginleri eline almasını emrettiği ses, hayvanın içgüdüsel olarak sinmesine neden oldu. toparlayamadan kucağa alındı ve Sör Charles'ın kolunun altına sokuldu.

"Onu korkuttun!" dedi Nan sitemle. Kutup gözlü ve küçümseyerek gülümseyen dudaklı bir hanımefendi tarafından tepeden tırnağa incelendiğini fark etti ve merakla Sir Charles'a baktı.

"Demek bu," dedi Leydi Almeria, "sizin kız öğrenciniz!

Sir Charles, Bayan Massingham'ın şapkasının yaratacağı izlenimin çok iyi farkındaydı, içini çekti ve (kendi kendine de itiraf ettiği gibi) içinde bulunduğu durumla ilgili olası olmayan bir açıklama yapmaya hazırlandı. "Sir Charles benim kardeşim, hanımefendi!" dedi Bayan Massingham. yardımsever bir şekilde kurtarmak için.

Leydi Almeria'nın dudağı kıvrıldı. "Güzel kızım, Sör Charles'ın kız kardeşini çok iyi tanıyorum ve sanırım onunla aranızdaki ilişkiden şüphe gerek yok!

"Sessiz ol! Sör Charles tersledi. Duke'u Nan'in boştaki koluna soktu. 'Git

Salona geri dön, Nan! Hemen geliyorum," dedi ona güven veren bir gülümsemeyle.

Salon kapısını onun üzerine kapattı ve nişanlısıyla yüzleşmek için döndü. Çok kızgın olduğu gözlerindeki parıltıdan anlaşılıyordu, ama yine de çalışılmış bir sevecenlikle konuşuyordu. "Biliyor musun Almeria, bugüne kadar senin ne kadar bayağı olabileceğini hiç bilmiyordum?" dedi.

Bunun üzerine Leydi Almeria kendini kaybetti. Bunu izleyen sahnenin ortasında, erkek kardeşi hana girdi ve şaşkın şaşkın bakmaya başladı. Zekâsı hızlı değildi ve kararsız öfkesi birçok gelecek vaat eden talibi kovmuş olan kız kardeşinin, açgözlülüğün hayallerinin ötesinde zengin bir damadı ıslıkla kovalamakla meşgul olduğu korkunç gerçeğinin ötesinde bir şey anlayabilmesi için birkaç dakika geçti. Tamamen dehşete düşmüş görünüyordu ve ne diyeceğini bilemiyordu. Bir tutam enfiye ile kendini tazeleyen Sir Charles kutusunu kapattı ve şöyle dedi: 'Söz konusu hanımefendi, Stourbridge, Almeria'ya daha önce de söylediğim gibi, Londra'ya kadar eşlik ettiğim bir kız öğrenci.

"Peki o zaman Almeria!" dedi lord hazretleri rahatlamış bir halde. "Aptal olma!" dedi Almeria. "Yaratığı gördüm!"

"Sana şiddet önermek istemem Almeria," dedi Sir Charles, "ama o çocuktan bir daha böyle söz edersen kulaklarını fena halde patlatırım!"

"Sanırım korumasız olmadığımı unutuyorsunuz!"

"Stourbridge mi?" dedi Sir Charles. 'Oh, hayır, onu unutmadım! Eğer beni deftere çağırmak isterse ona seve seve cevap veririm!"

Bu noktada, Sir Charles'la yumruk yumruğa gelmek isteyen Lord Stourbridge, iri cüssesini o beyefendinin tabancayla ölümcül isabetine maruz bırakmak istemediği kadar, kız kardeşiyle tartışmaya kalkıştı. Bir bakış onu susturdu; kız öfkeyle şöyle dedi: 'Anlayın Sör Charles, nişanımız sona erdi! *Gazeteye* gerekli bildirimi gönderirseniz size minnettar kalacağım!"

Eğildi. "Sana itaat etmek benim için zaman bir mutluluktur, Almeria!" dedi öfkeyle.

6

Bayan Massingham'la salonda yeniden bir araya geldiğinde onu vicdan azabı içinde buldu. "Kimdi o hanımefendi, efendim?" sordu endişeyle. "Neden bu kadar kızgındı?"

"O, çocuğum, Leydi Almeria Spalding'di. Eğer gitmeye hazırsan -' 'Leydi Almeria! Onunla nişanlı değil misiniz?

"Onunla nişanlıydım!

"Ah!" diye bağırdı. 'Ben ne yaptım? Benim yüzümden mi ağladı?

'Öyle yaptı, ama birbirimize hiç uygun olmadığımız için sizi bunun için suçlamayacağım. Ancak gecenin büyük bir bölümünde mızızlanan itici bir melezi üzerime salmanız başka bir mesele; Marlborough'daki davranışınıza gelince -'

"Ama - ama nişanınızın bozulmuş olması umurunuzda değil mi?" diye araya girdi. "Zerre kadar değil!

Nan, biraz hüzünlü bir ses tonuyla, "Belki daha iyi düğünür ve seni affeder," diye önerdi.

"Uyarınız için size minnettarım ve Londra'ya varır varmaz evliliğimin gerçekleşmeyeceğine dair ilanı *gazeteye* ekleyeceğim," dedi neşeyle.

"Çok korkunç, ama biliyor musunuz, efendim, bunun için üzölemeyeceğimi fark ettim!" Buna sevindim," dedi gülümseyerek.

"Bana evlenmek *isteyeceğiniz* türden bir kadın gibi görünmedi.

"O diğiden daha farklısını düşünemiyorum!

Kız merakla ona baktı, ama o sadece güldü ve şöyle dedi: "Gel, bu yolculuğunu bitirmeliyiz, eğer büyükbabam yol kenarında yok olduğumuzu düşünmeyecekse!

"Bütün bu olanları duyunca kızarmı dersin?" sordu tedirginlikle.

'Onun öfkesinin başıma inmesinden korkuyorum. Diyecek ki - ve doğruyu söyleyecek! - Sana bakma konusunda çok kötü bir iş çıkardığımı söyleyecek. Ancak inanıyorum ki, senin iğrenç davranışlarının tüm hikayesini dinlediğinde, bende eksik olanın iyi niyet değil deneyim olduğunu anlayacak ve gelecekte daha iyisini nasıl yapabileceğimi öğrenmem için bana izin verecektir.

"Beni sınadığınızı biliyorum," dedi Nan, "ama ne demek istediğinizi tam olarak anlayamadım, efendim!

"Sana bir gün anlatacağım," diye söz verdi Sir Charles. 'Ama şimdi Londra'ya gidiyoruz! Gel bakalım!

Onunla birlikte itaatkâr bir şekilde arabanın beklediğı yere gitti.

onu içine aldı ve yaralı ayağını katlanmış desteğin üzerine koydu, içini çekti ve utangaç bir sesle şöyle dedi: "Brook Street'e yerleştikten sonra seni bir daha görebilecek miyim?"

"Sık sık!" dedi Sir Charles, at arabasına binip atlarının ağzını yoklayarak.

Bayan Massingham rahatlamış bir iç geçirdi. "Çok sevindim!" dedi basitçe. "Çünkü hiç kimseyi bu kadar iyi sevebileceğimi sanmıyorum!"

"İşte bundan emin olmak istiyorum, benim sevgili ve iğrenç veledim!" dedi Sir Charles, bekleyen ostler'a bir bozuk para fırlatarak.

Pembe Domino

1

İpekli bir domino taşıydı ve esmer bir kadına çok yakışan gül pembesi tonlarındaydı. Uşaklardan biri bando kutusunu Grosvenor Meydanı'ndaki büyük evde, Bayan Wrexham'ın hayranlarından biri tarafından kendisine gönderilen ücretsiz bir maskaralığı çözmekle meşgul olduğu Mavi Salon'a . Bundan vazgeçildi; Bayan Wrexham bando kutusunun üzerine atladı ve kapağını kaldırdı. Domino, yaprak yaprak kâğıt mendillerle paketlenmişti ve Bayan Wrexham onu kutudan çıkardığında bu kâğıtlar uçuşarak yere . Bayan Wrexham bir sevinç çılgılığı attı ve pelerini kendine doğru tutarak uzun aynalardan birine bakıp ona nasıl yakıştığını görmeye çalıştı. Gerçekten de ona çok yakışmıştı: bunun için Londra'daki en pahalı modacıya güvenin! Yerde bir yerde oldukça kabarık bir fatura duruyordu ama Bayan Wrexham bunu hiç umursamadı. Lyonshall'lı bir Wrexham için faturaların hiçbir önemi yoktu. Yaşı küçük olduğu için harçlıkla geçinir ve sık sık polis memurunu bile geride bırakırdı. Ama bunun da bir önemi yoktu, çünkü her zaman kişinin imdadına yetişecek bir anne, hatta zorda kaldığında Giles vardı. Ama sadece bir tutam. Kendisinden sekiz yaş büyük ve aynı zamanda yasal vasisi olan bir ağabeyin ideal bir bankacı olduğu düşünülemezdi. Şimdiye kadar borçlarını ödemeyi hiç reddetmemişti, ama birkaç üzücü olay olmuştu, özellikle de hatırlamak istemediği, yüksek bahislerle loto oynarken hatırı sayılır miktarda para kaybettiği bir olay. Titreyerek geçirdiği birkaç saat boyunca Lyonshall'a, eski mürebbiyesinin yanına sürgün edilmeyi beklemişti; kendisinden bile daha fazla suçu varmış gibi görünen annem de en kötü spazmlarından birini geçirmişti. Affedilmişti ama yine de Giles'ın yılda otuz bin sterlinden birkaç yüz sterlini ona çok görmesini hayret verici buluyordu.

Ancak bütün bunlar unutulmuştu, çünkü yeni ve sürükleyici bir ilgisi vardı dikkatini dağıtmak için. Pembe domino taşını elinde tutmaya devam ederken, yeni ilgisinin bundan nasıl hoşlanacağını merak etti ve eğer hoşlanmıyorsa, onu memnun etmenin gerçekten zor olduğu sonucuna vardı.

Bu hoş spekülasyonların içinde o kadar kaybolmuştu ki, arkasından kapının açıldığını duymadı ve neredeyse tüylerini diken diken eden kuru bir ses: "Büyüleyici!" diyene kadar yalnız olmadığını fark etmedi.

İçgüdüsel olarak domino taşını bir yığın haline getirerek döndü. "Dışarı çıktığını sanmıştım!" soluk soluğa kaldı.

Bay Wrexham kapıyı kapattı ve öne doğru yürüdü. Uzun boylu, kuzguni siyah saçlı ve rahatsız edici derecede keskin gri gözlü bir adamdı. Seçkin havasını kıyafetine borçlu değildi, çünkü bu dikkatsizceydi. Stultz'un paltolarını yaptığı kesindi, ama dehasını tam anlamıyla kullanmasına asla izin verilmemişti. Bay Wrexham paltolarına uşağının yardımını olmadan girmeyi tercih ederdi; ve kılık kıyafetin gerekliliklerine o kadar kayıtsızdı ki, Ton'un bütün Pink'leri dışarıda pantolon ve Hessian'larla görüldüğünde, Jackson'ın Boks Salonu'ndan binici pantolonu ve çizmeleriyle ve boynunda umursamazca düğümlemiş bir Belcher mendiliyle çıkması Charley'nin barınağı için İngiltere Bankası gibiydi. Daha küçük bir adamda böyle bir davranış şiddetli bir kınamaya neden olurdu; ama annesinin kız kardeşine işaret ettiği gibi, Lyonshall'lu Wrexham iseniz, Topluluğun onayıyla yapamayacağınız hiçbir şey yoktu.

"Bu - bu dün seçtiğim bir elbise!" dedi Letty.

"Beni bir daire mi sanıyorsun?" diye yanıtladı kardeşi. "Bu bir domino taşı. Yerden Madam Celestine'in faturasını aldı ve kaşları kalktı. "Oldukça pahalı bir domino aslında!

"Pahalı şeyler almamam için hiçbir neden olmadığına eminim!" dedi Letty, konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Hiç de değil, ama giymeyeceğiniz bir şey için ödediğiniz bu bedel çok yüksek görünüyor.

Küçük, zarif yüzüne renk geldi. "Giyeceğim! Onu giyeceğim!" diye ilan etti.

'Sana daha önce de söyledim, sevgili kardeşim, Pantheon maskeli balosuna gitmene izin vermeyeceğim, hele hele askeri bir servet avcısının eşliğinde!

Gözleri öfkeyle parlıyordu. 'Ne cüretle böyle bir şey söylersin? Sen Edwin'i hiç görmedin ki!

Bay Wrexham dudağını bükerek, "Buna iyi bakmış gibi görünüyor," dedi.

Bu doğru değil! Sizinle tanışmaktan çok memnun olurdu! Bunu yasaklayan bendim, çünkü ne kadar korkunç olacağını biliyordum!

Tam o sırada kapı açıldı ve soluk benizli bir kadın içeri girdi, ruhani görünüşüne uygun bir sesle: 'İşte buradasın aşkım! Eğer sergiyi ziyaret edeceksek - Ah, sen misin, Giles?

'Gördüğün gibi anne. Lütfen sergi ziyaretini ertele ve şuna bir bak! Konuşurken domino taşını Letty'nin elinden çekip aldı ve annesinin gözleri önünde salladı.

Leydi Albinia Wrexham, zayıf bünyesi için son derece sakıncalı bir sahnenin gerçekleşmek üzere olduğunu fark ederek bir sandalyeye çöktü ve el yordamıyla salata sosunu aradı. "Ah, canım!" diye iç geçirdi. "Sevgili çocuğum, eğer ağabeyin bundan bu kadar hoşlanmıyorsa, sence de - ?

"Hayır!" dedi Letty. 'Giles yapmak istediğim her şeyden hoşlanmıyor ve - ve *her*

Bana hayran olan beyefendi!"

"Haklısın!" dedi Giles. 'Sen şehre geleli bir yıldan az oldu kızım ve ben en az sekiz servet avcısını geri püskürtmek zorunda kaldım!

"Edwin bir servet avcısı değil!

Leydi Albinia, "Gerçekten de Giles, bence olağanüstü bir genç adam!" diye araya girdi.

"Size Winforton için de aynı şeyi söylediğinizi hatırlatmama izin verin hanımefendi!

"Doğrusu, keşke Line alayında hizmet etmeseydi," dedi hanımefendi güçlkle. 'Ama onun doğumu son derece saygın! Sevgili Letty'nin çok daha parlak bir evlilik yapmasını isterdim, ama -'

"Ben değil! Edwin'le evleneceğim ve davulun peşinden gideceğim!" diye açıkladı Letty. Ağabeyi ona yarı eğlence, yarı öfke dolu bir bakış fırlattı. 'Bu kadar parasız bir teğmen için üzülürdüm.

bir eş için, canım!"

"Ama Letty'yle evlenirse," dedi leydisi, pek de isabetli olmayan bir ifadeyle, "beş parasız kalmaz, Giles!

"Aynen öyle!" dedi alaycı bir tavırla.

"Haksızlık ediyorsun! Letty ağladı. 'Tek umursadığın görkemli bir evlilik yapmam, benim mutluluğum için hiçbir şey yapmıyorsun!

"Şu anda," diye karşılık verdi, "senin herhangi bir evlilik yaptığını görmeye hiç de hevesli değilim. Her kadına aşık olduğunu hayal etmekten vazgeçtiğinde

peşinden koşan adam - neden, evet! İyi bir eş olmanızı dilerim!"

"O zaman kendin bir tane yapmadığına şaşıyorum!" diye parladı. 'Sana yem atan bir sürü uygun kadın olduğunu söyleyebilirim!

"Beni pohpohluyorsun," diye cevap verdi, hiç .

"Ah, hayır, bu çok doğru, Giles!" diye annesi onu temin etti. 'Ve sizi itibarlı bir şekilde kurulmuş görmeyi çok isterdim! Rothwell'in kızı var, ya da -'

"Oh, hayır, anne! Letty öfkeli bir sesle söze karıştı. 'Giles kontların kızlarını centilmenliğinin nesnesi yapmaz! Evleneceği zaman modası geçmiş bir şapka ve siyah bir pelerin giymiş bir kız seçecek!

2

Ağabeyinin zayıf yanaklarına bir renk geldi ama hiçbir şey söylemedi. Leydi Albinia çok şaşırılmış görünerek, "Sevgili çocuğum, ne demek istediğini anlamıyorum!" diye haykırdı.

"Bu çok büyük bir haksızlık! Letty boğazında bir hıçkırıkla açıkladı. "Giles'in sevgili Edwin'ime söyleyecek hiçbir şeyi yok, çünkü ne unvanı ne de serveti var, ama çok iyi biliyorum ki, eğer *onun* nerede yaşadığını öğrenebilseydi, Almack's'ta ya da - ya da kaliteli bir hanımefendinin aranacağı herhangi bir yerde asla olmayan bir Kimse için teklifte bulunurdu!

Bay Wrexham sert bir sesle, "Hayal gücünüz de diliniz gibi dizginlenemez," dedi. "Ama bu nedir?" diye sordu Leydi Albinia, büyük bir şaşkınlıkla.

"Sorabilirsin!" diye cevap verdi. 'Umarım bizi aydınlatmak istiyorsundur, Letty: Hayallerinin benim gelinim olarak işaretlediği Kimse kim?

"Hookham Kütüphanesi'ne gittiğimiz gün Bond Sokağı'nda yere serilen kızı kastettiğimi çok iyi biliyorsun! Beni kandırmaya çalışabilirsin ama bu ay bana üç kez Almack's'a kadar eşlik etme nezaketini neden gösterdiğini ve neden her öğleden sonra faytonunu Park'ta sürmeye başladığını biliyorum! Onu bulmaya çalışıyorsunuz, çünkü *gördüğünüz en tatlı yüze* o kadar vuruldunuz ki aklınızı kaybettiniz ve adının ne olduğunu bile öğrenemediniz!

Leydi Albinia şaşkın bakışlarını oğluna çevirdi. Oğlu kısa bir kahkaha attı. "Letty'nin yüksek uçuşlarından biri, hanımefendi! Gerçek şu ki, kızın biri bir at arabası ve bir çift tarafından düşürölme talihsizliğine uğradı ve ben de

Ona gücümün yettiği kadar yardım ettim. Kendi isteğiyle gelseydi, ciddi şekilde yaralanmış olurdu. Ne mutlu ki, sadece bir dakikalığına sersemledi. Umarım bu olay, o anda hiçbir aracın yaklaşmadığından emin olmadan yola adım atmanın aptalca olduğu konusunda onu ikna etmeye hizmet etmiştir.

Bu konuşmayı giderek artan bir öfkeyle dinleyen Letty haykırdı: 'Nasıl yaparsın, Giles? Onu kütüphaneye götürdüğünde, beni koşarak eczaneye gönderdiğinde ve arabadaki adama *en kaba* şekilde eşek bile süremeyeceğini söylediğinde! Evet, kız izin verseydi onu evine götürecek ve beni Bond Sokağı'nın ortasında terk edecektin!

"Eğer kızın yanında bir hizmetçi olmasaydı, bunu yapacağımı söyleyebilirim," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. 'Bu maskaralığın dikkatimi sizin açık amacınızdan başka yöne çekmek için tasarlandığını anlıyorum. Anla beni Letty, Pantheon'daki maskeli baloya gitmene hiçbir koşulda izin vermeyeceğim, hele de tanınmayan bir piyade subayının eşliğinde! Ebeveynine baktı ve ekledi: 'Söylemeliyim ki hanımefendi, böyle uygunsuz bir planı onaylayabilmenize şaşırdım!

Leydi Albinia salata sosuna başvurdu. 'Ama Giles, nasıl olduğunu tam olarak anlayamıyorsun! Olay şu ki, Bay Ledbury'nin evli kız kardeşi Letty'ye eşlik edecekti. Bana bir mektup yazacak kadar nazıktı, tam olması gerektiği gibi, ona her türlü özeni göstereceğine dair bana güvence verdi. Küçük bir parti verilecek ve Letty Pantheon'a gitmeden önce Bayan Crewe'un evinde yemek yemeye davet edildi. Ama tabii ki hoşunuza gitmezse, projeden vazgeçeceğine ikna oldum!

"Hayır! Hayır!" dedi Letty öfkeyle.

"Eğer birazcık sağduyun varsa, bunu yaparsın!" dedi ağabeyi. 'Önümüzdeki iki yıl boyunca benim vesayetim altında olduğunu unutma! Bu yeni delikanlıyı aklından çıkar, çünkü bunu yapmazsan seni uyarıyorum, seni zorlamanın bir yolunu bulacağım! Durakladı, kendisine doğru kaldırılan fırtınalı çehreye biraz da acımasızca baktı. Bir an sonra kendi yüzü de yumuşadı ve şöyle dedi: 'Gel, Letty, korkak olma! Aslında bu maskeli balolar hiç de önemli değil! Uslu bir kız ol, ben de seni tiyatroya götüreyim!

Bay Wrexham geri çekilirken kız kardeşini isyankâr, annesini de endişe içinde bıraktı. Letty'nin söylenmelerine karşı söyleyecek daha iyi bir şey bulamadı: 'Evet, gerçekten aşkım, ama Giles'la nasıl olduğunu biliyorsun! Sana nasıl olacağını söylemişim! Senin bir hiç kimseyle evlenmene asla izin vermez!

"Giles'ın gözümü korkutmasına izin vermeyeceğim!" dedi Letty. 'Onu memnun etmek için evlenmemi istediğini çok iyi biliyorum - Rothbury'yi, diyebilirim! - Ama ben bunu yapmayacağım! Edwin'den başkasını asla sevmeyeceğimi biliyorum!

Leydi Albinia acı dolu sesler çıkardı. 'Aşkım, böyle söyleme! Kendini böyle bir kenara atmana asla izin vermez! Ve söylemeliyim ki, Letty, bu saçma hikâyeyle onun sırtını sıvazlaman bence çok tedbirsizceydi!

'Anne, sana yemin ederim ki o kızdan o kadar etkilendi ki, onu kendi kardeşim sanır oldum! Ve kızın gördüğü en tatlı yüze sahip olduğunu söyledi!

'Büyük olasılıkla, aşkım, ama bilmelisin ki bu tür hayaller beyler arasında yaygındır ve evliliğe yol açmazlar! Eğer onun kafasında böyle bir şey olduğunu düşünüyorsan, sen büyük bir kazsın! Aziz babasından bile daha gururludur ve o, bilirsin - Neyse, boş ver onu! Ama Wrexham'lar *her zaman* iyi evlilikler yaparlar. Bu onlarda bir alışkanlık haline geldi!'

Letty başka bir şey söylemedi ama domino taşını kolunun üzerinde taşıyarak uzaklaştı.

Bu arada Bay Wrexham evden ayrılmıştı. Saat yediden biraz önceye kadar eve dönmedi ve Bayan Letty'nin birkaç dakika önce giyinme odasında bile değil, bir taksiyle uzaklaştığı haberiyle karşılaştı.

"Hangi adrese?" diye sordu Bay Wrexham, tehlikeli bir sakinlikle.

Kâhya, genç metresinin yaptıklarının sorumluluğundan kurtulabildiği için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Hizmetçilerden hiçbiri faytonu çağırmakla görevlendirilmemişti ve Bayan Letty'nin arabaya bindiği sırada abigailerden birinin pencereden bakması kazası olmasaydı, kimse onun dışarı çıktığını bilemezdi.

Bay Wrexham iki Leydi Albinia'nın giyinme odasına çıktı. Onu bir kanepede dinlenirken buldu ve sinirlerine hiç aldırmadan, kızının evden gizli saklı demeye çekinmeyeceği bir şekilde ayrıldığının farkında olup olmadığını öğrenmek istedi.

Yüzündeki şok olmuş dehşet ifadesi yeterli bir cevaptı. Bay Wrexham, Letty'nin evden çalmasını mümkün kılan ihmalkârlığı sert bir dille eleştirme isteğini bastırarak, ebeveyninden Bayan Crewe'un talimatlarını kendisine iletmesini rica etti.

"Giles!" diye itiraz etti leydi. "Kız kardeşini bir akşam yemeği partisinden uzaklaştıramazsın!

"Oh, evet, yapabilirim!" diye karşılık verdi Bay Wrexham.

Leydi Albinia onun büyük bir öfke içinde olduğunu anlayarak minderlerine yaslandı ve can çekişen bir sesle: "Bir spazmın yaklaştığını hissediyorum!" dedi.

"Bana Bayan Crewe'un talimatlarını iletin hanımefendi, ben de sizi yalnız bırakayım!

"Ama ben bilmiyorum!" diye feryat etti hanımefendi, neredeyse insan yardımının ötesinde. "Mektubunu hiç saklamadım, neden saklayayım ki? Yönünü de hatırlamıyorum, ama son derece saygıdeğer olduğundan eminim, çünkü öyle olmasaydı mutlaka fark ederdim!

Gözle görülür bir çabayla kendini kontrol eden Bay Wrexham odadan çıktı.

Akşam yemeğini yalnız yedi, uşak ona hanımefendinin soyunma odasında bir kase et suyu istediğini bildirdi. Bu, annesinin ne zaman tatsız bir durumla karşılaşsa değişmez âdeti olduğu için Bay Wrexham ne şaşırdı ne de telaşlandı. Yemeğini çatık kaşlı bir sessizlik içinde yedi ve sonra odasına çıkıp uşağını çağırdı. Bir saatten az bir süre sonra, bir akşam partisine giden bir beyefendiyi işaret eden saten diz pantolonu ve siyah paltosunu giymiş, cebinde yarım bir maske ve kolunun üzerinde gardırobunun girintilerinden çıkardığı eski bir siyah domino taşıyla evden çıktı.

4

Oxford Caddesi'nin güney tarafında yer alan Pantheon, titizlerin gözünü rahatsız edecek bir tarzda dekore edilmiş muhteşem bir yapıydı. Geniş bir salon takımından ve balo salonundan oluşuyordu; balo salonu, boyalı bir tavana, müzisyenler için yükseltilmiş bir platforma ve çok sayıda loca ve bölmeye sahip büyük bir dikdörtgen salondur. Tavandan ve odayı kaplayan her Gotik kemerden kristal avizeler sarkıyordu; her şey yaldız ve ışıltılıydı. Başlangıçta, *yüksek* tabakanın üyeleri tarafından himaye edilmişti.

Ancak ilk bina yanıp kül olduğunda ve yeni bir bina inşa edildiğinde, şirket seçkin olmaktan o kadar uzaklaştı ki, Bay Wrexham'ın kız kardeşinin orada görölmesini yasaklamak için her türlü mazereti vardı.

Oraya vardığında saat erken olmasına rağmen, balo salonu çoktan rengarenk bir kalabalıkla dolmuştu; bazıları domino oynuyor, bazıları tarihi kostümler giyiyor, hepsi maskeli ve birçoğu kılık değiştirmenin verdiği cesaretle davranıyordu. Bay Wrexham birkaç dakika boyunca bir quadrille'i izledikten sonra kız kardeşinin henüz gelmediğine karar verdi, çünkü pembe domino oynayan iki bayan görmesine rağmen biri çok uzun boyluydu, diğerisi ise domino başlığını geriye iterek sarı bukleli başını göstermişti. Salonlar arasında dolaşmaya başladı, Covent Garden'ın kötü şöhretli iki hanımının kendisini baştan çıkarma çabalarına başarıyla karşı koydu.

Neredeyse bir saat sonra, eğlence biraz uygunsuz bir hal almaya başladığında, aniden Letty'yi gördü. Kukuletasını başına çekmişti, ama esmer buklelerini bir an için fark etti ve küçük, zarif vücudunu tanıdı. Mor bir domino giymiş iri yarı bir adamla vals yapıyordu ve kardeşini bir nebze de olsa tatmin eden tek durum, Letty'nin bu egzersizden zevk almadığının açıkça belli olmasıydı. Geniş omuzlarını süslü sütunlardan birine yaslayarak ve kollarını göğsünde kavuşturarak kızın odanın içinde dönüp durmasını izledi ve çok geçmeden (biraz kurnaz olduğundan şüphelendiği) partnerinin onu hiç de hoş karşılanmayan bir centilmenliğe maruz bıraktığını fark etti. Bunun ona iyi bir ders olacağını düşündü ve neredeyse bir süre müdahale etmemeye karar vermişti ki, kadın aniden partnerinden ayrıldı ve hızla pistten uzaklaştı. Bay Wrexham, salonun kenarındaki arasından omuzlarını kaldırarak ona ulaştı, tam o sırada Mor Domino onu belinden yakaladı ve gülerek şöyle dedi: "Benden böyle kaçamazsın, güzel namuslu!

Bay Wrexham bir elini omzuna koyarak onu kenara çekti. Bir bakışta Kız kardeşi ona yaprak gibi titrediğini gösterdi; bayılacağından korktu ve onu arkasındaki oyuğa iterek kısaca şöyle dedi: "Otur!

Adamın sesini duyunca kız elinin altından sıçradı ve bir nefes verdi. "Evet, kızım, !" dedi Bay Wrexham çok kuru bir ve ona döndü Mor Domino ile yüzleş.

Bay Wrexham'ın daha önceki tahminlerini doğrulayan bir ses tonuyla

Durum olunca Mor Domino onun ne demek istediğini öğrenmek istedi.

"Demek istediğim," dedi Bay Wrexham, "bir dakika içinde çekip gitmezsen, benim güzel atım, sana biraz ev yapımı içki büyük zevk duyacağım!"

Mor Domino içgüdüsel olarak geri çekildi ama kendini topladı ve sert bir ses tonuyla şöyle dedi: "Damme, sporu bozmaya ne hakkın var?"

"Size haber vereyim," dedi Bay Wrexham, "ben bu hanımın kardeşiyim!"

"*Kardeşim?*" yankılandı Mor Domino şaşkın bir sesle. "Ama ben bilmiyordum - Lanet olsun sana, nereden bilebilirdim ki?"

Bir süre kararsız bir şekilde maskesinin yarıklarından baktı ve sonra anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak maskesini çıkardı.

Bay Wrexham bir elin koluna dokunduğunu hissetti. Elini koluna doğru çekti. O kadar çok titriyordu ki, dilinin ucuna gelen öfkeli sözleri söylemek yerine sadece şöyle dedi: 'Görüyorsun ya Letty, sandığın kadar gotik değilim. Gel, şimdi seni eve götüreceğim ve bu asker talibini unutacağız!'

Kadın cevap vermedi, ama onunla birlikte uysalca giriş holüne gitti. Kapıcı dışında kimse yoktu. Bay Wrexham şöyle dedi: 'Arabayı eve gönderdim, bu yüzden bir at arabası temin etmeliyim. Git ve pelerinini giy! Telaşlanmaya gerek yok: Ben bir dev değilim!'

5

"Hayır," dedi Pembe Domino sarsılmış bir sesle. "Ama ben - ben sizin kız kardeşiniz değilim, efendim!"

Arkasını dönmüştü ama bu söz üzerine irkilerek dönüp ona baktı. Sabırsız bir hareketle maskesini yırtıp attı ve birdenbire solgunlaştığı, gözlerinin şiddetle kızın yüzüne dikildiği görüldü. "Maskeni çıkar!" diye emretti. "Sesini tanıyorum! Sesini tanıdığımıza *emin* misin?"

Maskesinin iplerini çözmek için ellerini kaldırdı. Seninkini biliyordum," dedi basitçe. "Siz - siz her zaman beni aptallığımın sonuçlarından kurtarıyorsunuz, efendim!"

Kendisini o güne kadar gördüğü en tatlı yüze bakarken buldu. Kalp şeklindeydi, bir çift gülümseyen gri göze sahipti ve utangaç bir şekilde onun gözleriyle buluşuyordu

Ama yine de içten, yumuşak ve cömert bir ağzı vardı. Kapıcının sıkılmış varlığından habersiz, onun ellerini kavradı ve şöyle dedi: 'Sen! Ah, benim küçük aşkım, kendini nerede saklıyordun? Her yerde seni aradım! Benim gibi bir çılgın senin adını bile asla keşfedemezdi!

Kızardı ve bakışları düştü. "Ben de sizinkini bilmiyorum efendim," dedi hafifçe konuşmaya çalışarak.

"Ben Giles Wrexham. Ya sen?"

Bunun onun için hiçbir anlamı yoktu; cevap verdi: 'Ruth Welborne. Saklanmıyordum, sadece sizinle daha önce tanıştığım da babamın yasını tutuyordum ve gördüğünüz gibi şimdiye kadar toplum içine çıkmadım. Beni gerçekten aradınız mı?"

"Her yerde!" diye ilan etti, hâlâ ellerini tutuyordu. 'Umudumu yitirmiştim! Nerede yaşıyorsun? Seni bir daha kaybetmeyeyim!"

Küçük bir kahkaha attı. 'Ne kadar saçmalıyorsun! Harley Street'te, babam öldüğünde beni ailesine kabul etme nezaketini gösteren amcamın yanında.

Bir Welborne'la hiç karşılaşmamıştı; yönüne bakılırsa amcasının bir banker, bir tüccar ya da bir Hint asilzadesi olması muhtemel görünüyordu. Beyni bu olasılığı geçici olarak kabul etti ve önemsiz bir mesele olarak bir kenara attı. "Ama Tanrı aşkına, Pantheon maskeli balosunda ne işin var senin?" diye sordu. 'Hem de böyle bir topluluk içinde! Seni buraya amcanın getirdiğini mi söylüyorsun?

"Hayır, hayır!" dedi hemen. "Doğrusu, ne onun ne de teyzemin nasıl olacağını bildiklerini sanmıyorum, çünkü onlar toplum içine pek çıkmazlar.

"O zaman burada olmanızın sebebi nedir?"

Soruya kızmış gibi görünmüyordu ama cevap vermesi için bir süre geçmesi gerekti. Sonra biraz güçlkle, "Sir Godfrey Claines'in tertiplediği bir partiydi," dedi. Mor domino taşındaki adam o. biri, Bayan Worksop, beni davet etti ve teyzem de reddetmememi istedi. Gördüğünüz gibi, efendim, ben - benim servet avantajım yok ve teyzemin kendi üç kızı var, en büyüğünü gelecek yıl dünyaya getirecek. Bu şartlar altında benimle birlikte olmak isteyeceğini düşünmek mantıklı olmaz.

Ellerini sıkıca tutarak, "Seni anlıyorum!" dedi.

Gözlerini indirmişti, ama o anda kaldırdı ve şöyle dedi: 'Ah, kabalık ettiğimi düşünmemelisiniz! Öyle değil! Ben yetişirildim

ve belki de sevmediğim için özlüyorum - Ama hayatımda hiç bu kadar minnettar olmamıştım, efendim, az önce beni kurtarmaya geldiğiniz kadar!

Sonunda onun ellerini serbest bıraktı. "Git ve pelerinini giy!" dedi ona gülümseyerek. "Seni amcanın evine geri götüreceğim.

"Bayan Worksop!" diye . "Yapmamalı mıyım -

"Hayır, size o kadar iyi bakmadı ki ona bir parça nezaket borçlusunuz.

'Kız kardeşin! Onun da burada olduğunu öğreniyorum. Yapmamalıyım -'

"Bunun bir önemi yok," araya girdi. 'Eğer buradaysa, benim korumam altında değil! Gel, sana söylediğimi yap! Seni yine elimden kaçıracağımı mı sanıyorsun?

6

"Rüya görüyor olmalıyım! Ruth, at arabası durduğunda, "Rüya görüyor olmalıyım," dedi. 'Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum ve şimdi - ! Ama bu nasıl olabilir? Beni tanımıyorsun!

"Bundan çok eminim. Kendi aklıma gelince, Bond Sokağı'nda o gün sevgili gözlerini açıp yüzüme baktığın anda bunu biliyordum.

"Seninle de öyleydi!" dedi merakla.

Elini öptü ve bıraktı. "Öyleydi. Hadi, bu küflü arabadan çıkalım ve amcanla yengene cesaret verelim!

'Aman Tanrım, onlara söylemeyecek misin - ? Senin deli olduğunu düşünüyor olmalılar! Lütfen yapma!'

"Hayır, bu gece değil," dedi güven verici bir şekilde ve onun inmesine yardım etti.

"Korkarım teyzem benden hiç hoşlanmayacak," dedi. "Belki de beni şimdi bırakmalısın?

"Hayır. Sanırım teyzeniz de bundan hoşnut olmayacak," diye cevap verdi.

Onları içeri alan hizmetkâr, evin sahibinin hâlâ kulübünde olduğunu, ama Bayan Welborne'un evde ve salonda olduğunu söyledi.

Onu kütüphanedeki en yeni mermer kaplı romanın sayfalarına dalmış buldular. Gafil avlanan Ruth şaşkınlıkla başını kaldırdı ve haykırdı: 'Yüce Tanrım, Ruth, seni bu kadar çabuk eve getiren nedir? Siz çok can sıkıcısınız.' Kısa bir süre durdu, bakışları Ruth'un yanından geçerek Bay Wrexham'a yöneldi. Bir an çenesi düşerek oturdu, sonra

Elindeki romanı bir kenara bırakıp ayağa fırladı, keskin yüzünde şaşkınlık ve sevinç karışımı bir ifade belirmişti. 'Oh - ! Herhalde yanılıyor olamam? Değil mi - *Bay Wrexham?*'

Selam verdi. "Evet, ben Wrexham, hanımefendi," dedi. "Bayan Welborne'la bir ay kadar önce Bond Sokağı'nda tanıştım, size anlatmış olabilir.

Yüzünde bir çalışma vardı. Bond Sokağı'nda! *Siz o beyefendiydiniz - ?* Yüce Tanrım, Ruth, neden bana haber vermedin? Eminim, efendim, eğer bilseydik kocam size olan borcunu iletmek için sizi çağırırdı!

Dalkavukluğa alışkın olan ve hiçbir zaman sosyal nezaketiyle ünlü olmayan Bay Wrexham, onun sözünü kısa kesti ve keskin şöyle dedi: 'Bunun bir önemi yok hanımefendi. Önemli olan, Bayan Welborne'u bu akşam eve getirmiş olmam, çünkü onu kaliteli bir genç hanımın olmaması gereken bir yerde buldum ve eminim ki sizin de katlanmak zorunda kalmasını istemeyeceğiniz bir utanca maruz kaldı.

'Hayır, gerçekten! Eminim, eğer en ufak bir fikrim olsaydı -'

"Aynen öyle, hanımefendi. Bu konuyu daha fazla uzatmama gerek olmadığına eminim. Bayan Welborne'un nasıl olduğunu görmek için yarın ziyaret etmeme izin vermenizi rica edebilir miyim?

Gülümsemeler içindeydi. "*Çok* mutlu olacağız, efendim!

"Teşekkür ederim. Bay Welborne'u evde bulma mutluluğuna erişmeyi umuyorum, çünkü ona söylemek istediğim bir şey var.

"O evde olacak!" diye ilan etti Bayan Welborne.

Tekrar eğildi ve teyzesinin yakınlığını şaşkınlıkla dinleyen Ruth'a döndü. Adam elini uzattı, Ruth da sanki zorlanmış gibi elini uzattı. Adam elini dudaklarına götürdü. "Yarın sizi ziyaret etmek için izninizi alabilir miyim?" sordu Ruth'un meraklı gözlerinin içine gülümseyerek.

Gülümseme onlara yansımıştı. "Lütfen efendim! Ruth sevimli bir şekilde kızarak şöyle dedi.

Bayan Welborne çok etkilenmiş bir halde, Bay Wrexham'ı evden çıkarması için hizmetçiye seslendi. O gittikten sonra Ruth, teyzesine kuşkuyla bakarak yumuşak sesiyle şöyle dedi: "Umarım bana kızmamışsınızdır, hanımefendi?

Gerçekten de ben -' 'Size kızmak mı?' diye bağırdı Bayan Welborne, alışılmadık bir coşkuyla onu kucaklayarak. 'Sevgili Ruth, kafanda ne kadar saçma sapan düşünceler var!

Sevgili çocuğum, zengin ve modaya uygun olduğunda kuzenlerini unutmayacağını biliyorum! Şimdiye kadar hiçbir kadına bağlanmadığını söylüyorlar ve ona takılan şapkaları hayal edebilirsin! Ruth, bu mümkün mü? Seni masum kedi, o *Lyonshall'dan Wrexham'dı!*

7

Gece yarısından hemen önce Grosvenor Meydanı'na dönen Bay Wrexham, belli belirsiz bir şaşkınlıkla, hanımefendinin kendisini salonda beklediğini öğrendi. Aslında kendisini sadece hanımefendinin değil, kız kardeşinin ve kırmızı alay elbisesi giymiş, sarı, kıvrırcık saçları, açık bir çehreye yerleşmiş bir çift ciddi mavi gözü ve genel olarak Forlorn Hope'a katılmak üzere olan birinin havası olan iyi yapıllı genç bir adamın beklediğini fark etti. Bay Wrexham'ın girişiyle hem o hem de Letty ayağa kalktı. Beyefendi siyah kravatını düzeltti ve derin bir nefes aldığı görüldü; hanımefendi fırtınalı bir konuşmaya başladı.

'Aman Tanrım, Giles, bu yaşına kadar neredeydin? İki saattir seni bekliyoruz! Giles, bu Edwin!'

"?" dedi Bay Wrexham, elini uzatarak.

Bay Ledbury'nin gözbebekleri yuvalarından fırlama eğilimi gösterdi. Renkten renge girdi ve uzatılan eli kavradı. "Nasılsınız?" diye kekeleydi. "Uzun zamandır sizinle tanışmayı arzuluyordum, efendim!

"Öyle mi?" dedi Bay Wrexham soyut bir şekilde. Enfiye kutusunu açtı ve konuğuna uzattı. Gözleri kırmızı ceketin ön yüzüne takıldı. "40'ında mısın?

Bay Ledbury bunu kabul etti. Bay Wrexham'ın kendi kutusundan enfiye almaya davet edilmekle onurlandırıldığı için neredeyse sersemlemişti, çok büyük bir tutam aldı ve hapşırma krizine girdi. Bu durum Letty'ye meydanı boK bıraktı ve hemen baKladı: 'Bilmelisin ki Giles, benim yalvarmalarım olmasaydı bu ziyaret sana bir aydan fazla bir süre önce gerçekleşKecekti! Bu sabah seninle aramızda geçenleri Edwin'e anlatır anlatmaz, hemen seni beklemeye kararlı olduğunu söyledi! Sadece kız kardeşiyle yemek yemek için kaldık.'

"Öyle mi?" dedi Bay Wrexham. 'Evde olmadığım için sadece özürlerimi sunabilirim. Benden ne istiyorsunuz?'

Letty ona baktı. "Giles, iyi misin?" diye soluk soluğa sordu.

"Başka bir şey düşünüyordum," diye özür diledi, rengi solmuştu.

yanağına yapıştı. 'İki saattir beni beklediğinizi mi söylediniz? Maskeli baloda değil miydin o zaman?

Bay Ledbury paroksizmine hakim olarak: 'Efendim, işte bu yüzden sizinle bu gece konuşmaya karar vermiştim! Bu planı bu kadar nefretle karşıladığınızı öğrendiğimde, inanın bana, hiçbir şey beni buna devam etmeye ikna edemezdi! Bu kararlılıkta kız kardeşim beni desteklemekte kararlıydı. Ancak benim ısrarlı telkinlerim sonucunda, başlangıçta bu plana katılmaya ikna oldu.

Bay Wrexham, "Bu maskeli balolar hiç de öyle değil, biliyorsunuz," dedi.

Bay Ledbury daha da canlı bir şekilde kızardı. "Efendim, on beş yaşımdan beri önce Yarımada'da, daha sonra Amerika'da çalıştığım ve Waterloo'daki son çatışmaya katılmak için tam zamanında geri döndüğüm için, söylendiği gibi hiçbir zaman şehirde bulunmadım. Bayan Wrexham'a böyle bir davette eşlik etmemin herhangi bir uygunsuzluğa yol açacağından kuşkullanmış olsaydım, kendimi bu projeye vermemekte kararlı olurum.

"Letty'nin fikriydi, değil mi?" dedi Bay Wrexham, dinleyicilerinden hiçbirinin cılız bir ilgiden fazlasını hissedemediği bir sesle.

Annesi ve kız kardeşi tedirgin bir şaşkınlıkla ona baktılar. Bay Ledbury, onun ılımlı bakışlarından cesaret alarak tutkularını, şimdiki durumunu ve gelecekte beklentilerini anlatmaya başladı. Kendi hayallerine dalmış olan Bay Wrexham, 'en büyük oğul', - 'babamın Somerset'teki mülkü' gibi ifadeleri yakaladı ve kısa süre sonra akışı keserek şöyle dedi: 'Keşke bu kadar çok konuşmasanız! Bölüğüne kavuşma vaktin geldi: başka bir alaya geçsen çok daha iyi olur, ama bu saatte seninle bunu tartışamam!

Bay Ledbury, Letty'nin ağabeyini umduğundan çok daha az korkunç bulunca, prova niteliğinde bir konuşma yaptı. Bay Wrexham'a, mümkün olsa Letty'nin mirastan feragat etmesini tercih edeceğini azami sayıda kelimeyle ifade etti. Bu asıl konuşma sonunda Bay Wrexham'ı daldığı dalgınlıktan kurtardı ve büyük bir sertlikle karşılık vermesine neden oldu: 'Ne mutlu ki, bu mümkün değil! Dilerim gidersiniz, çünkü bu kahramanlıkları kaldıracak halim yok! Yarın sabah gel ve konuş benimle! Kız kardeşimle evlenmek istiyorsun: çok iyi, ama transfer olmalısın! Sana çok kötü bir eş olacak ama Tanrı'ya şükür bu beni ilgilendirmiyor!

Bu cesaretlendirici sözlerin ardından, Leydi Albinia'dan titizlikle, Letty'den de sevgiyle ayrılmasına ancak zaman tanıyarak konuğunu acımasızca çıkardı. Salona döndüğünde annesiyle kız kardeşini baş başa buldu, ama hararetle konuştukları her neyse gizli kalmıştı. "Giles," dedi Letty endişeyle, "tam olarak anladın mı? Edwin benim için teklifte bulundu!"

Bay Wrexham, "Saygıdeğer bir genç adam olduğunu söyleyebilirim, ama çok fazla kelime kullanıyor," diye yorum yaptı. "Sizce bir süvari alayına transfer olmak ister mi?"

Endişeyle elini onun koluna koydu. "Giles, iyi olduğuna emin misin?"

"Tamamen!" dedi Giles, elini kaldırıp kavrayarak. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım! Kadın sertçe bağırdı: "Giles! Onu *bulmuşsun*!"

Onu buldum! Gördüğüm en tatlı yüz, Letty! Anne, umarım buhara yenik düşmek istemiyorsundur, çünkü yarın Harley Caddesi'nde bir tören yapmanı istiyorum!

Fanny için Bir Koca

1

Dul kadın bir çift iri, oldukça endişeli kahverengi gözünü kuzeninin yüzüne dikerek, "İlgisi çok belirginleşiyor, seni temin ederim Honoria!" dedi.

"Keman!" dedi Leydi Pednor.

Elindeki narin fincanı dudaklarına götüren dul kadın irkildi ve sabah çikolatasının bir kısmını tabağa döktü. Bir damla elbisesine düştü. Fincanı ve tabağı yere bıraktı ve mendiliyle izi ovmaya başladı, umutsuzca şöyle dedi: 'İşte! Bana ne yaptırdığına bir bak! Asla çıkmayacağını söyleyebilirim!

"Büyük olasılıkla öyle olmayacak," diye kabul etti ev sahibesi, hiç de pişmanlık duymadan. "Yeni bir elbise almak zorunda kalacaksın ve bu, sana söyleyeyim, Clarissa, mükemmel bir şey olacak!

"Yeni bir elbiseye param yetmez!" dedi dul kadın öfkeyle. "Senin gibi zengin birinin böyle duygusuzca konuşması iyi, ama biliyorsun ki -

"Zengin değilim," dedi Leydi Pednor soğukkanlılıkla, "ama yeni bir elbise alabilirim, çünkü sahip olduğum her kuruşu kızım için çarçur etmiyorum.

Bayan Wingham'ın yüzü kızardı, ama coşkuyla cevap verdi: "Kızınız yok!

"Dahası," diye devam etti hanımefendi, "size eşlik edeceğim.

"Elbiseyi satın almazsanız, yine böyle dandik bir renk seçeceğinizi söylemeye cüret ediyorum!

"Mor çiçekli ve çok uygun!" dedi Bayan Wingham meydan okurcasına. "Son derece öyle - dullar için!

"Ben bir dul kadını.

"Sen bir kazsın," diye cevap verdi kuzeni sakince. "Fanny'nin dün gece Almack'ın evinde giydiği o tül elbiseye ne kadar para harcadığını bilmek ilginç olurdu! Durakladı ama Bayan Wingham sadece suçlu suçlu baktı. 'Lütfen, bütün bu savurganlığın sonu ne olacak Clarissa? Mahvolacaksın!

Hayır, hayır! Fanny bebekliğinden beri ayırabildiğim her kuruşu sadece bu sezon için biriktirdim! Eğer onun itibarlı bir şekilde kurulduğunu görebilirim

buna degecek! Ve her ne kadar "keman!" diyebilirsiniz de, eger bu kadar kaba olmak istiyorsanız, Harleston hakkında dogru! O gece Almack'ın evinde onu yanıma getirdiğin andan itibaren, sevgilimin güzelliğinden anında etkilendiğini görebiliyordum. Sana ne kadar minnettar olsam azdır, Honoria!

Leydi Pednor, "Senin bu kadar aptal olacağını bilseydim, canım, onu asla takdim ," dedi. 'Harleston ve Fanny! Yüce Tanrım, bir günlükse kırk yaşında olmalı! Kız kaç yaşında? On yedi mi? Sen aklını kaçırmışsın!

Dul kadın başını salladı. "Onun fakir olmasını istemiyorum ve -" kesti ve kuzeninden başka bir yere baktı. "Ya da çok genç bir adamla evlenmesini. İnsan gençken böyle bir bağlılık kurar ve genç erkeklerden rahat koca olmaz, Honoria. Lord Harleston gibi bir adamla -her yönden tam da insanın çocuğu için isteyeceği gibi bir adamla! - Çok mutlu olacak ve asla kaygıyı ve yoksulluğun nahoş etkilerini bilmeyecek!

"Aşkım," dedi Leydi Pednor, "annen seni Tom Wingham'la evlendirirken kötü bir pazarlık yaptı diye her genç adam bencillik canavarı olacak diye bir şey yok!

"Tom'a aşkıttım: hepsi annemin değildi!

"Öyle diyebilirim. Son derece yakışıklı bir yaratık ve olaylar istediği gibi gelişirse son derece sevimli biri olabilir.

"Bazen düşünüyorum da," dedi Bayan Wingham hüzünle, "keşke Horsham Amcası onca yıldan sonra tekrar evlenip bir oğul sahibi olmasaydı da zavallı Tom hep beklediği gibi unvanın sahibi olsaydı, o zaman her şey çok farklı olurdu!

Leydi Pednor kuru bir sesle, "O zaman savuracak daha çok parası olurdu," dedi. 'Elbette bu onu daha sevimli yapabilirdi.

"Ama ben de tam bunu söylüyordum," dedi dul kadın hevesle. 'Yoksulluk yüzünden sık sık böyle huysuz ve saygısız oluyordu! Tanrı biliyor ya, Tom hakkında kötü şeyler söylemek istemem, ama Fanny'me benim hayatımı aratmayacak her şeyi sağlamak için -evet, yaşayan en iğrenç çöpçatan gibi- *entrikalar* çevirdiğim için bana şaşabilir misiniz?

Hanımfendi sinirli bir tavırla, "Keşke yaşınız ilerlemiş gibi konuşmayı bıraksanız!" dedi. 'Size hatırlatmama izin verin, henüz otuz yedi yaşında değilsiniz.

Yaşlı! Morlara bürünmeseydin, Fanny'nin kız kardeşi gibi görünebilirdin! Senin bu değerli planlarına gelince, Fanny uygun olmayan genç bir adama aşık olmayı tercih ederdi. Aslında, yaptığı şeyin bu olduğunu düşünmüştüm. Bana -th Foot'ta bir çocuktan bahsetmemiş miydin?"

"Hayır, hayır!" diye bağırdı dul kadın. 'En azından ben öyle düşündüm, ama bu sadece çocukça bir hayaldi. Hiçbir beklentisi yok ve bunun Buckinghamshire'da komşumuz olmasından başka bir şey olmadığına inanıyorum. Terfisini almaya bile parası yetmiyor! Fanny'yi şehre getirdiğimden ve Richard Kenton'dan *çok* daha önemli pek çok beyefendiyle tanıştığından beri onu tamamen unuttuğuna inanıyorum. Fanny bir Line alayıyla evlendi, kıt kanaat geçiniyor, garnizon kasabalarında yaşıyor ve - Hayır, bin kere hayır!

"hoşuna gideceğini söyleyebilirim," dedi Leydi Pednor.

"Buna izin vermeyeceğim!" diye açıkladı dul kadın. 'İsterseniz bana dünyevi deyin, ama sadece düşünün! Richard Kenton ile Harleston arasında nasıl bir benzerlik olabilir? Eğer Harleston böyle bir adam , bir an bile onun davasını desteklemezdim. Ama Honoria, bana dürüstçe söyle, bir kadını daha çok mutlu edecek bir beyefendiyle karşılaştın mı hiç? Makamını ve servetini bir yana bırakırsak, böylesine hoş davranışları, böylesine ilgi çekici bir ilgiyi ve ah, böylesine gülen gözleri nerede bulabilirsin? Fanny, Richard'da bu özelliklere rakip ne bulabilir ki?

Leydi Pednor alaycı bir gülümsemeyle, "Gençliği," diye cevap verdi. 'Gerçekten de, umarım bir düzine şey bulabilir, çünkü sana söylüyorum, Clarissa, eğer şapkasını Harleston'a koyuyorsa -'

'Asla! Ona bu konuda tek bir kelime bile etmedim ve onun böyle bayağı bir şey yapabileceğini düşünmek -'

'Çok daha iyi! Ama bunu yapacak ilk kişi o değil, aşkım. Hiç kimse Harleston kadar takip edilmemiştir; hiç kimse beklentileri bu kadar sık boşa çıkarmamıştır. Gençliğinde büyük bir hayal kırıklığına uğradığı söylenir: öyle de olsa, artık evlenmeyi düşünmediği kesin. Eğer on beş yıldır kendini taşraya gömmemiş olsaydın Clara, Augusta Daventry gibi sert bir çöpçatanın bile Harleston hakkında bir an bile düşünmeyeceğini bilirdin.

Dul kadın eldivenlerini giymeye başladı. 'Büyük olasılıkla olmayabilir. Onun

"Bir sürü kızım var, ama içlerinde Fanny'm tarafından gölgede bırakılmayacak kimse yoktur sanırım.

"Bu doğru," dedi Leydi Pednor dürüstçe. 'Fanny hepsini gölgede bırakıyor.

Bayan Wingham pembeleşti. Kahverengi gözleri ani bir gözyaşı sisinin arasından parlıyordu. Güzel, yalvaran bir tavırla, "Ah, Honoria, çok güzel, değil mi?" dedi.

"Çok güzel bir kız; tavırları çok çekici - ve onun için Harleston'ı yakalayacağınızı düşünmek duyduğum en büyük saçmalık," dedi hanımefendi.

2

Leydi Pednor'un malikânesi Berkeley Meydanı'nda, Bayan Wingham'ın sezon için çok pahalıya kiraladığı mobilyalı ev de Albemarle Sokağı'nda olduğu için, dul kadın kuzeninden ayrıldığında kendi kapısına ulaşmak için fazla uzağa gitmesi gerekmiyordu. Birkaç sandalyecinin ricalarına aldırmadan, bir eli demi trenini tutarken, diğer eli kuş tüyü bir manşona dalmış halde hızlı adımlarla dışarı çıktı. Yüksek taçlı ve üç kıvrık devede kuşu tüyü bulunan bonesinin siperliğiyle çerçevelediği yüzünde hâlâ belli belirsiz endişeli bir ifade vardı, çünkü kuzeninin sözleri moralini biraz bozmuştu. Leydi Pednor, Bayan Wingham'ın ancak sezonun başında yeniden girdiği çevrede alışkanlıkla hareket eden birinin tüm otoritesiyle konuşuyordu; Her ne kadar Wingham bağlantısı kadar (doğumu Tom Wingham'ın beklentilerine son veren genç Lord Horsham'ın başını çektiği) nazik ofisleri de neredeyse unutulmuş bir dudu ve sevimli kızını *tonun* kalbine itmiş olsa da, Harleston Markisi'nin olası niyetleri hakkında, onunla ancak iki ay önce ilk kez tanışan birinden daha iyi bir konumda olduğundan şüphe edilemezdi.

Bu düşünce Bayan Wingham'ın kaşlarının çatılmasını derinleştirdi. Bayan Wingham

bir süredir, yorgunluktan ya da çocuğunun arkadaşlığını kaybetme ihtimalinden kaynaklandığını düşündüğü bir moral bozukluğunun farkındaydı. Sabahki ziyareti bu bulutları dağıtmak için hiçbir şey yapmamıştı. Fanny'nin parlak evlilik umutlarını söndürmeye çalışmakla yetinmeyen Leydi Pednor, hiç gereği yokken Richard Kenton'ı aklına getirmişti.

Richard'ı düşünmek onu pek rahatsız etmiyordu. Orada

Fanny'yle aralarında kesinlikle bir kız-erkek saçmalığı olmuştu ama ikisi de çok iyi davranmışlardı. Gerçekten de Richard bir teğmen maaşıyla bir eşe bakamayacağını anlamış gibiydi ve Fanny'nin dünyayı daha fazla görmeden nişanlanmasına izin vermenin yanlış olacağı konusunda Bayan Wingham'la mertçe anlaşmıştı. Fanny de annesinin Londra'da bir sezon geçirme planlarına belli belirsiz bir itirazdan fazlasını yöneltmemişti. Her zaman yumuşak huylu bir kız olmuştu ve eğer kendine ait bir iradesi varsa, bunu öfke nöbetlerinde ya da tuhaf huysuzluklarda ifade etmiyordu. Sosyeteye girdiğinde tam da olması gerektiği gibi davranmış, ne alışık olmadığı kadar neşeli bir ortamda kendini kaybetmiş, ne de eğlenmiyormuş gibi görünerek annesini üzmişti. Pek çok hayranı vardı ama talipleri o kadar çok değildi, servet yoksunluğu onu bir gelinde doğum ve güzellikten daha fazlasını arayanlar için uygunsuz bir seçim haline getiriyordu. Bayan Wingham bunun böyle olacağını öngörmüştü. Onun için iyi bir eş bulmayı umuyordu; Lord Harleston Albemarle Sokağı'ndan ne kadar etkilendiğini gösterene kadar parlak eş hayal etmemişti. Ama Lord Hazretleri Fanny'yi ilk gördüğünde, Leydi Pednor'dan kendisini Fanny'nin annesine takdim etmesini rica etmişti ve o akşam Almack'ın toplantı salonunda, Fanny genç Bay Bute'la kır dansına giderken Bayan Wingham'a nazıkçe yaklaşp onunla sohbet ettiğinde, Fanny onun Fanny'yi mutlu etmek için güvenilebilecek bir adam olduğunu anlamıştı. Fanny onlara katıldığında, onu dansa kaldırmıştı; daha sonra Albemarle Sokağı'na uğramış ve Bayan Wingham'a kızını Vauxhall Bahçeleri'nde kendi tasarladığı bir partiye getirmesi için yalvarmıştı. O günden beri sürekli onunla birliktelermiş gibi görünüyorlardı ve Bayan Wingham ilk başta onun niyetinin ciddiyetinden şüphe ettiyse de, bu şüpheler kız kardeşinin sabah ziyaretiyle ortadan kalktı; nazik bir hanımefendi olan kız kardeşi, kesinlikle ağabeyinin arzusu üzerine gelmişti ve dul kadına olağanüstü bir nezaketle davranmakla kalmayıp, gülümseyerek Fanny'nin güzelliği hakkında ona iltifat etti: "Kardeşim bana çok güzel bir kızınız olduğunu söyledi, hanımefendi.

Leydi Pednor kuzeninin moralini bozmaya çalıştığında Bayan Wingham kendi ön kapısına çıkan merdivenleri tırmanırken, "Umutlar," diye düşündü.

Fanny Richmond Parkı'na piknik yapmaya gidiyordu ama ev sahibesinin arabası henüz Albemarle Sokağı'na varmamıştı. Bayan Wingham onu muslin elbisesinin üzerine yeşil bir spencer giyip giymeyeceğine karar vermeye çalışırken buldu.

elbise ya da Norwich ipeğinden bir şal. Bayan Wingham spencer'in daha uygun olacağını düşündü ve partiye kimlerin katılacağını sordu. Fanny koyu renk buklelerinin üzerine hasır bir başlık bağlayarak cevap verdi: 'Bilmiyorum anne, ama Bay Whitby'nin arabasından başka iki araba daha olacak ve Eliza diğer beylerin çoğunun ata bineceğini söyledi, yani oldukça büyük bir parti olmalı. Bence Bayan Stratton'ın beni davet etmesi büyük incelik, değil mi?

Bayan Wingham bunu kabul etti, ama ekledi: 'Umarım zamanında evde olursun, sevgilim, çünkü kendi partimizden önce dinlenmeni istiyorum. Ve bence figürlü dantel giymelisin. Sana incilerimi ödünç vereceğim.

"Ve sanırım incileri kendin takacaksın ve seni korkunç bir dul gibi gösteren ve benim güzel anneme hiç benzemeyen o korkunç türbanı hiç takmayacaksın!" diye karşılık verdi Fanny, dul kadının yanağına bir kelebek öpücüğü kondurarak. Sonra arkasını döndü ve bir çift eldiven başladı. "Bir sürü kart gönderdik, değil mi?" dedi. "Kaç misafirin geleceğini unutmuşum!

"Elli kadar," dedi Bayan Wingham, biraz da gururla.

"Tanrım, bu düzenli bir sıkışma olacak! Sanırım tüm özel arkadaşlarımız? Shanklinler, Yeoviller ve Lord Harleston?"

Bunu rahatça söyledi. Kızının yüzünü göremeyen Bayan Wingham sakince cevap verdi: "Ah evet!

"Tabii ki! Fanny, bir çift ipek eldiven ve bir çift Fransız çocuk eldiveninin rakip iddialarını düşünerek, "Elbette," dedi. "Anne?

"Aşkım!

"Anne, Lord Harleston'dan hoşlanıyor musun? Fanny utangaçça sordu.

Bayan Wingham'ın aklında ne kadar hırslı planlar olursa olsun, bozulmamış kızını bunları paylaşmaya teşvik etmektense hepsinden vazgeçerdi. Bu nedenle soğuk bir ses tonuyla cevap verdi: 'Evet, hem de çok! Öyle mi?

Parlayan bir yüz ona doğru dönmüştü. 'Ah, anne, *gerçekten de* öyle! Bence Londra'da tanıdığımız en iyi insan o. İnsan ona neredeyse her şeyi anlatabilir ve nasıl olduğunu anlayacağından emin olabilir,' dedi Fanny düşüncesizce. Dul kadına kısa bir sarılma armağan etti. "Sevgili anneciğim, ondan hoşlanmana çok sevindim!

Bayan Wingham kucaklaşmaya karşılık verirken gözyaşlarının -şükran dolu gözyaşlarının- içini yaktığını hissetti

Ama Bayan Wingham'a Bayan Stratton'ın arabasının kendisini beklediğini haber vermeye gelen gazeteci çocuğun girişini müjdeleyen kapıdaki bir çizikle cevap verme zorunluluğundan kurtuldu.

3

Fanny piknikten dinlenmeye vakit bulamadan döndü, ama o akşam en iyi görünümündeydi. Birkaç kişi onun ışıltısı hakkında yorum yaptı ve Lord Harleston, ev sahibesini bir kadeh şampanyayla enerjisini toplamaya zorlayarak, çekici gülümsemesiyle şöyle dedi "Tebrik edilmelisiniz, hanımefendi! Kızınız kadar çekici bir yaratığı ne zaman gördüğümü bilmiyorum. Ne kadar sağlıklı! Ne kadar içten açık sözlü! Sanırım yüzüyle uyumlu bir mizacı da var.

"Gerçekten de lordum, o çok tatlı bir kız! Bayan Wingham memnuniyetle kızardı ve gözlerini onunkilere dikti. 'Bence - ama taraflı olabilirim - çok güzel. Babasını çok seviyor, biliyorsunuz.

"Öyle mi?" dedi lord hazretleri, kanepede onun yanına oturarak. "Yüz ifadesinden annesini anladığımı itiraf etmeliyim.

"Hayır!" dedi dul kadın ciddiyetle. "Kocam son derece yakışıklı bir adamdı.

Eğildi. "Gerçekten mi? Sanırım merhum Bay Wingham'la tanışma şerefine nail olamadım. Bugün hayatta olsaydı kızıyla kesinlikle gurur duyardı. Çok uzakta olmayan bir yerde, gömlek yakası çok yüksek bir beyefendiyle sohbet eden Fanny'ye dikmişti gözlerini, ama tekrar Bayan Wingham'ın yüzüne çevirdi ve ekledi: 'Ve annesini de. İnsanın güzel bir yüzün ardında bilgili bir zihin keşfetmesi nadiren olur, hanımefendi; ve Fanny bana eğitimini size borçlu olduğunu söyledi.

"Neden, evet!" diye itiraf etti Bayan Wingham içtenlikle. 'Fanny için arzu ettiğim mürebbiyeleri ve profesörleri sağlamak benim gücüm dahilinde değildi. Eğer onu yetersiz bulmuyorsanız, kendimi gerçekten iltifat edilmiş hissediyorum!

"Hiçbir mürebbiye ya da profesörün bu kadar takdire şayan bir sonuç elde edemeyeceğine inandığımı söyleyebilir miyim?

"Çok iltifat ediyorsunuz lordum!" diyebildi sadece, o da titrek bir ses tonuyla.

"Hayır, asla pohpohlamam," diye karşılık verdi, boş bardağı onun elinden alarak. 'I

Leydi Luton tarafından bölünmek üzere olduğumuzu fark ettim. Size söylemek istediğim çok özel bir şey var ama bunun ne yeri ne de zamanı. Sizin için en uygun olan zamanda sizinle özel bir görüşme yapma lütfunda bulunmanızı rica edebilir miyim?

Dul kadının göğsünde öyle bir duygu fırtınası koptu ki, kelimeleri söyleyecek sesi zorlukla bulabildi: "Ne zaman isterseniz, lordum! Sizi ağırlamaktan mutluluk duyacağım!

Leydi Luton üzerlerine gelirken o da ayağa kalktı. "O zaman, yarın saat üçte diyelim mi?

Kadın başını eğdi; adam eğildi ve uzaklaştı; bir an sonra Fanny'nin yanında onun uzun boylu, iyi örülmüş gövdesini görme mutluluğuna erişti. Fanny tatlı bir gülümsemeyle ona bakıyor ve elini uzatıyordu, adam elini tuttu ve bir an için Fanny'nin gülmesine ve kızarmasına neden olan bir şeyler söyledi. Onları böyle rahat bir ortamda görünce dul kadının içine tuhaf bir sızı düştü. Fanny'ye olan düşkünlüğünün kendisini aptalca kışkandırdığını düşündü ve dikkatini kararlılıkla Leydi Luton'a çevirdi.

4

Kızının ertesi gün öğleden sonra bir işi olmadığından emin olan Bayan Wingham, Bond Caddesi'ndeki alışveriş gezisinden döndüğünde, soğuk et ve meyveden oluşan öğle yemeği için sadece bir örtü hazırlandığını görünce şaşırdı. Ev gibi sezonluk kiralanan uşağa, Bayan Fanny'nin hizmetçisiyle birlikte dışarı çıkıp çıkmadığını sordu.

"Hayır, madam, askeri bir beyefendiyle.

Bu sözler dul kadının felaketi o kadar güçlü bir şekilde hissetmesine neden oldu ki, beti benzi attı ve uyuşuk bir şekilde tekrarladı: "Askeri bir beyefendi!

"Bay Kenton, madam. Bayan Fanny onu iyi tanıyor gibi görünüyordu. Tabiri caizse, *son derece* iyi tanıyordu, madam!

Bayan Wingham soğukkanlılığını korumak için kayda değer bir çaba göstererek şöyle dedi: 'Bay Kenton eski bir dost! Kasabada olduğundan haberim yoktu. O ve Bayan Fanny'nin birlikte dışarı çıktıklarını söylemişsiniz sanırım?

"Evet, madam. Hackney arabasıyla. Anladığım kadarıyla Bay Kenton arabacının onları Temple'da indirmesini istiyor.

Bu son derece saygıdeğer hitap Bayan Wingham'ın öfkesini yatıştırmaya yetmedi.

sinirleri gerilmişti. Temple Bar'dan St Paul Katedrali'ne kadar tüm bölge ona son derece uğursuz görünüyordu. Kafasında birbiriyle itişip kakışan düşünceler arasında en çok öne çıkanlar Filo Evlilikleri, Doktorların Avam Kamarası ve Özel Ruhsatlardı. Dizleri titrediği için oturmak zorunda kaldı. O sırada uşağı bir tepsi uzattı, tepsinin üzerinde küçük bir şapkaya sarılmış bir not vardı.

Kurşun kalemle karalanmıştı ve kısaydı:

Sevgili anneciğim, - Beni affet ama Richard'la gittim. Her şeyi öğreneceksin, ama şimdi zamanım yok. Lütfen bana kızma! Ben o kadar mutluyum ki, eminim sen olamazsın.

Bayan Wingham kendisine öğle yemeğine katılıp katılmayacağını ya da Bayan Fanny'yi bekleyip beklemeyeceğinin sorulduğunu fark etti ve kendi sesinin şaşırtıcı bir sakinlikle cevap verdiğini duydu: "Bayan Fanny'nin öğle yemeğine geleceğini sanmıyorum.

Sonra sandalyesini masaya çekti ve birkaç lokma tavuk yutmayı ve bir kadeh şarap yudumlamayı başardı. Sessiz bir düşünme dönemi, yüreğini ferahlatmadıysa bile, en azından korkularının en kötüsünü yatıştırdı. Ne Fanny'nin ne de Richard'ın gizli bir evliliğin uygunsuzluğunu bir an bile düşüneceklerine inanamıyordu. Ama Richard'ın görüntüsünün Fanny'nin ona olan tüm şefkatini yeniden canlandırdığından, Fanny'nin notu karşısında şüphe edemezdi. Ne yapacağını bilemedi ve sefil bir kararsızlık içinde yatak odasına çıktı. Şapkasını çıkarıp, başına dantel bir şapka geçirdikten ve çenesinin altına bağladıktan sonra, okuldan kaçanlardan gelecek haberleri beklemekten başka yapacak bir şey yokmuş gibi görünüyordu, bu yüzden salona gidip oturdu ve kendini iğnesiyle meşgul etmeye çalıştı.

Neyse ki uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Saat ikiden kısa bir süre sonra Merdivendeki aceleci adımlar kulaklarını tırmaladı ve Fanny nefes nefese, yanakları ıslık ıslık, gözleri pırıl pırıl bir halde odaya girdi. "Anne? Oh, anne, anne, bu *doğru* ve şimdi onay vereceksin, değil mi?

Konuşurken koşarak odaya girdi ve kendini annesinin ayaklarına attı, kollarını ona doladı ve gülse mi ağlasa mı bilemiyormuş gibi görünüyordu. Arkasından, alay kıyafetleri içinde çok şık olan Bay Kenton kapıyı ve sanki kabul edileceğinden kuşkuluymuş gibi biraz uzakta durdu. Hoş bir çehresi ve hatırı sayılır bir kararlılık havası olan genç bir adamdı. Ne var ki, şu anda biraz

Endişeliydi ve boynundaki örtüyü oldukça sıkı buluyor gibiydi.

Bayan Wingham, "Fanny, canım, lütfen!" diye çıkıştı. 'Neden bilmiyorum! Nasılsın Richard? Seni gördüğüme çok sevindim. İzinli misin?'

"Anne, sana öyle bir haberimiz var ki! Richard'ın vaftiz annesi öldü!" diye araya girdi Fanny coşkuyla. 'Ve Richard'a eşe bakabilmesi için büyük miktarda para bıraktı! Hemen bana söylemeye geldi, ben de onunla birlikte avukata gittim ve bu *doğru*!

Bayan Wingham şaşkın gözlerini Bay Kenton'a çevirdi. "Hayır, bu çok büyük bir para değil, hanımefendi, ama takasımı satın almamı sağlayacak, çünkü bilmelisiniz ki bana -th'de bir şirket şansı teklif edildi, ancak yapabileceğimi hiç düşünmemiştim - . Bununla birlikte, *artık* satın alma parasını karşılayabilirim ve bir kez -th'e girdiğimde, umarım Boney'nin ikinci kez kaçma şansını beklemek zorunda kalmam ve terfim için başka bir vuruş başlatmam gerekmeyecek. Eğer evlenmemize izin verirsen, mirastan Fanny'ye ne kalacağını halledebilirim diye düşündüm. Bir servet olmayacak ama - ama bir *şey* olacak!'

"Anne, razı olacak mısın? Fanny yalvarırcasına söyledi. 'Kararımı vermeden önce dünyayı görmem gerektiğini söylemiştin, ama şimdi dünyayı çok gördüm ve Richard'dan daha çok sevdiğim biriyle tanışmadım ve hiçbir zaman da tanışamayacağımı biliyorum. Her ne kadar modaya uygun bir hayat sürmek çok eğlenceli olsa da ve *gerçekten* de tüm partilerden zevk alsam da, Richard'la birlikte davul çalmayı tercih ederim! Kabul ediyor musun?'

Bayan Wingham, kendisine doğru çevrilen ışıltılı yüze baktı. Dudaklarından bir düzine itiraz döküldü. Dalgalı bir gülümsemeyle şöyle dedi:

"Evet, Fanny. Eğer çok ama çok eminseniz, sanırım etmeliyim!

Kızının dudakları yanağına, Bay Kenton'un ki de eline yapışmıştı. Hırsının yıkıntıları arasında otururken, yüreğindeki bunalımın ağırlığıyla, "Ve Lord Harleston saat üçte beni ziyarete geliyor!" dedi.

"Lord Harleston!" diye haykırdı Fanny. "Ona Richard'la evleneceğimi söyler misin anne? Ona kendim söylemek isterdim, ama Richard'ın sadece bir gün için izni var ve hemen alaya katılması gerekiyor. Anne, Maria'yı yanıma alırsam, onunla birlikte arabanın ofisine gidebilir miyim? Lütfen, anne!'

"Evet - oh evet!" dedi Bayan Wingham. "Lord Harleston'a söyleyeceğim.

5

Böylece evlilik pazarının en büyük ama en ulaşılmaz ödülllerinden biri Bayan Wingham'ın salonuna girdiğinde, dul kadını yalnız ve melankoli içinde buldu. Haftalardır bilincinde olduğu depresyon, şimdi onu alt etme tehdidiyle karşı karşıyaydı ve gözyaşlarına boğulmak için duyduğu güçlü arzusun kökeninde, karşısına çıkan çeşitli kötülüklerden hangisinin olduğuna karar verememesi onu hiçbir şekilde . Tasarruf yılları boşa gitmişti; yine de Londra'da geçirdiği haftalar için pişmanlık duymuyordu. Anelik hırsı tamamen kırılmıştı; ama Fanny'nin yüzündeki mutluluğu gördüğünde üzülemezdi. Yıllardır her düşüncesinin merkezinde olan kızını yakında kaybedecekti; ama Fanny'yi bir parmağını bile kıpırdatarak yanında tutabilseydi, Marki odaya girdiğinde olduğu gibi ellerini kucagında sımsıkı kavuştururdu.

Eşikte . Kendisine bir bakış atmasına izin verdi.

Yüzüne gözlerinde tutuk bir ifade, hızlı bir endişe ifadesi olduğunu gördü. Ona çektirmek üzere olduğu acı onu çok etkilemişti; bir an için kendini, hiç de layık olmadığı birini yaraladığı için Fanny'yi suçlarken buldu. Onun sabit bakışlarına dayanamadı; gözleri Hessian çizmelerinin üzerindeki küçük altın püsküllere takıldı. Adam ona doğru gelirken püsküller sallanarak hareket ediyordu. 'Bayan Wingham! Sizi üzecek bir şey oldu. Ne olduğunu öğrenebilir miyim? Eğer yapabileceğim bir şey varsa -'

Adam özenle onun üzerine eğilmiş, bir eliyle onunkini kaldırmış ve sıkıca kavramıştı. Kadın kopuk kopuk konuştu: 'Evet - hayır! Bir şey yok lordum! Yalvarırım yapmayın - ! Gerçekten de bir şey değil!'

Konuşurken elini çekti. Dedi ki: 'Sizi yalnız bırakayım mı? Sanırım talihsiz bir zamanda geldim. Bana ne istediğini söyle! Dünya için üzüntünüze üzüntü katmak istemem!'

"Oh hayır! Gitmeyin! Bu görüşme ertelenmemeli - ertelenmemeli!

Ona dikkatle baktı, gözlerinde onunkiler kadar endişe vardı. "Geldim - sanırım ne amaçla geldiğimi biliyor olmalısınız.

Başını öne eğdi. "Biliyorum. Keşke - ah, keşke gelmemiş olsaydınız!

"Keşke gelmeseydim!

"Çünkü faydasız!" dedi dul kadın trajik bir şekilde. "Size hiçbir umut veremem lordum!

Bir an sessizlik oldu. Hem şaşkın hem de üzgün görünüyordu, ama bir süre durakladıktan sonra sessizce konuştu: 'Bağışlayın beni! Ama dün gece sizinle konuştuğumda, beni dinlemekten kaçınmayacağınızı düşünerek cesaretlenmişim! Ziyaretimin amacını tahmin ettiğinizi söylemişsiniz - o zaman takım elbisemin sizin için nahoş olmadığını düşünecek kadar ahmak mıyım?

"Hayır, hayır, hayır!" dedi, yüzen gözlerini onun yüzüne kaldırarak. 'Çok mutlu olmalıydım - bunu içtenlikle istediğimi söyleyebilirim! Ama şimdi her şey değişti! Senden başka bir şey söylememeni rica edebilirim!

'Bunu sen istedin! Tanrı , bunu değiştirecek ne olmuş olabilir?" diye haykırdı. Daha hafif bir tonda konuşmaya çalışarak şöyle dedi: 'Biri size benim karakterimi mi kötüledi? Yoksa -'

"Oh hayır, nasıl biri - ? Lordum, size söylemeliyim ki Başka Bir Adam var! Dün gece sizi bugün kabul etmeyi kabul ettiğimde, - , sanıyordum ki -' Sesi kesildi; yüzündeki gözyaşlarını silmek zorunda kaldı.

Sertleşmişti. Sadece dul kadının mendiline mutsuz mırıldanmalarıyla bozulan bir sessizlik daha oldu. Sonunda zoraki bir ses tonuyla şöyle dedi: "Tahsilat yapıyorum - öncelikli bir bağ, hanımefendi?

Kadın başını salladı; bir hıçkırık onu sarstı. Adam nazikçe şöyle dedi: 'Daha fazla konuşmayacağım. Lütfen ağlamayın, hanımefendi! Çok açık sözlü oldunuz ve bunun için size teşekkür ederim. Gelecekteki mutluluğunuz için en iyi dileklerimi kabul eder ve şuna inanır mısınız -'

"Mutluluk!" diye araya girdi. 'Yaşayan en sefil yaratık olduğuma eminim! Çok nazıksınız, Lordum: Bana gösterdiğiniz o mükemmel hoşgörüyü kimse benden daha iyi anlayamaz! Davanızın başarılı olabileceği konusunda sizi cesaretlendirdiğim için beni suçlamaya hakkınız var. Sesi yine kesildi.

'Sizi hiç suçlamıyorum hanımefendi. Daha fazla konuşmayalım! Sizden ayrılacağım, ama gitmeden önce bir yükümlülüğümü yerine getirmeme izin verir misiniz? Sizinle bir daha yalnız konuşma fırsatı bulamayabilirim. Fanny ile ilgili.'

"Fanny?" diye tekrarladı. "Bir *zorunluluk* mu?"

Hafif bir çabayla gülümsedi. 'Evet, ! Sizinle bu konuda konuşma hakkını umuyordum. Ama Fanny bana güvenerek onurlandırdığı ve ben de elimden geleni yapacağıma dair ona söz verdiğim için, belki beni affeder ve sabırla dinlersiniz?"

Kadın merakla ona baktı. "Elbette! Yani - Ne demek istiyor olabilirsiniz lordum?"

"Anladığım kadarıyla, çocukluğundan beri tanıdığı genç bir adama derinden bağlı. Bana sizin bu evliliğe karşı olduğunuzu söyledi, hanımefendi. Belki de talibini uygunsuz kılan servetinin ötesinde bir neden vardır, ama eğer öyle değilse - eğer bu hoşnutsuzluğunuz sadece Fanny'nin daha parlak bir ittifak kurması yönündeki çok doğal bir arzudan kaynaklanıyorsa - sizden, emrimdeki tüm ciddiyetle, onun gelecekteki mutluluğu olabilecek bir şeyle arasına girmemenizi rica edebilir miyim? İnanın bana, tecrübesiz konuşmuyorum! Gençliğimde ben de böyle bir hırsın kurbanı oldum. İnsan erken bir hayal kırıklığını atlatamaz demeyeceğim - gerçekten de, en azından benim atlattığımı biliyorsunuz! - Ama Fanny'ye içtenlikle düşkünüm ve onu benim yaşadıklarımından kurtarmak için çok şey yaparım. Biraz nüfuzum var: Bunu bu genç adamın lehine kullanmaktan memnun olurum.

Nemli mendil dul kadının elinden yere düşmüştü; Yüzünde o kadar tuhaf bir ifadeyle Lord Hazretlerine bakıyordu ki, Lord Hazretleri hemen ekledi: 'Fanny'nin bana sırrını açmasını tuhaf buluyorsunuz. Bu sizi incitmesin! Bir kızın babasına, çok sevdiği annesinden daha kolay güvenmesi sık rastlanan bir durumdur. Fanny konuştuğunda, benim - Ama *bu* konuda daha fazla konuşmayacağım!

Dul kadın sonunda sesini buldu. "Lordum," dedi, "Fanny'nin *babası* olmak istediğinizi anlıyor muyum?"

Belki de bunu tam olarak böyle ifade etmemeliydim," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Hayır," diye sordu dul kadın endişeyle, "*hayır* - tamamen emin misiniz? - Fanny'nin

Kocan mı?"

Şaşırmış görünüyordu. "*Fanny'nin* kocası mı?" diye yineledi. 'I? Yüce Tanrım, hayır!

Neden - sözde - sahip olmanız mümkün mü?"

"Hayatım boyunca hiç bayılmadım," dedi Bayan Wingham belirsiz bir sesle

ses. "Ancak çok korkuyorum -

"Hayır, hayır, bayılmanın sırası değil!" dedi ellerini tutarak. "Sevdiğimin Fanny olduğunu düşünmüş olamazsın! Evet, evet, Fanny'nin senin için ne ifade biliyorum, ama bu kadar saçmalayamazsın!

"Evet, öyleydim," dul kadın. "Seninle tanıştığımdan ve onunla evlenmek istediğini düşündüğümünden beri kendimi neden bu kadar kötü hissettiğimi tahmin edemeyecek kadar saçma bile olabilirim!

Sandalyesinin yanında diz çökmüş, hâlâ ellerini tutuyordu. 'Ne kadar ! Ama senin için herhangi bir şekilde kabul edilebilir olmanın tek umudunun Fanny'yi sana övmek olduğunu düşündüm! Ve gerçekten de o çok hoş bir kız! Ama bugün bana söylediklerinizin hepsi *kendinizden* bahsetmiyor muydunuz?

Hayır, hayır! Fanny'nin! Görüyorsunuz, o ve Richard -'

"Fanny ve Richard'ı boş ver!" araya girdi. "Size olan görevimde ısrar etmemin hâlâ bir yararı yok mu?

Çok saçma!" dedi ellerine yapışarak. 'Bu konuda *ısrar etmene* hiç gerek yok! Tabii eğer gerçekten benim gibi kör bir kaz ile evlenmek istiyorsan!

Lord Hazretleri ellerini çözdü, ama sadece onu kollarına alabilmek için. "Bunu bu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum!" teminat verdi ona.

Onura Sahip Olmak

1

Genç Lord Allerton bronz teninin altında biraz solgun bir ifadeyle annesinden iş adamına baktı. "Ama - Tanrım, neden bana hangi davada yer aldığım hiç söylenmedi?"

Bay Thimbleby bu ev sorusuna cevap vermeye çalışmadı. Genç Lord Allerton'ın yüzünün merhum babasına olan benzerliğinin yanıltıcı olduğunu anlamıştı. Müteveffa Vikont'un ne durumda olduğunun kendisine söylenmesinden daha az istediği bir şey yoktu. Yarımada'da üç yıl süren seferler, Beşinci Vikont'ta öyle bir sorumluluk duygusu yaratmıştı ki, gelecekte iş adamı için ne kadar hoş olsa da, şu anda tatsızlıklara yol açacak gibi görünüyordu. Bay Thimbleby dul kadına doğru çekici bir bakış yöneltti.

Onu hayal kırıklığına uğratmadı. Yakışıklı büyük oğluna gurur dolu gözlerle bakarak şöyle dedi: "Ama zavallı babam öldüğünde sen de yaralanmıştın, bir tanem! Seni dünya için üzmem istemezdim!"

Vikont sabırsızlıkla şöyle dedi: "Bir çizik! Bir hafta içinde eyerime geri döndüm! Anne, beni durumumuzdan nasıl habersiz bırakırsın? Gerçek hakkında en ufak bir fikrim olsaydı hemen İngiltere'ye dönerdim!"

"Aynen öyle!" diye başını salladı ebeveyni. "Ve sevgili Alan, bunu yapmak zorunda kalmaman konusunda kararlıydım! Herkes savaşın çok yakında biteceğini söylüyordu ve ben de bu görkemli sondan önce satılmak zorunda kalmanın seni ne kadar utandıracağını biliyordum! Toulouse'dan hemen sonra serbest bırakılmanı ummuştum, ama öyle olmadı ve bunun hiçbir önemi yok, ancak işte buradayız, tüm yabancı ileri gelenler peşimizde ve terzinin gelecek haftaki balomda giymen için gece elbiseni hazırlayamayacağından çok korkuyorum!"

"Bu, anne, inan bana, sorunlarımızın en küçüğü!"

'Çok doğru, aşkım,' diye onayladı leydim. 'Trix umutsuzluk içindeydi, ama

Başından beri söylediğim gibi, "her ne kadar

Kardeşim, zavallı babama her zaman çok iyi davranan Weston yerine Scott'a patronluk taslayabilir, böyle bir durumda *hiçbir* terzinin başarısız olmayacağından emin olabilirsiniz!" Bakışları Lord Hazretleri'nin zeytin yeşili yeni paltosuna, biçimli bacaklarına yapışan narin sarı pantolona, cesurca parlayan Hessian çizmelerine ve incelikle bağlanmış boyun örtüsüne baktı ve memnun bir iç geçirdi.

Vikont çaresizlik içinde iş adamına döndü. "Thimbleby!" bağırdı. "Babamın bana borç bıraktığını neden haber vermeyi uygun bulmadığınızı bana açıklama nezaketinde bulunun.

Bay Thimbleby dul kadına yalvaran bir bakış daha attı. "Hanımefendileri beni güvenine kabul etme şerefine nail olduktan sonra, lordum, bana öyle geldi - yani, umutlanmaya teşvik edildim...

"Neyi ummak için?

"Sevgili oğlum, bizim iyi kalpli Thimbleby'yi suçlamamalısın!" diye araya girdi Leydi Allerton. 'Aslında kimse suçlanmamalı, çünkü biraz düşünürsen durumumuzun umutsuz olmadığını anlayacaksın!

'Umutsuz! İnanmıyorum! Ama en sıkı tasarrufa -hatta, korkarım, sizin için olduğu kadar benim için de iğrenç önlemlere- acilen ihtiyaç olduğundan kuşku duyamam hanımefendi! Şok edici bir şekilde boşa harcanmış bir servet olarak adlandırmaktan çekinmediğim bu serveti onarmak için elimden geleni yapmam gereken bu aylar boyunca mülk üzerindeki kendi masraflarımın ne olduğunu düşünmeye cesaret edemiyorum!

"Hayır, hayır, o kadar da kötü değil!" diye onu temin etti. 'Sevgili Alan, burada unuttuğunuz *bir* durum var!'

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Lütfen, neyi unutuyorum hanımefendi?"

"Hetty!" dedi kadın, gözlerini ona doğru açarak.

"Kuzenimi kesinlikle unutmuyorum, anne, ama yaşadığım sıkıntıların onu ne şekilde ilgilendirdiği konusunda en ufak bir fikrim bile yok!" dedi Lord Hazretleri. Aklına korkunç bir düşünce geldi; hemen şöyle dedi: 'Bana kuzenimin servetinin kullanıldığını söylemeye çalışmıyorsunuz, hanımefendi - Hayır, hayır, imkansız! Kuzenim henüz reşit ve buna izin verilemez - Babamdan başka bir mütevellî daha vardı ne de olsa! Yaşlı Ossett böyle bir şeye asla izin vermezdi!'

"Öyle bir şey yok!" dedi leydi hazretleri. 'Ve söylemeliyim ki Alan, böyle bir düşünceye sahip olduğumu düşünmene şaşırdım.

Tabii ki, bunu tamamen uygun kılacak koşullar altında! Öz yeğenim! Neredeyse *kızım* bile diyebilirim, çünkü eminim o da benim için Trix kadar değerli!

Göze batmadan kâğıtlarını toplamakla meşgul olan Bay Thimbleby, şimdi umutlu beklentilere göre ilerlemeyen bir tartışmadan çekilme zamanının geldiğine karar verdi. Vikont, ona yarın gelmesini istediğini sert bir şekilde hatırlatmanın ötesinde, odadan dışarı çıkmasına itiraz etmedi, ama kaşları çatık ve dudakları sanki akılsızca konuşmaya zorluyormuş gibi sıkılmış bir şekilde yerde yürümeye başladı.

Ebeveyni sempatik bir şekilde şöyle dedi: 'Biraz şok olacağından korkuyordum, canım. Tehlikeliydi elbette. Zavallı babam her zaman çok şanslı olduğu faroyu bıraktığında bundan iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum!'

Vikont durdu ve dikkatle kendini kontrol ederek şöyle dedi: 'Anne, bu dağ gibi borçtan kurtulmak için bir kısmını de hepsini! - satmam gerektiğinin farkında mısın? Babamın her şeyi bana bıraktığını, Timothy ya da Trix için en ufak bir karşılık ayırmadığını öğrendiğimde, itiraf etmeliyim ki çok şaşırmıştım! Neden böyle yaptığını şimdi anlıyorum, ama onlara nasıl bakacağımı bilmiyorum! Hanımefendi, geldiğimden beri Grandükesiniz onuruna vereceğiniz balodan, kız kardeşime hediye edeceğiniz salondan bahsedip duruyorsunuz ama bunları karşılayacak paranız olmadığını fark ettiniz mi?

"Aman Tanrım, Alan, ben fark etmediysem sen fark etmelisin!" diye haykırdı hanımefendi. 'En son ne zaman bir fatura ödeyebildiğimi hatırlamıyorum bile ve işin can sıkıcı yanı, masamdaki çekmecedeki o kadar çok fatura var ki açamıyorum!'

Vikont, "Tanrı aşkına anne, bu şekilde yaşamaya nasıl devam etmeyi başardın?" diye sordu.

"Oh, pekala, aşkım, kredi üzerine! Herkes çok oldu!" Vikont, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Ne kredisi, hanımefendi?"

'Ama Alan, hepsi senin sevgili Hetty ile evleneceğini tahmin ediyor ve *onun* servetinin çok büyük olduğunu biliyorlar!'

"Aman Tanrım!" dedi Vikont ve pencereye doğru yürüdü. "Demek bu , öyle mi?"

Leydi Allerton dehşet içinde onun dimdik sırtına baktı. 'Her zaman

anlaşılmış bir şeydi!" diye duraksadı.

"Saçmalık!

"Ama bu sevgili kardeşimin isteği idi!

Vikont acı acı, "Kızının yoksul bir servet avcısıyla evlenmesini istemiş olamaz!" dedi. "Ve bu Sör John Ossett'in dileğinden çok uzak !

"İşte şimdi dışarıdasın!" dedi hanımefendileri zafer kazanmışçasına. 'Sör John bu evliliğe en ufak bir itirazda bulunmayacak, çünkü bana öyle söyledi! Kardeşimin niyetinin bu olduğunu biliyor ve dahası, sana büyük saygı duyuyor, aşkım!

"Ona minnettarım!

"Alan!" diye bağırdı leydi hazretleri. "Siz - siz bir başkasına bağlanmadınız mı?

"Hayır!

'Hayır, ikna oldum - Canım, düşündüm - Tabii ki, sen gittiğinde o çok gençti, ama bana öyle geldi -'

"Anne," diye araya girdi, "duygularım ne olursa olsun, şu anki koşullarımda kuzenim için teklifte bulunacağımı düşünemezsin!

"Ama tam zamanı!" diye itiraz etti annesi. "Ayrıca, o bunu bekliyor!

Etrafında döndü. "*Bekliyor* mu?

Evet, seni temin ederim ki öyle! Sevgili Hetty! Eğer bunu yapabilseydi, tüm servetini bana bağışlardı! Daha iyi kalpli bir kız tanımadım, asla!

"Aman Tanrım, demek bu yüzden şimdi benden bu kadar utanıyor!" dedi Vikont. 'Benim zavallı küçük kuzenim! Benimle evlenmenin onun görevi olduğunu düşünmesine nasıl izin verdin anne? Bu rezillik! Benden daha uygun bir taliple karşılaşır diye onu dünyadan uzak mı tuttunuz?

"Hayır, yapmadım!" diye cevap verdi Leydi Allerton, küstahça. 'Onu iki yıl önce dışarı çıkardım ve pek çok talibi oldu ve hepsini reddetti! O çok terbiyeli bir kız ve beni utandırmak için evlenmeyi asla düşünmez!

"Utanç verici bir şekilde kullanıldı!" dedi.

Vikont'un acıma duygusunun nesnesi olan Bayan Henrietta Clitheroe, o sırada evin arka tarafındaki küçük salonda oturmuş, genç kuzeniyle birlikte *La Belle Assemblée*'nin son sayısını inceliyordu, ve Bayan Allerton'ı, nemli ve şeffaf bir kombinezonun üzerine giyilen tülден bir elbisenin, annesinin Oldenburg Büyük Düşesi Catherine'in onuruna verdiği partiye katılmaya söz vermiş olan o yüce üyelerin gözüne girmek için pek de tasarlanmamış bir tuvalet olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Bu, on yedi yaşında, şakalarının çirkin doğası nedeniyle annesini mezara götürmek için doğduğu düşünülen Bayan Allerton'a ağırlık veren bir durum değildi; ama böyle bir elbise giymesine asla izin verilmeyeceğini biliyordu ve bu yüzden gül goncaları ve aşk düğümleriyle süslenmiş beyaz saten dizilmiş bir genç kızın resmiyle dikkatinin dağılmasına izin verdi.

Az önce, üzüntülü bir şekilde de olsa, bunun oldukça Vikont odaya girdi ve hâlâ kapıyı tutarak, "Son moda mı?" dedi. Yolunuza çok mu çıktım, yoksa sizinle biraz konuşabilir miyim kuzen?

Henrietta'nın yanaklarına renk gelmişti; kekeledi: "Hayır! Yani, emin olabilirsiniz Alan!

Bayan Allerton, alışılmadık bir uysallıkla, lord hazretlerinin başını sallayarak verdiği emre itaat etti ve odadan dışarı fırladı. Vikont kapıyı ve dönüp salonun öbür ucundaki kuzenine baktı. Rengi daha da yükseldi ve masanın üzerindeki eşya yığınının arasında bir şey arıyormuş gibi yaptı.

"Henry..." dedi Vikont.

Bunun üzerine başını kaldırdı, dudaklarında utangaç bir gülümseme vardı. 'Alan, sen gittiğinden beri kimse bana böyle seslenmedi! Kulağa ne kadar hoş geliyor!

Gülümsemesine karşılık verdi, ama çaba sarf ederek. "Öyle mi? Sen benim için her zaman Henry , biliyorsun. Durakladı ve sonra kendini zorlayarak konuştu: 'Son bir saattir annem ve Thimbleby ile birlikteydim. Onlardan öğrendiklerim bana seninle hemen konuşmam gerektiğini hissettirdi.

"Oh - oh, evet?" dedi Henrietta.

"Evet. Sanırım hayatımda hiç fark ettiğim kadar sarsılmamıştım -" Durumunun garipliğinin bilinciyle sözünü kesti. Kendi rengi yükseldi; alaycı bir kahkahayla şöyle dedi: 'Şeytan! Bir okul çocuğu kadar dilim tutuldu! Henry, sadece sana teklifte bulunmayacağımı söylemek istemişim!

Henrietta'nın yanaklarındaki kızarıklık azalmaya başladı. Ah!" dedi. "Benim için teklif etmeyecek misin?

Ona doğru geldi ve ellerini tutarak güven verici bir şekilde sıktı. 'Tabii ki değilim! Bunu yapacağımı nasıl düşünebilirsin, seni aptal Henry? Bir Gekilde bana söz verdiğine inandırıldın, değil mi? Babanın ne istediğinden, aileme ne borçlu olduğundan söz eden saçma sapan laflar. Bize hiçbir şey borçlu değilsin, sevgili kuzenim! Asıl biz sana borçluyuz. Bizimle yaşamaya başladığından beri sen bizim en sevgili kız kardeşimiz oldun. Benimle evlenmenin senin görevin olduğunun sana söylenmiş olmasından utanıyorum: böyle bir şey yok! İstedğin kişiyle evlenmekte özgürsün.

Bu, şu anda mirasçıya pek olası görünmüyordu. Ellerini birbirinden ayırdı. "Ben - ben miyim?

"Gerçekten de öyle! Bir hafiflik çabasıyla ekledi: 'Tabii uygun olmayan birini seçmezsen! Seni uyarıyorum, *bunu* engellemek için elimden geleni yaparım Henry!

Gülümsemeyi başardı. 'O zaman kaçmak zorunda kalmalıyım, değil mi? Bana karşı bu kadar açık sözlü olmana sevindim. Artık tekrar rahat edebiliriz!

"Zavallı kızım!" dedi hemen. 'Keşke bana rüzgârda ne olduğunu söyleseydin - ! Mektuplarının hiçbirinde en ufak bir ipucu yoktu. Aylar önce kafanı rahatlatırdım! Hayır, tabii ki söyleyemezdin!

Arkasını döndü ve masanın üzerindeki çöpleri toplamaya başladı. Kulaklarına pek de kendi sesi gibi gelmeyen bir sesle, "Servetim için evlenmesem daha iyi!" dedi. Adam cevap vermedi; bir süre durakladıktan sonra ekledi: "İşlerin çok mu kötü durumda Alan?

'Zamanla ve iyi bir yönetimle onları yola getiremeyeceğim kadar kötü değil, umarım,' diye cevap verdi. 'Keşke annem şu anda bu kadar şatafatlı bir eğlenceyi seçmeseydi. Sanırım Rus kadın için verilen bu parti konusunda bir şey yapılamaz, ama diğerleri için - White'ın Balosu, Trix'in sunumu -'

"Aman Tanrım, teyzeme *bunu* ertelemesi gerektiğini söylemeyin!" diye haykırdı Henrietta. "Eğer bir yıl daha beklemek zorunda kalırsa, Trix büyük olasılıkla yakışıklı bir asteğmenle kaçacak! Adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü ve ekledi: "Onu henüz tanıyorsun, Alan!"

"Sevgili Henry, on yedi yaşında evlenmeyi düşünüyor olamaz herhalde!"

Henrietta düşünceli bir tavırla, 'Aşık olduğu son erkek genç Stillington'dı,' dedi. "Cheltenham'da gördüğü aktörden daha iyi olduğu kesindi ama yine de uygun değildi elbette. Neyse ki akıllı ilk sezon planlarıyla meşguldü.

"Trix'i dizginlemenin zamanı geldi!" dedi lord hazretleri sert bir sesle. Sonra kuzenine, genç ve hayat dolu kız kardeşinin davranışları birkaç öğüt verdi ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Bunlar, erkek ve kız kardeş arasındaki neredeyse kaçınılmaz çatışmayla pek ilgilenmiyorlardı. Henrietta'yı aynaya götürdüler ve kendi görüntüsüne uzun uzun bakmasına neden oldular.

Bu onu rahatlatmalıydı. Koyu renk lüleler, konuşan iki mavi gözün yavaş yavaş gözyaşlarıyla dolduğu ve kısa, düz bir burun, kışkırtıcı bir üst dudak ve anlaşılması zor bir gamzeyi görmesini engelleyen büyüleyici bir yüzü çerçevesiyordu. Görünüşe göre bu özellikler Vikont'u büyülemeyi başaramamıştı. Mirasçı boğuk bir hıçkırık tutturdu ve kararlı bir şekilde gözlerini ovuşturdu, kısa bir süre sonra düğün tarihinin belirlenip belirlenmediğini öğrenmek için sabırsızlanan Bayan Allerton'la yüzleşmek zorunda kalacağını fark etti.

Yanılmamıştı da. Birkaç dakika içinde Trix odaya girdi ve kuzenini yalnız bulunca hemen Alan'ın ona ne söylediğini öğrenmek istedi.

Henrietta en neşeli aksanıyla cevap verdi: 'Çok rahatladım! Benimle evlenmeyi hiç istemiyor!'

Bu haber karşısında şoke olan Trix sadece ona bakabildi.

"Beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin edebilirsiniz!" diye devam etti Henrietta neşeyle. 'Eğer o isteseydi, onunla evlenmenin görevim olduğunu düşünürdüm, ama o bu konuda kafamı rahatlattı ve şimdi tekrar rahat olabilirim!'

"Ama sen onu yıllardır seviyorsun! Trix ağzından .

"Gerçekten de !" dedi Henrietta içtenlikle. "Her zaman da öyle olacağından eminim! *Hetty!* Sen ona sonsuza dek yazarken!"

'Lütfen, bunun ne önemi var? Benim için o hiç sahip olmadığım ağabeyimdir.

'Hetty, ne ama! O *benim* kardeşim ve hayatım boyunca ona iki kereden fazla yazmadım!

Henrietta buna uygun bir cevap veremedi, sadece çok aptal olanların Ton'un Pembesi'ni tanıyamayacağı, salkım söğüt genç bir beyefendi onlara katıldı. Saygıdeğer Timothy Allerton, pomatlı başının ucundan göz kamaştırıcı Hessian'larının tabanına kadar değer güzellikteydi. Genelde giysisinin modasından başka bir şeye önem vermediği sanılırdı, ama kız kardeşinin kendisine verdiği haberi önemseydiğine dair açık işaretler gösterdi. "Hetty için teklifte bulunmayacak mısınız?" tekrarladı şaşkınlıkla. "Vay canına! Demek istediğim, geri kalanımız için ne gerektiğini düşünebilir! Bunu sevmemesine Çağırıldığını söyleyemem, ama ailenin reisi o ve bunu yapmalı! Dahası,' dedi, sevimli yüzü kararak, 'eğer kız için *bana* teklifte bulunabileceğini sanıyorsa, çok yanıldığını anlayacak! Senden hoşlanmadığımdan değil, Hetty,' diye ekledi nazikçe, 'çünkü , ama bu biraz fazla abartılı oldu!

3

Vikont annesinin doğruluğundan kuşku duyduysa da, bu kuşklar çabucak ortadan kalktı. Kuzeni inzivaya çekilmek şöyle dursun, ona şehirdeki tüm bekârları ve servet avcısı olarak damgalamakta tereddüt etmediği pek çok kişiyi tanıyor gibi görünüyordu. İyiliklerini bu beyefendiler arasında tarafsız bir şekilde dağıttı, tamamen ilgisiz olmayan çeşitli matrons'ların şaperonluğu altında kasabada koşuşturdu ve genel olarak kendini öylesine ciddiyetsiz bir şekilde yönetti ki, tedirgin teyzesi onun böyle bir ruh akışı içinde olduğunu hiç görmediğini söyledi. Bir düzine göğüste umutlar uyandırdı, ama en küçük bir tarafgirlik gösterdiği tek talip Sir Matthew Kirkham'dı; ve (Leydi Allerton'ın Alan'ı temin ettiği gibi) Hetty kadar sağduyulu bir kızın, ilk gençliğini geride bırakmış ve adına en az iki çirkin skandal eklenmiş beş parasız bir asilzadenin iddialarına bir an için eğleneceğini düşünmek saçmaydı.

Alan kuzeninin sağduyusuna bu kadar güvenemezdi. Bu nadiren birinden hoşlanmazdı, ama oldukça şiddetli bir şekilde hoşlanmazdı.

Sir Matthew, Henrietta'yı adamı cesaretlendirmemesi için uyardı: kuzenlerin ayrıcalığını kullanması, o akşam Opera Binası'nda Sir Matthew'un çiçeklerini giymesine neden olmaktan başka bir işe yaramadı.

Kirkham'ın erkek arkadaşlarının gözünde ne kadar iğrenç görünürse görünsün, kadınlar için hatırı sayılır bir çekiciliğe sahip olduğunu anlamıştı: Trix ona böyle söylemişti. Trix onun Sör Matthew hakkındaki keskin görüşlerini ilgiyle dinledi ve sonra adamın kibar tavırlarından ve uzun zamandır Hetty'ye gösterdiği seçkin ilgiden söz ederek onu iğrendirdi.

Sir Matthew, Çar'ın kız kardeşine takdim edilme şerefine nail olmak üzere davet edilen iki yüz konuktan biri değildi. Bu hanımefendi, büyük Barış kutlamalarına katılmak üzere gelen çeşitli Krallar, Prensler, Generaller ve Diplomatlardan bir süre önce İngiltere'ye varmıştı ve Pulteney Otel'de kalıyordu. Ne güzeldi ne de özellikle yakındı, ama ona çok kur yapılıyordu ve Prens Regent'e kaba davranarak ve bir anda moda olan devasa kömür kesesi boneleriyle şehirde dolaşarak hafif bir sansasyon yaratmıştı bile. Trix, Carlton House'daki partiyi, onun eğlenmesi için sağlanan pahalı orkestra çalmaya başlar başlamaz aniden terk edişinin öyküsünü kıkırdarak anlattı, çünkü (dedi) müzik onu kusturmak istiyordu, Leydi Allerton'ın balosundan ayrılışının da aynı hızda olacağı kehanetinde bulundu; ama Grandükes'i iyi tanıyan Leydi Allerton, Hayır: o sadece nahoş olmak istediğinde böyle davranır, dedi.

Trix de baloda görünmeyecekti. Vikont ona Ne kadar istese de annesinin onu sosyeteye sokmasını sağlayacak parayı bulamıyordu; Leydi Allerton'ın nezaket anlayışı da, kızının henüz dışarı çıkmadan böylesine önemli bir baloya katılmasına izin vermesine izin vermeyecek kadar iyiydi.

Trix hayal kırıklığını şaşırtıcı derecede iyi karşıladı, ne Alan'la tartıştı ne de ona sitem etti. Trix'in soğukkanlılığından etkilenen Alan, ona ertesi ilkbaharda muhteşem bir başlangıç yapma sözü verdi; bunu başarmak için elindeki tüm dönümleri satması gerekse bile. Ona teşekkür etti ve zorluklarında ona yardım etmeye karar verdiğini söyledi.

Böyle görülmemiş bir uysallık Henrietta'yı telaşlandırmalıydı ama Henrietta kendi işleriyle o kadar meşguldü ki bunu fark edemedi. Ta ki

Balo akşamı, Trix ona en özverili şekilde çuha çiçeği saten ve soluk yeşil tüllerin tüm zarafetini giymesine yardım ettiğinde, bu aziz davranışın olağandışı olduğu kadar şüpheli de olduğu aklına geldi. Ama Trix, incinmiş bir masumiyet timsali gibi görünerek, şok edici bir eşek şakası yapmak gibi bir niyeti olmadığına dair ona güvence verdi ve o da tatmin olmak zorunda kaldı. Trix onu büyük bir sevgiyle kucakladı ve o da asi kuzenini yanlış değerlendirdiğini düşünerek Leydi Allerton'ın yanına gitti.

Bu inancı gece yarısına kadar devam etti, o zaman kaba bir hayal kırıklığı yaşadı.

4

Bay Allerton, yerdeki vicdanlı çalışmasına bir ara vererek balo salonunun kapısında durdu ve alnını özenle sildi. Mayıs gecesi çok sıcaktı ve uzun pencereler açık durmasına rağmen onları örten perdeleri neredeyse tek bir rüzgâr bile kıpırdatmıyordu ve duvar apliklerinde ve tavandan sarkan devasa kristal avizede yanan yüzlerce mumdan gelen sıcaklık sadece çiçeklerin değil, her beyefendinin kolalı gömleklerinin solmasına neden oluyordu. Ama bu küçük bir meseleydi. Kaprisli bir eleştirmen olan Bay Allerton balonun başarısından çok memnundu. Evle ilgili her ayrıntı mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı; annesi, geniş dantellerle süslenmiş safir satenden bir cüppeyle ona en büyük övgüyü kazandırmıştı; kuzeni en iyi görünümündeydi ve erkek kardeşi bile askeri bir terzi tarafından giydirilmiş olmasına rağmen utandırmamıştı. Büyükdüşes'in keyfi yerindeydi; Kraliyet ailesinin çiçeği *burnunda* üyelerinin yanı sıra iki Kraliyet Dükü de geceye renk katıyordu; ve bu parlak davete son noktayı koymak üzere büyük Bay Brummell'in kendisi de hazır bulunuyordu.

Bu hoş düşünceler yarıda kesildi. Bir el Bay Allerton'ın elini kavradı. bileği ve kuzeninin sesi kulağına ısrarla şöyle dedi: "Timothy, hemen teyzemin soyunma odasına gel! Seninle yalnız konuşmalıyım!"

Şampanyanın bittiğine ve buzun eridiğine dair korkunç bir önsezi Bay Allerton'ı ele geçirdi. Ama Henrietta'nın ona vermek zorunda olduğu haberin evdeki düzenlemelerle hiçbir ilgisi yoktu. Henrietta'nın bir elinde bir yazı kâğıdı vardı, kâğıdı mühürleyen gofretin bir parçası hâlâ kenarına yapışmıştı ve bunu aptalca uzattı. Bay Allerton onu aldı ve mekanik bir şekilde sınav bardağını gözüne kaldırdı. "Bu da ne - ?" diye sordu.

talep etti. "Tanrım, bu karalamayı okuyamıyorum! Nedir bu?"

"Trix!" dedi kadın boğuk bir sesle.

"Pekala, bu kadar yeter," dedi mektubu ona geri verirken. 'Onun yazdıklarından hiçbir şey anlamadım! Bana ne olduğunu söyleyen iyi olur.

"Timothy, bu çok korkunç bir şey! Jack Boynton'la kaçmış!" "Ne?" diye soluk soluğa kaldı Timothy. 'Hayır, dur bakalım, Hetty! Seni aldatıyor olmalı!'

'Hayır, hayır, gerçek bu! Evde değil ve bu notu benim için bırakmış.

Dawson onu bana şu anda verdi!'

"Hayal kırıklığına uğradım!" dedi Timothy. "*Jack Boynton mı?* Biliyor musun, Hetty, onun böyle bir şey yapacağı aklıma gelmezdi!

Bay Allerton'ın zihinsel süreçlerine kıyamayacak kadar alışık olan Henrietta cevap verdi: 'Hayır, kesinlikle! Bunu yapması için onu ikna etmiş olmalı: O daha çok genç! Hiç aklıma gelmezdi - Yüce Tanrım, ben bu ilişkinin aylar önce bittiğini sanıyordum! Nasıl bu kadar sinsi olabilirdi? Ama nasıl olacağını tahmin edebilirdim! Eğer bencilce kendi dertlerimle -yani *zevklerimle*- meşgul olmasaydım! - bu asla gerçekleşemezdi! Timothy, hemen harekete geçmeliyim ve sen de bana yardım etmelisin!'

Ona göz kırptı. "Kes şunu, annemin partisinin ortasında bir şey yapamam!

'Yapabiliriz ve yapmalıyız! Gretna Green'e kaçtılar ve onları yakalamalıyız!

"Gretna Green mi?" diye yineledi Bay Allerton, isyan ederek. 'Hayır, gerçekten, Hetty! Olmaz!

Bunu gizlemiyor. Ayrıca, yaşı küçük iki çocukla başka nerede evlenebilirlerdi ki? Elbette mektubunu çok geç olmadan almamam gerektiğini düşünüyordu, ama Dawson, iyi kalpli, sadık ruh, mektubu olabildiğince çabuk bana vermenin doğru olacağını düşündü ve çok geç değil! Sen ve ben kaçıp gidebiliriz ve yokluğumuzun fark edilmesi kimseye bir şey ifade etmez. Her şeyi düşündüm ve sabah olmadan onları yakalayacağıma dair büyük bir umudum var! Oğlanın bir çift attan fazlasını kiralayacak kadar parayı bir araya getiremeyeceğine inanıyorum. Sen ve ben dört tane kiralayabiliriz ve her aşamada onları değiştirebiliriz. Ay dolunayda; onlar Londra'nın otuz mil ötesine gitmeden önce onlara yetişeceğiz! O zaman Trix'i eve getirebiliriz ve kimsenin ne olduğunu bilmesine gerek yok, zavallı teyzemin bile, çünkü sırrı saklaması için Dawson'a güvenebilirim ve bire on teyzem

Yarın öğlen!

"Bana Alan'a söylesek daha iyi olur gibi geliyor," diye itiraz etti Timothy.

'Hiç düşünmeden! Grandükes hala burada, Sussex de öyle! En azından evi terk edemez! Ayrıca, Trix ona ihanet etmeyeceğim konusunda bana güveniyor ve ne kadar kötü davranmış olursa olsun bunu yapamam! Çok kızardı! Oh, canım, onun ortaya çıkmasını ertelemek tamamen onun suçu! Nasıl olacağı konusunda onu uyarmıştım! Timothy, nereden bir posta arabası ve dört iyi at kiralayabileceğimizi biliyor olmalısın!

"Boynton konusunda haklısın diyeceğim ama benim de bir şezlong ve dört kişi için ödeyecek param yok!

'Hayır, ama ben aldım! Daha dün büyük bir meblağ çektim ve onu sana vereceğim,' dedi Henrietta. 'Pelerinimi getireyim, Dawson'a sorguya çekilirse ne söylemesi gerektiğini anlatayım, sonra gideriz. Sakın Helmsley'e bir fayton çağırmasını söyleme! Kapıdan avluya çıkarız ve hemen kendimize bir tane buluruz!

"Ama Hetty!" diye itiraz etti Bay Allerton. 'Gece kıyafetiyle kırlarda dolaşamazsın! Üstümü değiştirmeliyim!

Ama kuzeniyle uzun süredir tanışan Henrietta, onun tuvaletinin gerekliliklerini bu hoşgörüyü izin vermeyecek kadar iyi biliyordu. Kırlangıç kuyruklu ceketinin ve saten diz pantolonunun bir sürücü peleriniyle gizleneceğini söyleyerek, onu öyle bir uyardı ve acele ettirdi ki, birkaç dakika içinde kendini arka merdivenlerden ve alt bölgelerden ahır bahçesine açılan bir kapıdan evden kaçırılırken buldu.

5

"Hayır," dedi Bay Allerton, beş saat kadar sonra. 'Onlara Norman Cross hanına gitmelerini söylemeyeceğim! Benimle tartışmanın bir yararı yok, Hetty, çünkü bir mil daha boşa kürek çekmeyeceğim ve sana söylüyorum! Eğer kötü bir yolda sarsıla sarsıla ilerlemek istiyorsan, bırak Trix'in bir şezlongla , Külkedisi'nin bir balkabağıyla geçip geçmediğini bile söyleyemeyecek olan bir grup boşboğaza her durakta sorular sormak istiyorsan, sor! Yetmiş mil yol geldik ve Trix'in kokusunu bile almadık ve ben kahvaltımı istiyorum! Dahası, kahvaltımı yaptıktan sonra kasabaya geri döneceğim! Seni kandırıyor; en başında söylemiştim!

Bayan Clitheroe, şaşkın bir garson tarafından

Stilton'daki Talbot Hanı'nın özel salonunda, pelerininin iplerini çözdü ve kapüşonunu dağınık buklelerinden geriye doğru itti. Ellerini yorgun gözlerine bastırarak perişan bir halde şöyle dedi: 'O böyle bir şey yapmaz! Şok edici şakalar yaptığını biliyorum, ama bunu asla yapmaz, sadece yaramazlık için!

"Trixi'i tanırıysam," dedi Timothy, "büyük olasılıkla Gretna Green'e gittiğini söyleyerek seni yanlış bir kokuya sürüklemiştir!

Henrietta dehşet içinde ona baktı. 'Başka bir yöne kaçmış olabileceğini mi söylüyorsun? Timothy, bu her şeyden daha kötü olur! Nerede olduğunu öğrenmemiz günler sürebilir ve Tanrı aşkına, onları evlendirecek bir din adamını nereden bulacaklar?

"Aynen öyle!" dedi Timothy. Hortlak gibi ekledi: 'Onu eve götürmek gibi bir durum olmayacak. Skandalı önlemek için onları aceleyle evlendirmek zorundayız.

"Hayır, hayır, buna inanmayacağım!" diye bağırdı Henrietta. 'Hâlâ önümüzde!

Devam etmeliyiz!'

Bay Allerton'ın cevabı kısa ve netti, ama kuzeninin yüzündeki gerçek sıkıntıyı fark edince, kahvaltısını yaptıktan sonra şehirdeki diğer üç posta evinin her birinde araştırma yapacağına söz verecek kadar yumuşadı. Henrietta bununla yetinmek zorunda kaldı. Garson önlerine kahvaltıyı koydu, Timothy'nin, sabahın sekizinde Stilton'da tam teçhizatlı bir şekilde belirmelerini açıklamak için aceleyle uydurduğu hikâyeyi kibar bir kuşkuyla dinledi, başucuna çağrıldıkları can çekişen akrabasının ve Quality'nin kınanacak alışkanlıkları üzerine başını sallayarak geri çekildi.

Bay Allerton daha sonra kendini doyurucu bir yemek yemeye verdi. Henrietta, bir fincan kahve içmekten ve bir dilim ekmek ve tereyağı atıştırmaktan başka bir şey yapamıyor, artan bir sabırsızlıkla ona bakıyor, ama itiraz etmemesi gerektiğini biliyordu. Sonunda yemeğini bitirdi ve ona iyi bir sonuç beklememesini nazikçe tavsiye ederek Bell, Angel ve Woolpack'e uğramak üzere yola çıktı.

Onun dönmesini sabırla beklemek zorunda kalmıştı. Zaman dayanılmaz bir şekilde uzadı; yarım saat geçtikten sonra artık yerinde duramadı, ayağa kalktı ve Stilton'daki kaçaklardan haber alamazsa ne yapması gerektiğini düşünmeye çalışarak odanın içinde volta atmaya başladı.

Hızlı adımlarla yaklaşan ve hanın önüne yanaşan bir aracın sesi onu pencereye koşturdu. Gözlerinin önüne gelen manzara o kadar beklenmedik ve o kadar istenmeyen bir şeydi ki, dehşet içinde nefesini tuttu.

Kendi spor arabasından inip ostler'lardan birini sorguya çeken kuzeni Alan'dı ve yüzüne bir bakış, kız kardeşinin kaçamağı kulağına gittiyse, olması gerektiğini bildiği kadar kızgın olduğunu anlaması için yeterliydi. Kız ona bakarken, adam arabadan fırladı ve hanın kapısına doğru koşar adımlarla geldi.

Dawson'ın ona ne kadarını açıkladığını ve onu yatıştırmak için ne söylemesi gerektiğini merak ederek pencereden çekildi. Şimdi neredeyse kaçan çiftin hatırlanamayacak kadar uzağa kaçmış olmalarını dileyecekti, çünkü ona öyle geliyordu ki genç Bay Boynton, Vikont onu yakalarsa canını kurtarmakla şanslı olacaktı.

Vikont içeri girdi ve odaya hızlıca göz gezdirdi. Kardeşinin aksine, balo kıyafetini binicilik kıyafetiyle değiştirecek zaman bulmuş, üzerine de sedeften büyük düğmeleri olan pelerinli bir palto giymişti. Son derece yakışıklı görünüyordu ve hiç de boyun eğmiyordu. Salona şöyle bir göz gezdirdikten sonra dikkati kuzeninin üzerinde yoğunlaştı; hoş gri gözleri öylesine öfke doluydu ki kuzeni istemeden bir adım geri attı. Eldivenlerini çıkararak öfkeyle şöyle dedi: "Bunu yapmaya nasıl *cüret* edersin, Henry? Nasıl *yapabildin*?"

Adamın öfkesinin bir kısmının kendisine yöneleceği hiç aklına gelmemişti. Yalvarırcasına şöyle dedi: "Sanırım uygunsuz bir davranıştı ama yapabileceğim tek şey bu gibi görünüyordu!"

"*Uygunsuz mu?*" diye haykırdı. "Demek böyle diyorsunuz, öyle mi? En lanet olası kaçış!"

Alan! Hayır, hayır! Tedbirsiz davranmış ama başka ne yapabilirdim ki? Teyzeme bir söyleyemezdim ve sana da söylemeye cesaret edemezdim, çünkü -"

"En azından ben buna inanıyorum!" diye araya girdi. "Buna asla izin vermeyeceğimi çok iyi biliyordun! Haklıydın kızım, çok haklıydın! Adam nerede?"

Bilmiyorum. Oh, Alan, dua et de bana bu kadar kızma! Gerçekten en iyisini kastetmiştim! *Alan!*"

Vikont, kızın omuzlarını hiç de hoş olmayan bir şekilde kavrayarak onu sarstı. "Bana yalan söyleme! Nerede o?"

"Sana bilmediğimi söylüyorum! Bilseydim de sen bu kadar öfkeliyken söylemezdim!" dedi Henrietta coşkuyla.

"Bunu göreceğiz!" dedi Vikont acımasızca. "İşim bittiğinde onunla anlaşacağım."

Seninle anlaştık! Dürüst bir adam seçmiş olsaydınız, bana neye mal olursa olsun bir kenara çekilirdim, ama bu adam - ! Hayır, Tanrı aşkına! Eğer bir servet avcısıyla evlenmeye kararlıysan, Henry, bırak o ben olayım! En azından ben seni *seviyorum*!

Şok onu konuşma gücünden yoksun bıraktı; sadece yüzüne bakabildi. Adam onu kollarının arasına aldı ve öylesine vahşice öptü ki, kız anlaşılmaz bir itirazda bulundu. Buna hiç aldırmadı, ama sertçe sordu: 'Beni anlıyor musun, Henry? Seni Kirkham'a teslim etmeyeceğim!

"Ah, Alan, beni kimseye verme!" diye yalvardı Henrietta, bir gülerken bir yandan da ağlıyordu. "Ah, canım, ne kadar ! Bütün rezil fikirler arasında - Alan, bırak gideyim! Biri geliyor!

Kapı açıldı. Bay Allerton kasvetli bir memnuniyetle, "Sana bundan bir hayır çıkmayacağını söylemiştim," dedi. "Onlardan bir iz bile kalmayacak..." Sözünü yarıda keserek kardeşine baktı "canına!" dedi, hafif bir şaşkınlıkla.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye haykırdı Vikont.

"Hetty'yle birlikte geldi," diye açıkladı Timothy. "Yapılacak aptalca bir şey olduğunu söyledi, ama onları geçmemizi istiyordu.

"Hetty ile mi geldin? Sollamak mı?" diye tekrarlardı Vikont. "Tanrı , sen neden bahsediyorsun?

Bay Allerton sınav bardağını kaldırdı. "Güneşe çıktın mı, ihtiyar?" sordu merakla.

"Timothy, o bilmiyor! dedi Henrietta. 'Onu buraya getiren şey *bu* değil! Alan, korkunç bir şey oldu. Trix kaçtı! *Benim* düşünmene neden olan şeyi düşünemiyorum! Timothy ve ben peşlerinden geldik ve onları yakalayacağımızdan çok umutluydum, ama hiçbir iz bulamadık!

"Kesinlikle doğru," diye onayladı Timothy, haberin kardeşini şaşkına çevirdiğini gözlemleyerek. 'Jack Boynton'la kaçmış. En azından o öyle söyledi.

"Delirdin mi sen?" diye sordu Vikont. "Trix evde!

"Ne yazık ki Alan, değil!" dedi Henrietta. 'Partinin ortasında bir mektup bırakarak kaçtı, hizmetçisi de gece yarısı bana verdi. Boynton'la birlikte Gretna Green'e gittiğini yazmıştı ama beni kandırdığından ve gideceği yerin orası olmadığından çok korkuyorum.

Bu sözleri yüzünde tutuk bir ifadeyle dinleyen Vikont sesli bir nefes aldı. "Kesinlikle sizi kandırıyordu!" dedi garip bir ses tonuyla. "Anlıyorum! Küçük kurnaz *şeytan*!

"Kesilmiş, Hetty!" dedi Timothy.

Vikont'un ağzının kenarlarında alaycı bir gülümseme titriyordu. Bu kardeşçe söze aldırmadı ve şöyle dedi: "Sana söyleyeyim aşkım, sen Grosvenor Meydanı'ndan ayrıldıktan bir saat sonra ben de Trix'ten bir mektup aldım!

"Sen mi?" dedi Henrietta kuşkuyla.

'Evet, ben! Annemin soyunma odasında ona katılmam için beni son derece acil bir şekilde çağırdı. Orada bana Kirkham'la birlikte sınıra kaçmak için evden sıvıştığınızı anlattı. Onu gizliliğe bağladığınızı, ama vicdanının onu affetmediğini ve sizi bana ihbar etmeyi bir görev olarak gördüğünü söyledi.

"Oh!" diye soluk soluğa kaldı Henrietta. 'Küçük *zavallı*! O - o olmayı hak ediyor

kırbaçlandı!'

"Evet, sanırım öyle," diye kabul etti Vikont. 'Ancak *benden* onu kırbaçlamamı bekleyemezsiniz, çünkü beni ona borçlu bıraktı! Ayrıca, stratejisinin ustaca olduğunu kabul etmelisiniz!

Henrietta gülmemeye çalışarak, "İğrenç!" diye azarladı.

"Seni kandırdığımı söylemiştim," dedi Timothy. 'İyi fikir, zamanki gibi. Demek istediğim, eğer Hetty'yle evleneceksen, Alan, her şey yolunda ve sıkı olacak. Beni endişelendiren şey, balo bitmeden evden ayrılmış olman. Uygunsuz bir şekilde, bilirsin! Şu suratsız Grandükes! *Tonlarca* insanın yarısı onunla tanışma şerefine nail olmak için davet edildi ve sen partinin ortasında çekip gittin!

"Eh," dedi Vikont umutsuzca, "onlar onunla tanışma onuruna eriştiler, *ben* de Henry'ye karım olmasını teklif etme onuruna eriştim, böylece hepimiz tatmin olabiliriz! Konuşurken ellerini uzattı ve Henrietta da ellerini onun ellerine koydu.

"Evet, öyle diyebilirim," dedi Bay Allerton, "ama bu doğru değil. Dahası,' diye ekledi sertçe, 'Hetty'yi bir hanın salonunda, üstelik ben seni izlerken öpmek de doğru değil!

Inn'de Gece

1

Handa akşam yemeğine katılan sadece üç kişi vardı, çünkü burası ne bir postane ne de posta arabalarının uğradığı bir pansiyondu. Kahve odasındaki şöminenin yanındaki oturaklardan birinde oturan kösele yelekli adam kendisi hakkında hiçbir bilgi vermedi; diğer taraftaki genç bayan ve beyefendi daha açık sözlü davrandılar.

Kadın akşam karanlığından sonra bir kır arabası tarafından Pelikan'da indirilmişti. Bavulu da görünüşü kadar mütevazıydı; biri bir bando kutusu ve ipli bir sandıktan oluşuyordu; diğeri ise bir bonenin altında düzgünce düzeltilmiş kahverengi bukleler, boyuna kadar uzanan ve ne fırfırları ne de dantelleri olan yuvarlak kaşmir bir elbise, kullanışlı yarım botlar, taba rengi eldivenler ve sıkıcı bir pelerin. Yalnızca iki şey, özenle geliştirmeye çalıştığı ilkelik havasını yalanlıyordu: bonesini bir kulağının altından bağlayan gösterişli fiyonk ve gözlerindeki ferahlatıcı olduğu kadar ani de olan pırıltı.

Beyefendi kendisinden birkaç yaş büyüktü: açık yüzlü, hoş bir genç adamdı ve alışkanlıkları iş adamı olduğunu gösteriyordu. Düzgün bir takım elbise giymişti, yeleği biraz kılık kıyafet hırsını ele veriyordu; keteni iyi yağlanmıştı ve gömlek yakasının uçları kolalanmıştı; ama boyunbağını modadan çok adaba uygun bağlamıştı ve züppeliği ilan eden ıvır zıvırlardan hiçbirini göstermiyordu. Bununla birlikte, baktığı saat güzel bir altın tekrarlayıcıydı ve bir parmağında monogramı kazınmış bir mühür yüzük takıyordu, bu yüzden onun önemli bir adam olduğunu düşünmek mantıklıydı.

Lizbon'dan yeni gelmişti, dedi ev sahibine, iki valizini musluk odasına bırakırken ve o gün Portsmouth'a inmişti. Yarın kendisini baba evine yürüme mesafesinde götürecek bir otobüse binecekti: anne ve babası için bulunmaz bir sürpriz olacaktı bu, çünkü onu görmeyi hiç beklemiyorlardı! Üç yıldır İngiltere dışındaydı: tekrar dönmek bir rüya gibi geliyordu.

Güler yüzlü, iri yarı, yakut gibi bir adam olan ev sahibi içeri girdi

sürgünün heyecanını hoşgörölü bir iyi karşıladı. Genç efendi şüphesiz Yarımada'dan izimli olarak eve dönmüştü? Umarım yaralı değildir? Hayır, oh, hayır! Genç efendinin asker olmak gibi bir şansı yoktu. Bir saymanlıkta çalışıyordu ve yıllarca Lizbon'dan tayinini alacağına dair bir beklentisi yoktu. Ama birdenbire Şehir'deki karargâhta kendisi için bir yer olduğunu öğrenmiş ve ilk gemiye atlamıştı. Ailesini uyarmak için zaman yoktu: onları gafil avlayacaktı ve Jüpter adına, onu gördüklerinde ağzı açık kalıp kendilerini kutsamayacaklardı! Kentin merkezindeki Swan'da kalmaya niyetlenmişti ama öyle bir müşteri akınına uğramışlardı ki onu geri çevirmek zorunda kalmışlardı. George'da da durum aynıydı: Pelikan'da daha şanslı olacağını umuyordu.

Ev sahibi nazıkçe kahve odasına sokarak rahatlattı.

iyi bir yatak odası olmalı, çarşafklar iyi havalandırılmalı, yatağa sıcak bir tuğla konulmalı ve ızgarada ateş yakılmalıydı. Lizbonlu beyefendi şöyle dedi: 'Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun! Han han dolaşmaktan bıktım, size söyleyebilirim! Dahası, şeytani bir keskinliğim var! Akşam yemeğinde ne var?

Ona bir tabak koyun eti ve kuru fasulye, öncesinde çorba ve yanında da bir tabak brokoli sözü verildi. Ellerini birbirine sürterek çocuksu bir sesle şöyle dedi: 'Koyun eti! Gerçek İngiliz koyun eti! İşte züppe bu! Üç yıldır her zaman özlemini çektiğim şey bu! Acele et, dostum! - Bütün gövdeyi yiyebilirim!'

Bu sırada, panjurlu pencereleri, uzun bir masası ve yüksek arkalı koltuklarla çevrili eski moda bir ocağı olan alçak perdeli bir daire olan kahve odasına girmeye ikna edilmişti. Bunlardan birinde, ayaklarının şerefine kadeh kaldıran genç kadın oturuyordu; diğesinde ise, incelediği dergi yüzünden yüzü görünmeyen, kösele yelekli adam vardı. Adam yeni gelene aldırış etmedi; ama kadın ayak parmaklarını oturağın altına sıkıştırdı ve sert bir edep tavrı takındı.

Lizbonlu beyefendi ateşe doğru yürüdü ve önünde durup ellerini ısıtmaya başladı. Kısa bir duraksamadan sonra utangaç bir gülümsemeyle bu Kasım akşamlarının serin olduğunu gözlemledi.

Hanımfendi bunu kabul etti ama başka bir şey söylemedi. Tüm dünyanın sevincine ortak olmasını isteyen beyefendi, İngiltere'ye oldukça yabancı olduğunu söyledi. Adının John Cranbrook olduğunu da umutla ekledi.

Hanımfendi onu biraz gizlice de olsa spekülatif bir incelemeye tabi tuttu. Görünüşe bakılırsa tatmin olmuştu, çünkü süslü pozunu gevşetti ve kendisinin Mary Gateshead olduğunu söyledi.

Bu güvenden çok memnun görünüyordu ve kibarca eğilerek nasılsınız dedi. Bu kibarlık Bayan Gateshead'in onu oturmaya davet etmesine neden oldu, o da hemen oturdu ve bunu yaparken karşı masadaki derginin sayfalarının üzerinde bir çift dar gözün belirliğini ve kendisine sabitlendiğini fark etti. Ama kendi gözleri onlarla karGılaGır karGılaGmaz tekrar kayboldular ve görebildiği tek Gey, kalın siyah puntolarla yazılmışG, Pears Sabunu'nun reklamı ve Rusya Yağı'nın düzenli olarak saçlara sürülmesinden elde edilecek faydaları düGünmesini öğütleyen bir baGka reklam oldu.

Bay Cranbrook konuşmaya başlamak için zihninde bir şeyler ararken Bayan Gateshead'e onun da Swan ve George'u dolu bulup bulmadığını sordu.

Basitçe cevap verdi: 'Oh, hayır! Büyük hanlarda aldıkları ücretleri karşılayamam! Ben bir mürebbiyeyim.

"Öyle misiniz?" dedi Bay Cranbrook, aynı sadelikle. 'Nathan Spennymore'un saymanlığında kâtibim. Normalde onlara da param yetmez, ama şu anda cebim çok dolu! Konuşurken göğsünü sıvazladı ve güldü, gözleri öyle gurur ve zevkle dans ediyordu ki, Bayan Gateshead ona ısındı ve onu bu hoş durumun nasıl ortaya çıktığını anlatmaya davet etti.

Hiç acele etmedi ve kösele yelekli adam gazetesini okurken ve ev sahibi örtüleri masanın üzerine sererken, ona üç yıl önce Lizbon'a nasıl gönderildiğini ve oranın nasıl bir yer olduğunu anlattı - kendi yolunda çok iyi, ama bir adam evde olmayı tercih ederdi! - Beklenmedik bir talih kuşunun başına konduğunu ve Londra'daki evde üstün bir mevkide oturacağını anlattı. Neden seçildiğini

bilmiyordu ama Bayan Gateshead bu fırsatın üzerine nasıl atladığını tahmin edebilirdi! Bayan Gateshead bu terfinin iyi hizmetlerinin bir ödülü olabileceğini söyleyince Bay Cranbrook'un yüzü kızardı ve böyle bir şey olmadığından emin olduğunu söyledi. Konuyu deĞiştirmek için acele ederek onun beklentilerini ve gideceği yeri sordu. Bayan Gateshead çok sayıda çocuğu olan bir papazın en büyük kızıydı ve ilk başlamak üzereydi. Ona çok uygun olduğunu söyledi!

Büyük bir ev, on mil uzakta değil; ve

İşvereni Bayan Stockton, sabah onu alması için arabayı Pelikan'a gönderme nezaketinde bulunmuştu.

"Bu havada kapalı bir araba göndermiş olabileceğini düşünmeliydim," dedi John açıkça.

'Oh, hayır! Mürebbiye için değil! Bayan Gateshead şok olmuş bir şekilde, "Yağmur yağabilir!" dedi. "Yağmur yağabilir!" işaret etti.

Güldü. "Pooh, yağmurda eriyemem!

"Üşütebilirsin," diye ısrar etti John sertçe. "Bayan Stockton'ın hiç de sevimli bir insan olduğunu sanmıyorum!

"Ah, öyle deme! Memnuniyet vermezsem zaten çok korkuyorum!" dedi Bayan Gateshead. 'Ve dokuz çocuk var - sadece hayal! - Böylece orada yıllarca çalışabilirim!

Kadın bu olasılığı memnuniyetle karşılıyor gibiydi, ama Bay Cranbrook böyle bir kaderle ilgili tamamen zıt görüşleriyle onu desteklemekte hiç tereddüt etmedi.

Ev sahibi elinde koyun budu olduğu halde içeri girdi ve büyük bir büfenin üzerine koydu. Türlünlü, iyi görünümlü, şişman bir kadın olan karısı masanın üzerindeki çeşitli eşyaları yerleştirdi, Bayan Gateshead'e reverans yaptı ve bir bardak porter ya da çay isteyip istemediğini sordu.

Bayan Gateshead çay teklifini kabul etti ve bir anlık tereddütten sonra bonesinin iplerini çözerek bu ağırbaşlı yaratığı masanın üzerine bıraktı. Düzeltilmemiş bukleleri biraz dağılma eğilimi gösteriyordu ama John'un hayal kırıklığına uğramasına rağmen onları titizlikle düzeltti.

Benekli yelekli adam günlüğünü katladı ve masaya taşıyarak kararmış bir kruzazöre dayadı ve zahmetli bir şekilde incelemeye devam etti. Davranışlarından kendi arkadaşlığını tercih ettiğini anlaşıyordu, bu yüzden diğer konuklar onu sohbetlerine dahil etme fikirlerinden vazgeçerek masanın diğer ucundaki yerlerini aldılar. Ev sahibesi Bayan Gateshead'in dirseğine bir demlik çay bıraktı, yanına da yontulmuş bir sürahi süt, bir fincan ve bir fincan tabağı koydu; John da bir bardak bira ısmarladı ve Bayan Gateshead'e, Portekiz'de en çok özlediği şeylerden birinin ev yapımı bira olduğunu söyledi.

Bayan Fyton masanın altındaki adama dönerek, "Peki ya siz, efendim?" diye sordu.

"Bay Waggleswick her zamanki gibi ağır bir ıslaklık alacak," dedi eşi, oyma bıçağını bileyerek.

İşte bu noktada John istemsiz bir kıkırdamayı bastırarak Bayan Gateshead'in gözlerindeki parıltıyı fark etti. Birbirlerine neşeyle dolu bakışlar attılar, her biri diğerinin Waggleswick ismini son derece esprili bulduğunu çok iyi anlıyordu.

Büyük bir tencereden doldurulan çorba isimsiz ve lezzetsizdi, ama birbirlerine durumlarını, aile geçmişlerini, zevklerini, hoşlanmadıkları şeyleri ve özlemlerini açıklamakla meşgul olan Bayan Gateshead ve Bay Cranbrook şikayet etmeden içtiler. Hatta Bay Waggleswick'in hoşuna gitmiş olacak ki, ikinci bir porsiyon daha istedi. Çorbanın ardından gelen koyun eti az pişmiş ve sertti; brokoliden oluşan garnitür ise süzülerek daha iyi bir hale getirilebilirdi. Bay Cranbrook, Bayan Gateshead'e yüzünü buruşturdu ve ev sahibinin odadan ayrıldığı bir sırada, yemeğin kalitesinin yatak odalarının durumundan korkmasına neden olduğunu söyledi.

Bayan Gateshead bilgece bir tavırla, 'Burada pek fazla müşteri bulabileceklerini sanmıyorum,' dedi. 'Burası çok dağınık bir yer, ama bizden başka kimse burada kalmıyor gibi görünüyor ve pasajlarda kendinizi *kaybedebilirsiniz!* Aslında ben öyle yaptım,' diye ekledi tabağındaki etleri karıştırırken. 'Çarşafalara bakmaya cesaret edemedim, ama çok eski moda bir yatağım var ve onlardan ateşi tekrar yakmamalarını istedim çünkü çok kötü tütüyordu. Ayrıca oda hizmetçisini de görmedim, gördüğünüz gibi garson da yok, yani misafir beklemediklerinden eminim.

"Çalı çırpıdan biraz daha iyi bir yere yerleşmen gerektiğini sanmıyorum!" dedi John.

"Bayan Stockton ucuz olduğunu ve ev sahibesinin benimle ilgileneceğini yazmış," diye açıkladı. 'Gerçekten de hem o hem de ev sahibi çok yardımsever davrandılar ve eğer çarşafklar temiz olursa eminim pişman olacağım hiçbir şey olmayacak.

Koyun etinin ardından biraz peynir geldi, ama biraz sineklenmiş gibi görüldüğü için iki genç Bay Waggleswick'i bu yemeğin tadını çıkarmakla baş başa bırakıp tekrar ateşin yanındaki yerlerine çekildiler. Oda, masanın üzerinde asılı duran tek bir lamba tarafından kayıtsızca aydınlatılıyordu, Bay Waggleswick, daldığı günlüğüyle birlikte yerinde kalmayı tercih etti. Yemeğini bitirdiğinde bir süre gürültülü bir şekilde dişlerini karıştırdı, ama sonunda

sandalye ve kendini .

Onu gizlice izleyen Bayan Gateshead fısıldadı: 'Ne tuhaf görünümlü bir adam! Ben ondan hiç hoşlanmadım, ya siz?

"Pek yakışıklı sayılmaz, kendi adıma! John sırtarak cevap verdi. "Burnu eğri!

"Kırılmış. Onun bir boksör olduğunu söyleyebilirim.

'Ne korkunç! Burada onunla yalnız olmadığım sevindim!

Bu onu güldürdü. "Neden, eminim ki onu bizimle ilgilenmeye zorlamakla suçlayamayız!

"Oh, hayır! Ama onda hoşlanmadığım bir şey var. Sizi nasıl izlediğini fark ettiniz mi?"

"Beni mi izledi? Gözlerini gazeteden zar zor kaldırdı!"

"Ona bakmadığınızı düşündüğü zaman baktı. Söylediğimiz her kelimeyi dinlediğini de biliyorum. Hatta şu anda bile dinliyor olabileceğine dair içimde tuhaf bir his var!

"Büyük bir meblağa bahse girerim ki, muslukta bir tane daha ağır su içiyordur!" diye cevap verdi John.

O konuğurken kapı açıldı ve Bayan Gateshead'in sinirli bir Çekilde bağıını kaldırıp etrafına bakmasına neden oldu. Ama odaya giren sadece ev sahibesiydi, elinde bir tepsiyle tabakları ve çatal bıçak takımlarını yerleştirmeye başlamıştı. Sisli bir gece olduğunu, bu yüzden yatak odalarının panjurlarını sıkıca kapattığını belirtti.

"Buralarda çok sis olur," dedi, bir kaşığı önlüğüne silerek büfedeki çekmeceye attı. 'Sabaha kadar battaniye gibi olacak, ama dağılacak. Ben de Norfolk'tan geliyorum ama insan her şeye alışıyor. Kil yüzünden.

"Misafir arkadaşımız kim?" diye sordu John.

Bay Waggleswick mi? Bir çeşit ajan: Tam olarak bilmiyorum. Bana söylediğine göre her yere seyahat ediyormuş. Onu daha önce iki-üç kez buraya getirdik. Görünüşü pek hoş değildir ama sorun çıkarmaz. Mumlarınızı hemen getiriyorum. Odanız koridorun sonunda, efendim: merdivenin başından sağa dönün, oraya varacaksınız. Fyton çantalarınızı yukarı çıkardı.'

2

Waggleswick kahve odasına dönmedi ve başka hiçbir ziyaretçi, başka

Pasajın karşısındaki musluk odasına doluşan yerel halk Pelikan'a gelince, Bayan Gateshead ve Bay Cranbrook ateşin iki yanında oturup sohbet etmeye başladılar. Bayan Gateshead Portekiz'i dinlemeyi çok istiyordu ve John, pek çok genç gezgin gibi, bilinmeyen bir kırdaki edindiği izlenimlerle koca bir eskiz defterini doldurduğu için, onu odasından bu hazineyi getirmeye ikna etmesi uzun sürmedi.

Ev sahibi muslukla meşguldü ve Bayan Fyton ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden John ev sahibesinin talimatlarına güvenerek refakatsiz bir şekilde yukarı çıktı.

Asılı yağ lambalarından bir diğeri merdiveni aydınlatıyordu ve yukarıdaki geçit boyunca belli bir miktar ışık yayıyordu, ama onun yarıçapının ötesinde her şey karanlıktı. John bir an tereddüt etti, yarı yarıya mum almak için geri dönmeye meyilliydi, ama gözleri bulanıklığa alıştıkça koridor boyunca el yordamıyla ilerleyerek koridorun sonundaki odaya ulaşabileceğini düşündü. Bunu yaptı ama tamamen talihsiz bir şekilde değil, çünkü geçitteki alakasız bir basamağa takılıp düştü ve diğer de çıktı, bu sırada ayak bileğini hafifçe incitti ve öfkeli bir yemin etti. Ancak geçidin sonuna ulaştığında karşısında bir kapı olduğunu gördü. Kapıyı açıp içeri baktı ve yüksek parmaklıklı ızgarada yanan ateşin ışığında, odanın ortasında duran iki valizini gördü. Önlerinde diz çökmüş, büyük olanın kayışını çekiştirirken, dairenin etrafına üstünkörü bir göz attı. Saygın bir büyüklüğe sahipti ve çok büyük bir yatağı vardı, eski perdelerle asılmıştı ve üzerinde bir örtüden çok kuştüyü yatak görünümüne verecek kadar kalın bir yorgan vardı. Mobilyaların geri kalanı sıradan ve eski modaydı; birkaç sandalye, bir tuvalet masası, bir lavabo, büyük bir maun gardırop, yatağın yanında bir masa ve odanın şömineyle aynı tarafında bir duvar dolabı vardı. Bir çift eski püskü panjur, pencereye sürgülenmiş çarpık kepenkleri kusurlu bir şekilde gizliyordu. Odayı süslemek için bir şeyler yapılmaya çalışılmıştı, çünkü şöminenin ortasında son derece çirkin bir porselen grubu duruyordu ve üzerinde de dini bir gravür asılıydı. Bay Cranbrook, Bayan Gateshead'in odasının daha az kasvetli olmasını umuyordu: kendisi için çevresini pek önemsemiyordu, ama bir hanımefendinin böyle bir daireyi rahat ve hatta ürkütücü bulabileceğini tahmin edebiliyordu.

Eskiz defterini kolayca buldu ve onunla birlikte gitti, kapıyı kapattı.

arkasındaki odanın kapısını açtı. Koridordaki tehlikeli basamakları hatırladı ve daha dikkatli ilerledi, duvara dokunarak yolunu bulmak için bir elini uzattı. Duvarla değil ama sıcak ve tüylü bir şeyle karşılaştı.

Onu geri aldı, gözleri karanlıkta zorlanıyordu, kalbi aniden çarpmaya başladı. Dokunduğu her neyse canlı, sessiz ve oldukça hareketsizdi. "Kim o?" dedi çabucak, saçma, isimsiz bir korku göğsüne vuruyordu.

Tereddüt eder gibi hafif bir duraklama oldu ve sonra bir ses homurdanarak şöyle dedi: "Neden gittiğiniz yere dikkat etmiyorsunuz, genç efendi?"

Bay Cranbrook, ev sahibiyle konuşurken duyduğu sesi tanıdı ve dokunduğu şeyin moleskin yelek olduğunu anladı. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu, rahatlamıştı ama yine de kuşkuluydu.

"Sana ne bundan?" diye karşılık verdi Waggleswick. "Sanırım bir koy *senin* iznini almadan da odasına gidebilir!"

"Öyle demek istemedim - Ama neden beni gözetliyordunuz?"

"Seni gözetlemek mi? Bu gürültülü! Bunu yapmak isteyeyim ki?" dedi Waggleswick küçümseyerek.

John hiçbir neden düşünemedi ve sessiz kaldı. Bir hareket duydu ve Waggleswick'in kendisinden uzaklaştığını tahmin etti. Bir an sonra geçidin ilerisinde bir kapı açıldı ve odanın içindeki ateş ışığının parıltısı, Waggleswick'in figürünü içeri girip kapıyı arkasından kapatmadan önce kısa bir an için siluet haline getirdi.

John tereddüt etti, kendi kapısını kilitlemek için adımlarını geri çekmenin eşiğindeydi. Sonra parasını üzerinde taşıdığını ve valizine değerli hiçbir şey koymadığını hatırladı ve omuz silkerek yoluna devam etti.

Bayan Gateshead onu bıraktığı yerde oturuyordu. Onu biraz rahatlamış bir gülümsemeyle karşıladı ve ona sisli gecelerden nefret ettiğini söyledi.

'Evde fazla sis yok,' diye güven verici bir şekilde cevap verdi.

"Hayır, ama tüm sesleri boğuyor ve insana dışarıdaki dünyanın öldüğünü düşündürüyor!" dedi. Adamın bunu pek takdir etmediğini anladı ve renklendi. "Bu sadece aptalca bir hayal elbette! Bu evi sevdiğimi sanmıyorum. Şu köşedeki lambri kaplamayı bir fare kemiriyor ve birkaç dakika önce merdiven gıcırtısı duydum ve bunun sen olduğunu düşündüm. Hayaletlere inanır mısınız?"

"Hayır, kesinlikle olmaz," dedi John kararlı bir şekilde, Bay Waggleswick ile karşılaşmasından hiç bahsetmemeye kararlıydı.

"Öyle olduğunu sanmıyordum," diye itiraf etti Bayan Gateshead, "ama her zaman arkamda biri varmış gibi korkunç bir hisse kapılıyorum!"

Bay Cranbrook Pelikan konusunda kendini pek rahat hissetmiyordu, ama Bayan Gateshead'i rahatlatmak açıkça ona düştüğü için cesaretlendirici bir ton benimsedi ve belki de yolculuktan sonra yorgun düştüğünü ve sinirlerinin bozulduğunu söyledi. Bu açıklamayı uysalca kabul etti ve Bay Cranbrook'un Yarımada eskizlerini daha net görebilmek için masaya oturdu.

Saat ondan kısa bir süre sonra ev sahibi elinde kalaydan yapılmış tutacaklara yerleştirilmiş iki mumla içeri girdi. Bayan Gateshead'e yatağa kadar eşlik etmeyi teklif etti ve John da sönmekte olan ateşin yanında oturmaktansa yatağa gitmenin daha iyi olacağını düşündüğünden, kendisinin de yukarı çıkacağını söyledi. O ve Bayan Gateshead bu zamana kadar mükemmel bir anlayışa varmışlardı ve aralarında Bay Cranbrook'un bu tesadüfi tanışıklığı oldukça genişletmek amacıyla takip istediğini beyan etmesi kadar açık bir şey geçmemiş olmasına rağmen, niyeti onaylanmamış olduğu kadar açıktı. Bayan Gateshead de onu bu kararından vazgeçirmek için herhangi bir girişimde bulunmadı. Hatta mürebbiyelik hayatının kendisine hiç de uygun olmayacağına dair şiddetle dile getirdiği fikrinin doğruluğunu düşünmeye bile meyilliydi.

Mumlarını aldılar ve Bayan Fyton'ı üst kata kadar takip ettiler. Gürültü Bayan Fyton buralarda saatlerin erken olduğunu, ayrıca insanların sis iyice bastırmadan eve dönmek istediklerini söyledi. Taşıdığı mumun ışığı duvarlara karmakarışık, acayip gölgeler düşürüyor ve üst katta, evi boydan boya kat eden geçitten dik açıyla ayrılan iki geçidi daha ortaya çıkarıyordu.

"Yolunuzu biliyorsunuz, efendim," dedi Bayan Fyton, John'a bir refakatçi gibi başını sallayarak. "Gelin, bayan!"

John, Bayan Gateshead'e en azından kapısına kadar eşlik etme dürtüsünün farkındaydı. Kızın korkmuş göründüğünü düşündü ve muhtemelen ilk kez yabancı bir handa yalnız kaldığını tahmin etti. Ancak Bayan Fyton genç bir bayana göz kulak olacağına güvenilebilecek anaç bir kadına benziyordu, bu yüzden ona iyi geceler diledi ve hanın baş köşesinde oylanmakla yetindi.

Bayan Gateshead'in odasına açılan kapının hangisi olduğunu görene kadar merdivenlerden indi. Evin en ucunda onun odası vardı, Waggleswick'in odası da ikisinin arasındaydı; John'un pek hoşuna gitmeyen bir düzenlemeydi bu - gerçi orta yaşlı bir iş adamının seyrek bir handa kalmasının içinde ne gibi kötü niyetler hayal bile edemiyordu. Kapıyı arkasından aralık bırakarak kendi odasına gitti. Bavulları bıraktığı gibiydi ve ev sahibesinin merdivenlerden indiğini duyana kadar gece için gerekli olan eşyaları yerleştirmekle meşgul oldu. Bayan Fyton'un ayak sesleri kesilince mumunu aldı ve koridor boyunca usulca ilerleyerek Bayan Gateshead'in kapısını kaşdı.

"Kim o?

Sesi korkmuş gibiydi; adam güven verici bir şekilde konuştu: 'Sadece ben - Cranbrook!

Rahat olduğunuzdan emin olmak istedim: İçeri girmeyeceğim.'

Görünüşe göre Bayan Gateshead'in bu yeni tanışmadan en azından bir korkusu yoktu. Odanın içinde bir adım atıldı, kapı açıldı ve eşikte durarak fısıldadı: 'Geldiğinize çok sevindim! Bu kilitte anahtar olmadığını anladım ve gözüme uyku girmeyeceğini biliyorum! Merdivenlerden çıkarken o korkunç yarattığı gördün mü?

"Waggleswick mi?" dedi sertçe, geçitten aşağı bakarak. "Hayır! Neredeydi o?

"Arka merdivenlere giden koridorda. Onu bir an gördüm ama hemen gözden kayboldu. Sana bizi gözetlediğini *söylemiştim!*"

'Bu imkansız! Neden yapsın ki? Bay Cranbrook alçak bir ses tonuyla konuştu. "Aşağı inip Bayan Fyton'dan kapınızın anahtarını isteyeyim mi?

"Bunun en ufak bir yararı olmayacağına inanıyorum. Yıllardır kayıp olduğunu söyleyebilirim, çünkü burası şimdiye kadar bulunduğum en harap, en bakımsız yer! Yatağımın altındaki toz -! Keşke Bayan Stockton bu gece beni getirseydi!

"Ben de öyle - en azından, hayır, ben öyle düşünmüyorum, çünkü öyle düşünseydi seninle tanışmazdım," dedi John dürüstçe. 'Ama bu senin için çok rahatsız edici ve *bu* hiç hoşuma gitmiyor! Waggleswick'in zarar vermek istediğine inanmıyorum: Bire on meraktan başka bir şey değil! Ama korkuyorsanız kapınızın kolunun altına bir sandalye koyun.

Bu öneri olumlu karşılandı. Bayan Gateshead bunu kendisinin düşünmemiş olmasına hayret etti, ona teşekkür etti ve bir kez daha iyi geceler diledi.

Kendi odasına geri döndü, arka merdivenlere giden koridorun girişinde durdu ve aşağıya baktı. Ne kimseyi görebiliyordu ne de alt kattaki musluktan gelen seslerden başka bir ses kulağına geliyordu.

3

Çantasında bir kitap vardı, ateğin yanındaki sandalyede okumayı düşünmüştü, ama kitap kor halini almıştı ve üzerine biraz daha kömür koyacakken odada hiç kömür olmadığını fark etti. Zili çalmaya değmezdi, bu yüzden soyundu ve yatağa girdi, mumu yanındaki masanın üzerine koydu, saatini ve cep defterini yastığının altına soktu. Yatak kuş tüyüydü ve oldukça boğucu olmasına rağmen rahatsız edici değildi. Kitabını açtı ve okumaya başladı, ara sıra dikkatle dinlemek için başını kaldırıyordu. Odası, oradaki seslerin mırıltısını duyabilmesi için musluktan çok uzakta bulunuyordu. Hiçbir şey duymadı, bir farenin kıpırtısını bile.

Bu yoğun sessizlik bir süre sonra onu huzursuz etmeye başladı. Saat çok geç değildi ve bazı seslerin sessizliği bozması doğaldı. Herhangi bir anda insan sesler duymayı beklerdi: diğer konukların sesleri; ayak sesleri; bir kapının çarpması; tabak çanak şangırtısı; ya da avludaki tekerleklerin gürültüsü. Elbette Pelikan'ın avlusu yoktu ve belli ki pek fazla müşterisi de yoktu; ama evde muslukçudan başka bir hizmetçi görmemiş olması garip gelmişti. En azından bir garson ya da oda hizmetçisi olması gerekirdi. Kapısının önüne koyduğu çizimleri kimin temizleyeceğini ve sabahleyin kendisine tıraş suyu getirip getirmeyeceğini merak ediyordu.

Sessizlik o kadar derindi ki ızgaraya bir kömür düştüğünde irkildi. Ne sinirli ne de hayal gücü kuvvetli bir genç adamdı ve Bayan Gateshead'in endişesinin bir kısmını ona iletmiş olduğunu fark etmesi canını sıktı. Birden fazla kez kendini kitabını elinden bırakıp odaya bakarken buldu; botlarını çıkarmak için oturduğu sandalyenin gıcırtısı, yalnız olduğundan emin olmak için yatağında doğrulmasına neden oldu.

Mum sönmeye yüz tuttuğunda uykusu gelmeye başladı; gözlerinin önündeki basılı sözcüklerin birbiri ardına akıp gittiğini fark edince kitabı kapatıp mumu söndürdü. Zayıf bir parıltı ateşin hâlâ yandığını gösteriyordu. Yan döndü, kuştüyü yatak üzerine doğru dalgalanıyordu ve

on dakikadan az bir süre sonra uyudu.

Ne kadar sonra uyandığını bilmiyordu, ama öyle aniden ve öyle kesin bir şekilde uyandı ki, bir şey onu uyandırmıştı, o anda tetikteydi ve dikkatle dinliyordu. İlk aklına gelen, Bayan Gateshead'in ona seslenmiş olabileceğiydi, ama kulaklarına hiçbir ses ulaşmadı. Ocağın ışığı kaybolmuştu; oda karanlığa gömülmüştü.

Kendini dirseğinin üzerine kaldırdı. Bu şekilde çömelmişken, kulakları zorlanırken, gözleri geceyi delmeye çalışırken, yalnız olmadığı inancı zihnini öylesine ele geçirdi ki, vücudundan ter boşandı. Elini uzattı ve masanın üzerinde dikkatle el yordamıyla çıra kutusunu aradı. Masanın üzerinde kaydırılırken küçük bir ses çıkaran şamdana sürtündü ve o anda John'a odada bir şey hareket ediyormuş gibi geldi. Nefes nefese: "Kim var orada?" dedi.

O konuşurken, parmakları çıra kutusunun üzerine kapandı. Bir sarsıntıyla doğruldu, bir şeyin yatağa çarpmasıyla yatağın hareket ettiğini hissetti ve tanımadığı ziyaretçisini yakalamak için ellerini havaya kaldırdığında bile, bir el ağzını kapatmış ve diğeri boğazını sıkarak boğucu bir tutarken, tekrar kabaca yastıklarının üzerine itildi. Çılgınca debelenerek nefes borusundaki kısılcı açmaya çalıştı. Elleri sıcak ve tüylü bir şeye sürtündü; kulağına bir ses üfledi: "Dub your mummer!"

Boyun eğmeyen elleri yırttı, kıvranıyor ve ayaklarını yatak örtülerinden kurtarmaya çalışıyordu, yatak onun çılgın çabaları altında gıcırıyordu. Boğazındaki kavrama kulaklarında kan uğuldayana kadar sıkılaştı ve duyularının kendisinden kaydığını hissetti. "Kıpırdama! Kıpırdama!" diye tısladı Waggleswick. 'Bir ciyaklamanla seni bir gece uyutmayacak bir dayak atarım! Bow Sokağı, budala! - *Bow Sokağı!*'

Kısmen bu son sözler karşısında şaşkınlıktan, kısmen de nefesi kesildiği için çırpınmayı bıraktı. Boğazındaki el hafifçe gevşedi. Hıçkıra hıçkıra bir nefes aldı ve sinsî bir ayak sesi altında tahtaların gıcırtısını belirgin bir şekilde duydu. Şöminenin yanındaki duvar dolabının olduğu yönden geliyor gibiydi.

"Tanrı aşkına, kıpırdamadan yat! Bay Waggleswick'in nefesi kulağında sıcaaktı. Özgürdü ve yatak perdelerinin kıpırdadığını duydu, sanki Waggleswick onların arkasına çekilmişti. Kıpırdamadan yatıyordu, kaskatı kesilmişti ve terliyordu. Eğer Waggleswick gerçekten de bir Bow Street Koşucusu olsaydı, hiç şüphesiz

Talimatlarına itaat etmeseydi, kendisine karşı gelenleri hiç de hoş olmayan bir şekilde susturmaktan çekinecekmiş gibi görünmüyordu. Karanlık gözbebeklerine baskı yapıyor gibiydi; hâlâ nefes almakta zorlanıyordu ama duyuları oldukça keskindi ve bir kilidin içinde usulca, yavaşça dönen bir anahtarın sesini duydu. Bu ses kuşkusuz dolabın olduğu yönden geliyordu; dolabın kapısı açıldığında, sanki orada çok loş bir ışık gizlenmiş gibi, kasvet yavaş yavaş aydınlanıyordu. Bu ışık korkunç bir gölge tarafından örtüldü ve sonra kapı tekrar itildiğinde azaldı.

Gevşek bir döşeme tahtası çatladı; John'un yumrukları bilinçsizce sıkıldı, ancak perdelerin arasından gelip omzuna bastıran uyarıcı bir el onu hareketsiz tuttu.

Biri santim santim yatağa doğru geliyordu: Mobilyaların yerlerini o kadar iyi bilen biri ki hiç hata yapmadı. Ağır örtü John'un uzuvlarının üzerinde kıpırdandı ve elleri içgüdüsel olarak yukarı kalktığında, boğucu kıvrımlar yüzünün üzerindeydi, burnunun ve ağzının üzerine bastırdı. Bu yeni saldırganın bileklerini yakaladı, ama parmakları bilekleri kapatamadan baskı aniden yüzünü terk etti ve ani bir itiş kakış, boğuk, ürkek bir yemin ve çoraplı ayakların yerde hızla kaydığını duydu.

Yorganı üzerinden attı ve el yordamıyla yatağın üzerine düşürdüğü çıra kutusunu aradı.

"Glim! Glim'i yak!" diye soludu Waggleswick.

Bir sandalye gürültüyle devrildi; iki adam odanın içinde sallanıp debelenirken tuvalet masasından bir şey fırladı. John'un çaresiz parmakları çıra kutusunu buldu ve titreyen parmaklarıyla ondan bir ışık çıkarmayı başardığında, ağır bir gümbürtü odayı sarstı.

Küçük alev parladı; ev sahibi ve Waggleswick yerde birlikte kıvranıp duruyordu, sessiz ama öldürücü bir şekilde.

John mumu yaktı ve yataktan fırlayarak Waggleswick'in yardımına koştu. Son birkaç dakikadır maruz kaldığı muamele onu oldukça sarsmıştı ve başının döndüğünü hissediyordu, Fyton'ın dalgın bacaklarından birinden gelen vahşi bir tekme de durumunu iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı. Ev sahibi son derece güçlüydü ve birkaç dakika boyunca diğer iki adamın onu alt etmesini imkânsız hale getirdi. O ve Waggleswick yerde yuvarlandılar, kilitlendiler.

Ama sonunda John, Waggleswick'in gözünü oymaya çalışırken kollarından birini yakalamayı ve tüm gücüyle çevirmeyi başardı. O anda en önde olan Waggleswick, bu sayede çenesine kırıcı bir darbe indirebildi. Bu, ev sahibini yarı yarıya sersemletti ve Waggleswick kendini toparlayamadan kafasını şiddetle yere vurdu. Bu durum onu birkaç dakikalığına akıl sağlığından yoksun bıraktı ve mücadeleye devam edebilecek duruma geldiğinde bileklerine bir çift kelepçe takılmıştı.

"Bekle ve onu izle!" diye emretti Waggleswick, nefes nefese kalmış, çok yıpranmış ama hâlâ şaşırtıcı derecede aktifti. "Havlayıcıyı al ve hiç durma! Bununla birlikte, Bay Cranbrook'un eline bir tabanca tutuşturdu ve dolabın içine daldı, omzunun üzerinden ekledi: 'Kıpırdamadan durmazsa kabzayla kafasına vurun! Vurulmasını istemiyorum: Nubbing Cheat'e göre biri o!

John dizlerinin titrediğini fark etti. Oturdu ve kalkmaya çalışıyor gibi görünen ev sahibine olduğu yerde kalmasını işaret etti. Henüz nefesini toparlamıştı ki dolabın kapısından bir ışık parladı ve ayak sesleri yaklaştıkça daha da parlaklaştı. Bay Waggleswick elinde bir lambayla odaya geri döndü.

Silahını John'un elinden alarak, "Hepsi okçu!" diye duyurdu. 'Her iki ısırığı da suçüstü yakaladım. *Kız da* onun kadar kötü, hatta daha da kötü! Ayağa kalk, darağacına!'

Bu emri bir tekmeyle onayladı ve ev sahibi ayağa kalktı. Yüzüne kararlı, inatçı bir ifade yerleşmişti; konuşmadı ama John onun gözleriyle karşılaştığında, gözlerinde o kadar kötü niyetli bir bakış olduğunu gördü ki, birkaç saat önceki rahat, gülümseyen ev sahibiyle aynı adam olabileceğine inanmak neredeyse imkânsızdı.

John ürperdi ve pantolonunu almak için arkasını döndü. Bunları geceliğinin üzerine geçirip ayaklarını bir çift ayakkabının içine soktuğunda, Waggleswick onu aşağı inmeye ve odasının altındaki çamaşırvhanede onu neyin beklediğini görmeye davet etti.

'Jem'le ben, sabaha kadar o iti ve molasını kilere kilitleyeceğiz,' dedi. 'Seninle uğraşmak için az zamanım oldu, değil mi? Bunu ödeyeceksin! O dansçıları indir ve bu küçük patlamaya çok müsait olduğunu sakın unutma! *Çok* muhtemel!'

John'un dehşet içindeki yüzüne sırtarak ev sahibine kendisinden önce dolaba girmesini işaret etti. "Bu kapıların ardında ne olduğundan şüphelenmedin, değil mi?" dedi.

"Onları açmayı hiç denemedim. Tanrım, *merdiven* mi?"

"Çamaşırhaneye kadar. Onları görebilmek için de üç kez gelmem gerekti! Ah, eğer ben burada olmasaydım, siz de diğer birkaç genç gibi önce ayaklarınızla aşağı inerdiniz, efendim! Buraya dört kez geldim ve siz bu gece cüzdanınızla içeri girene ve kimsenin İngiltere'de olduğunuzdan şüphelenmeyeceğinden söz edene kadar hiç ısırmaya degecek bir darbe Affınıza sığınarak söylüyorum, siz tam bir serseriydiniz, değil mi efendim?"

Bay Cranbrook bunu alçakgönüllülükle kabul etti ve dik, kıvrımlı bir merdivenden aşağıya, bir köşesinde kocaman bir bakırın tüttüğü ve muslukçunun Bayan Fyton'ın başında durduğu, odanın ortasındaki bir sandalyede kötü niyetli olmadığını yüksek sesle protesto ettiği taş bayraklı bir çamaşırhaneye doğru ilerleyen küçük alayın arkasına geçti.

Waggleswick, "Yardımcım, tabii ki küçük, ama bir sinek koy!" dedi, başparmağını muslukçuya sallayarak. "Pekala, Jem: şimdi onları ambarların altına saklayacağız!"

İğrenmiş bakışları, temizlenmiş bir masanın üzerinde duran bir doğrayıcıya takılmış olan John'un rengi biraz solmuştu. Mahkûmlar mahzene indirilirken John kendi düşünceleriyle baş başa bırakılmıştı; Waggleswick'in, Jem'le birlikte döndükten sonra yaptığı gibi, Fytons'ların kurbanlarının cesetlerini parçalayıp kalıntılarını bakırda kaynatmayı adet edindiklerini söylemesine gerek kalmadan, yarı inanmaz, yarı mide bulandırıcı bir şekilde çamaşırhaneyi inceledi. Bay Waggleswick düşünceli bir tavırla, "Gerçi kafalara ne yaptıklarını pek bilmiyorum," diye ekledi.

John bu dehşet verici ifşayı anımsatan hikâyeler duymuştu ama bunların çok geçmiş bir çağa ait olduğunu hayal etmişti.

"Hayır, efendim!" dedi Waggleswick hoşgörüyü. "Bugün yaşayan bir sürü kötü adam var! Ne kadar zamandır gözümüzün önündeydi bilmiyorum ama o Fyton kurnaz biriydi!"

"Ah!" diye başını salladı Jem, önemli bir onay işareti yaparak. "Bana söyleyebilirdin! John hararetle söyledi."

"Şey," dedi Waggleswick, çenesini kaşıyarak, "elbette yapabilirdim, ama siz bir bal şalesi gibiydiniz, efendim, ve ben sizin olacağınızdan pek emin değildim."

"Yatağınızda yatıp Fyton'ın gelip sizi öldürmesini beklemekten hoşnut olursunuz.

John'un aklından korkunç bir düşünce geçti. "Bayan Gateshead!

'O iyi ve sıkı! Buraya yerleştirileceği biliniyordu ve Fyton asla aptalca risklere girmezdi.

Jem biraz anlaşılmaz bir şekilde, "Fasulyeyle doldurulmuş bir 'addock'um da yok," diye araya girdi.

Waggleswick sert bir sesle: "Anlamayanlara böyle saçma sapan şeyler söyleme, ahmak!" dedi. Demek istediği, efendim, *sizin* bize söylediğiniz gibi cüzdanının dolu olmadığı!

Jem, "Fyton'ın ceset yakalama işinde biraz başarılı olmasından başka bir şey değil," diye önerdi.

Bay Cranbrook ürperdi.

Bay Waggleswick, "Ama cesedini çalmadı," dedi. John ona baktı.

'Bunu bilmemeli! Bu korkunç bir şey!

Waggleswick tekrar çenesini kaşdı. 'Ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyorum. Sizin gibi tanık olarak aranmayacaktır, efendim!'

"Evet, tabii ki: Bunu biliyorum! Çok istekliyim. O canavar birçok yolcuyu bu korkunç şekilde öldürdü mü?

"Söyleyecek bir şey yok," diye yanıtladı Waggleswick. "Bow Street'te duyduğumuzdan beri iki ya da üçten fazla değil.

'Peki ya öncesi? Bunu bile korkunç!'

"Ah!" diye kabul etti Jem. 'Biz Koşucular buraya gelmeden önce o bakıra kim bilir kaç kişi girdi!

Bu ürkütücü düşünce üzerine Bay Cranbrook, uykunun tadını çıkarmak için olmasa bile, en azından sabah Bayan Gateshead'in yararına ne gibi inandırıcı bir hikâye uyduracağını düşünmek için zamanını yararlı bir şekilde kullanmak üzere, kesintiye uğramış istirahatine tekrar çekildi.

4

Hâlâ kepenkleri kapalı ve havalandırılmamış olan kahve odasında buluştular. John odaya girdiğinde Bayan Gateshead panjurları açıyordu ve handaki düzenli yönetim eksikliği hakkındaki yorumları keskin ve yerindeydi.

Zili çekiştirdim, çekiştirdim ve sonunda kim bana bir teneke sıcak su getirdi sanıyorsun?" dedi. "Muslukçu!

'Bu çok kötü! Ama mesele şu ki, ev sahibesinin gece hastalanması onları zor durumda bıraktı,' diye açıkladı John kibarca. 'Şapkanı takıp benimle birlikte diğer hanlardan birinde kahvaltı etmek için dışarı çıkabilir misin?

"Hiç de değil!" diye cevap verdi Bayan Gateshead hemen. 'Ev sahibi için çok üzgünüm, ama evini böyle berbat bir halde tuttuğu için neredeyse hastalanmayı hak ediyor! Hemen şapkamı ve pelerinimi getireyim. Durakladı, rengi hafifçe attı ve utanç dolu bir sesle: 'Korkarım dün gece beni çok aptal sanmış olmalısınız! Gerçekten de, beni bu kadar saçmalamaya iten şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyorum! Hayatımda hiç bu kadar iyi uyumamıştım! İnsanın biraz yorgun olduğunda aklına ne kadar saçma hayaller gelebiliyor, garip değil mi?

"Çok tuhaf!" diye onayladı Bay Cranbrook, bir zar zor bastırarak.

Düello

1

Akşamın bu erken saatinde beklenmedik bir şekilde evine girdiğinde, kapıcısı Criddon'u rahatsız ettiğini bilmek onu eğlendiriyordu. Criddon'ın bazı merdivenlerin başında bir hizmetçi kızla oyalanmak için dışarı çıktığından şüpheleniyordu. Haydut nefes nefese kalmıştı, sanki efendisinin yağlı sokak lambalarının ışığında bayrak yolunda yürüdüğünü fark etmiş de, o cüssede bir adama yakışmayacak bir hızla eve geri dönmüştü. İpek astarlı pelerini, kıvrıcık kunduzu ve uzun bastonu alırken yüzünde belli belirsiz bir incinmişlik ifadesi vardı. Efendisi, arabasına kendisini çağırması emredilmeden saatler önce balodan ayrıldığı ve her zamanki âdetine göre Watier'e uğramak yerine eve yürüyerek gitmeyi tercih ettiği için kendini kötü hissettiğine şüphe yoktu.

Criddon'a yatabileceğini söyledi ve yan masaya doğru yürüdü.

Akşam teslim edilen mektup onu bekliyordu. Gofreti kırıp kâğıdı açtığında, uşağı yeraltından çıkageldi ama yokluğuna sinirlendiği kadar varlığına da sinirlenerek onu elinin tersiyle itti. Mektubu bir kenara fırlattı ve yemek odasının kapısını açtı. Oda karanlıktı, bu durum neredeyse uşağı geri çağırmasına neden olacaktı. Büyük evinde girmek isteyebileceği her odada ışık yanması onun hoşuna giderdi ve hizmetkârları da bunu iyi bilirdi. Ama Radstock'a seslenmedi, çünkü burun delikleri yeni sönmüş mumların keskin kokusunu almıştı ve odada yalnız olmadığının farkındaydı. Can sıkıntısının bir kısmı yüzünü terk etti: Bir ev hırsızıyla karşılaşmak varoluşunun monotonluğunu hafifletebilir ve saten diz pantolonu ve uzun kuyruklu ceketi olan bir züppeyi kolay bir oyun olarak göreceğinden kuşkusu olmayan ev hırsızını kesinlikle şaşırtabilirdi. Salona geri döndü ve oradaki yan masadan ağır avizeyi aldı. Bunu yemek odasına taşıyarak bir an eşikte durdu ve etrafına dikkatle baktı. Yarım düzine mumun alevleri titriyor ve ona sadece mobilyaları ve onların titrek gölgeleri gösteriyordu. O

Pencerelere doğru baktı ve brokar perdelerden birinin hafifçe kabardığını gördü. Avizeyi yere bıraktı, sessizce pencereye doğru yürüdü ve perdeleri geriye doğru savurdu.

Bunu yaparken menzil dışına fırladı ve ellerini iki amaçlı yumruk haline getirdi. Elleri yanlarına düştü. Şaşkın bakışlarını hiçbir ev hırsızı karşılamadı; pencereye doğru büzülmüş, pelerininin başlığı ipek buklelerinin arasından düşmüş, iki kara gözün irileştiği korkmuş yüzünü ona çevirmiş bir kız vardı.

Bir an için Criddon'ın dublörünü yemek odasında saklayıp saklamadığını merak etti; sonra eleştirel bakışları ona kızın pelerininin kadife, elbisesinin de bir genç kızın ağırbaşlı ama pahalı giysisi olduğunu gösterdi. Şaşkınlığı daha da arttı. O kadar seçkin bir bekârdı ki, takip edilmeye alışkındı ve yoluna çıkan her tuzağı fark edip savuşturabilirdi. Ama bu, tüm sınırları aşıyor gibiydi. Gözlerine öfke doldu; kızın kalitesi hakkında yaptığı değerlendirmede yanıldığını ve güzel bir Cyprian'ın evini işgal ettiğini düşündü.

Sonra kadın konuştu ve sözleri onun ilk izlenimini doğruladı. "Ah, *özür dilerim!* Beni affedin efendim!" dedi güzel, vicdanı sızlayan bir sesle.

Öfke yerini eğlenceye bıraktı. ", evimde ne aradığınızı sorabilir miyim?" diye sordu.

Başını öne eğdi. "Gerçekten de bunu çok tuhaf buluyor olmalısınız!" "Öyle.

"Kapı açıldı, ben de içeri koştum," diye açıkladı. 'Gördünüz mü, orada - beni takip eden bir adam vardı!

"Bu saatte Londra sokaklarında yürümek zorundaysanız, uşağınızın sizi takip ediyor olmasını umarım!

'Oh hayır! Kimse yatağında olmadığını bilmiyor! Görevim çok gizli! Yürümeyi hiç istememiştim ama araba beni yanlış eve götürdü - en azından korkarım arabacıya yanlış yönü tarif ettim ve ben hatamın farkına varamadan arabayı sürüp . Hizmetçi bana sadece bir adım olduğunu söyledi, bu yüzden yürüyebileceğimi düşündüm, ancak *iğrenç* bir adam vardı - ! Olabildiğince hızlı bir şekilde bu sokağa koştum ve - ve kapınız açıldı. Aslında niyetim o yaratık gidene kadar salonda saklanmaktı, ama sonra kapıcınız içeri girdi ve ben de bu odaya kaçmak zorunda kaldım, çünkü nasıl

Açıklamak mı? Diğer hizmetçiye nereye gitmek istediğimi söylediğimde, o - o -' Elini yanan yanağına götürerek sözünü kesti. "Sonra sen içeri girdin, ben de perdenin arkasına kaçtım.

Kadın onun evinde bulunmasıyla ilgili bu açıklamayı yaparken, onun tedirgin olmasına rağmen hiç de utangaç olmadığını ve ondan pek korkmuyor gibi fark etti. Dedi ki: 'Çok ilgimi çekiyorsun. Aslında nereye gitmek istiyorsunuz?

"Lord Rotherfield'in evine gitmek istiyorum - özel bir arzum var," diye cevap verdi.

Yüzündeki eğlence kayboldu. Kaşlarını çatarak ona baktı, sert gözlerinde bir küçümseme ifadesi vardı. Kuru bir ses tonuyla şöyle dedi: "Lord hazretlerine uğrayacağınıza şüphe yok, değil mi?

Çenesini kaldırdı. "Eğer beni Lord Rotherfield'in evine yönlendirirseniz, ki bu sokakta olduğunu sanıyorum, efendim, konukseverliğinizi daha fazla ihlal etmeme gerek kalmaz!

'Londra'da sizi yönlendireceğim son ev orası. Nerede olursa olsun, size kendi evinize kadar eşlik etmeyi tercih ederim.

"Hayır, hayır, Lord Rotherfield'i görmeliyim!" diye bağırdı.

'O senin ziyaret etmen için uygun biri değil, güzel kızım. Üstelik bu saatte onu evde bulmanız da pek olası değil.

" halde onu beklemeliyim," diye açıkladı. 'Bu gece çok geç kalmayacağına eminim, çünkü sabah bir düelloya katılacak!

Adam ona baktı, gözleri kısılmıştı. "Gerçekten mi?

"Evet! - kardeşimle!" dedi, sesinde bir tutukluk vardı. "Yapmalıyım - *yapmalıyım*

Onu engelleyin!"

"Rotherfield'i sözünden dönmeye ikna edebileceğinizi düşünmeniz mümkün mü?" diye sordu. Onu tanımıyorsunuz! Seni bu fantastik göreve kim gönderdi? Kim seni böyle bir riske sokabilir?"

'Oh, hiç kimse, hiç kimse! Charlie'nin ne yapmak istediğini şans eseri öğrendim ve Lord Rotherfield o *kadar* da kötü olamaz, değil mi? Kalpsiz ve aşırı tehlikeli biri olduğu söyleniyor, biliyorum, ama Charlie'nin ne kadar genç olduğunu ve bunun yatalak olan ve en korkunç çarpıntılardan muzdarip olan annemi nasıl yere sereceğini ona açıkladığım halde zavallı Charlie'yi vuracak kadar canavar olamaz!

Pencereden uzaklaştı ve masadan bir sandalye çekti.

"Gel ve !" dedi sertçe. "Ama, efendim -

"Sana söylediğimi yap!

İsteksizce sandalyeye geldi ve kenarına oturdu, biraz da korkuyla ona baktı.

Cebinden enfiye kutusunu çıkardı ve fiske vurarak açtı. "Anladığım kadarıyla siz Bayan Saltwood'sunuz," dedi.

"Ben Dorothea Saltwood'um," düzeltti. 'Kız kardeşim Augusta Bayan Saltwood, çünkü onun yerine henüz kimse teklifte bulunmadı. İşte bu yüzden on dokuz yaşına gelmeme rağmen henüz dışarıda değilim! Ama benim adımın Saltwood olduğunu nereden biliyorsunuz?

Bir burun deliğine bir tutam enfiye çekti. "Kardeşiniz Rotherfield'a hakaret ettiğinde ben de oradaydım hanımefendi.

Kederli görünüyordu. "O korkunç oyun cehenneminde mi?

'Tam tersine! Lord Saltwood'un nasıl kabul edildiğini pek azımızın bildiği seçkin bir kulüpte.

Kızardı. "Torryburn denen o aptal yaratığı onu oraya götürmesi için ikna etti. Bunu yapmaması gerektiğini söyleyebilirim, ama Lord Rotherfield'in onu bu *kadar* aşağılamasına gerek yoktu! Bunun çok kaba bir şey olduğunu siz de kabul edersiniz!

'Elbette,' dedi. 'Lütfen Rotherfield'i savunmak için en ufak bir arzum olduğunu düşünmeyin! Ama lord hazretlerine haksızlık etmemek için kardeşinizin ona dayanılmaz bir hakarete bulunduğunu söylemeliyim. Lord hazretlerinin pek çok kusuru var - gerçekten de bazen onu tanıdığım herkesten daha çok sevmediğimi düşünüyorum! - Ama sizi temin ederim ki oyunla ilgili her konuda çok titizdir. Kardeşinizin gelecekte bir beyefendiyi dolu zar kullanmakla suçlamamasını öğretecek sert bir ders almasının daha iyi olacağını söylemeye cüret edersem beni bağışlayın hanımefendi!

"Gerçekten de çok kötü olduğunu biliyorum, ama Lord Rotherfield'le karşılaşırса bir geleceği olmayacak!

"Bu tam bir Cheltenham trajedisi!" diye karşılık verdi eğlenerek. "Rotherfield senin korktuğun kadar aşırıya kaçmayacaktır, sevgili çocuğum!

"Onun asla ıskalamadığını söylerler!" , yanakları kızarmıştı. "O zaman Saltwood'u tam da istediği yerden vuracak.

"Bir araya gelmemeliler ve gelmeyecekler!" dedi ciddiyetle. "Ben

Lord Rotherfield'e Charlie'yle aramızın nasıl olduğunu anlatabilirim, bu meselede ısrar edecek kadar zalim olamayacağına ikna oldum!

"Kardeşinizi davranışından dolayı özür dilemesi için ikna etmeniz daha iyi olur.

"Evet," diye kederle kabul etti. "Bernard da öyle dedi ama Lord Rotherfield o kadar ölümcül bir nişancı ki Charlie asla ama asla böyle bir şey yapmaz, çünkü herkes onunla karşılaşmaktan korktuğunu düşünür!

"Bernard'ın kim olduğunu sorabilir miyim?

Bay Wadworth. Onu eskiden beri tanırız ve Charlie'nin yardımcılarından biridir. Bana bundan bahseden oydu. Bunu ona ben yaptırdım. Bana tek kelime ettiğini Charlie'ye söylemeyeceğime söz verdim, o halde kendimi Lord Rotherfield'in merhametine bırakmaktan başka ne ?

"Bildiğiniz gibi Lord Rotherfield'in merhameti yoktur. Ayrıca, Bay Wadworth'un bu konuda sizinle tek kelime konuşmasının uygunsuzluğunu herhangi birine anlattırsanız ona büyük bir kötülük yapmış olursunuz.

'Ah, canım, onu dünyada incitmek istemem, zavallı Bernard! Ama *size* zaten söyledim, efendim!'

"Güveniniz benim oldukça güvende.

Ona çekici bir şekilde gülümsedi. 'Gerçekten, öyle olması gerektiğini biliyorum! Çok nazıksınız! Ama Lord Rotherfield'i görmeye kararlıyım.

"Ve evinize dönmeniz konusunda kararlıyım. Rotherfield'in evi bu tarzda ziyaret edebileceğin bir ev değil. Yüce Tanrım, eğer böyle bir şey yaptığınız öğrenilirse - !

Ellerini kavuşturarak ayağa kalktı. 'Evet, ama durum çok *vahim*! Eğer Charlie'ye bir şey , bu annemi öldürür! Sizi temin ederim, bana ne olacağının hiçbir önemi yok! Augusta kendimi mahvetmek zorunda olduğumu söylüyor, çünkü nasıl devam edeceğime dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden kendimi daha sonra olduğu gibi şimdi de mahvedebilirim, öyle değil mi?

"Bilmiyorum!" diye cevap verdi gülerek. 'Oh, bu kadar üzülme, seni saçma çocuk! Yorgun kardeşine bir zarar gelmemesi için bana güvenir misin?

Ona baktı, gözlerinde ani bir umut vardı. Siz mi efendim? Oh, Lord Rotherfield'i görüp ona zavallı Charlie'nin çok üzücü bir şekilde şımartıldığını, çünkü babamın o küçük bir çocukken öldüğünü ve annemin onun okula gitmesine ya da kimsenin onu geçmesine izin vermediğini açıklar mısınız?

Kasabaya daha yeni geldi ve öfkesini nasıl koruyacağını bilmiyor ya da -'

Bu karmakarışık konuyu keserek telağ içindeki küçük bir eli tuttu ve hafifçe öptü. "Lord Rotherfield'in zavallı Charlie'yi incitmesine izin vermeyeceğimden emin olabilirsiniz!"

"Seni dinleyecek mi?" kuşkuyla sordu. "Augusta'nın özel arkadaşı Bayan Stanstead, onun çok gururlu, huysuz bir adam olduğunu ve kimsenin fikrini önemsemediğini söylüyor."

'Çok doğru, ama onu istediğimi yapmaya zorlayacak güce sahibim. Bana güvenebilirsiniz.'

Rahatlamış bir iç çekti ve yine büyüleyici gülümseme dudaklarında titredi. 'Ah evet! Biliyorum, efendim! Çok tuhaf bir şey, doğrusunu söylemek gerekirse, perdeyi araladığınızda biraz korktum. Bana *öyle* bir baktınız ki! Ama bu tamamen benim hatamdı ve bir anda korkmam için en ufak bir neden olmadığını anladım. Çok nazıksınız! Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.'

'Sana *öyle* baktığımı unut, ben de tatmin olayım. Şimdi sizi eve götüreceğim. Sanırım evden ayrıldığınızı kimsenin bilmediğini söylemişsiniz. Hizmetkârlara görünmeden eve tekrar girme imkânınız var mı? Başını salladı, iri gözlerinde bir muziplik parıltısı vardı. Adamın içindeki eğlence derinleşti. 'İğrenç kız! Leydi Saltwood'a içtenlikle sempati duyuyorum!'

Şok edici davrandığımı biliyorum," dedi pişmanlıkla. 'Ama ne yapabildim ki? Ve kabul etmelisiniz ki her şey en iyisi için oldu, efendim! Çünkü Charlie'yi kurtardım ve başıma gelenleri kimseye anlatmayacağınızı biliyorum. Umarım - umarım beni gerçekten iğrenç bulmuyorsunuzdur?'

'Eğer size gerçekten ne düşündüğümü söyleseydim, iğrenç biri olurum. Gel! Gel!'

Seni eve , küçüğüm.'

2

Lord Saltwood'un, Sir Francis Upchurch ve Bay Wadworth'ten gördüğü cesaret kadar, ilk onurlu işine girişen genç bir beyefendinin ikinci adamlarından daha az cesaret aldığı görülmemiştir. Sör Francis, konuşmayı bilmediği için başını sallamaktan başka bir şey yapmadı, ama Bay Wadworth, müdürüyle beşikten beri tanışık olduğunu varsayarak fikrini söylemekte tereddüt etmedi. "Kendine bir pasta yapmışsın!" dedi.

"Daha da kötüsü!" dedi Sir Francis, kendi düşen katkıyı yaparak.

"Çok daha kötü!" diye onayladı Bay Wadworth. 'Şeytani derecede kötü *ton*, Charlie! Tabii ki kurnazlık yaptın.

". En azından, çok fazla değil.'

'El arabası kadar sarhoş. Bunu gösterdiğini söylemiyorum, ama öyle olmalısın!'

"Mantıklı!" dedi Sir Francis.

'Torryburn'e seni Corinthian Club'a götürmesi için zorbalık etmeye hakkın yok. Senin dokunuşunun üstünde, oğlum! Seni götürmemi istediğinde sana söylemiştim. Rotherfield sana o teklifi yaptıktan sonra orada kalmaya hakkın yoktu.

Lord Saltwood dişlerini sıktı. "*Bunu* söylemesine gerek yoktu!

'Hayır, gerek diyebilirim. Kötü bir dili var. Ama bu bir şey ifade etmez.

Onu Fulhamları kullanmakla suçlamaya hakkınız yok!

Sir Francis ürperdi ve acı dolu bir an için gözlerini kapadı. Bay Wadworth,

"O affedilmesi için yalvarmalıyım," diye devam etti.

acımasızca. "Bunun yerine, ona bir kavga dayattı!" "Eğer bir

garsona - bir *garsona*! - beni dışarı çıkarmasını -!

"Kapıcıyı çağırmalıyım," diye kabul etti Sir Francis. Sonra bu sevimli yanıtın ateşli genç arkadaşını memnun etmediğini anladı ve özür diledi. Güçlü bir düşünce onu ele geçirdi. Gözlerini Bay Wadworth'a çevirdi ve aniden şöyle dedi: 'Biliyor musun Bernie? Charlie'nin meydan okumasını kabul etmemeliydi. Altı aydan fazla bir süredir kasabada olmadığını biliyor olmalısın!

Bay Wadworth, 'Önemli olan bunu kabul etmiş olması,' dedi. 'Ama çok geç değil.

Charlie'nin özür dilemesi gerekirdi. "!"

dedi Lord Saltwood gergin bir sesle.

Bay Wadworth, ',' diye ısrar etti.

'Biliyorum ve havaya ateş etmek istiyorum. Bu, hatamı kabul ettiğimi ama Rotherfield'le karşılaşmaktan korkmadığımı gösterecek!

Bu asil ifade, Sir Francis'in dalgın dalgın emmekte olduğu kehribar renkli bastonunu bir şangırtıyla yere düşürmesine ve Bay Wadworth'un müdürüne sanki mantığından korkuyormuş gibi bakmasına neden oldu. "Delope?" soluk soluğa kaldı. 'Rotherfield'a karşı mı? Tavan arasında bir tuhaf olmalısın! Neden, adamım, sen soğuk et olurdun! Şimdi beni dinle, Charlie! Adamdan özür dilemeyeceksen, mendilin düştüğünü gördüğün anda gelip

"Öldürmek için, yoksa bu işle bir ilgim kalmayacak!"

"Eğer onu öldürdüyse, bu garip bir iş," diye itiraz etti Sir Francis. "Ülkeyi terk etmek zorunda kalabilir."

Bay Wadworth kısaca, 'Onu öldürmeyecek,' dedi.

Başka bir şey söylemedi, ama Saltwood'a göre ikinci adam yirmi beş metrelik bir mesafeden rakibini vurma şansının düşük olduğunu düşünüyordu. Hiçbir şekilde aşağılık bir nişancı değildi ama Manton's Galleries'de küçük bir gofreti vurmanın Paddington Green'de iri bir adamı vurmaktan daha kolay olabileceğinden şüpheleniyordu.

Bay Wadworth sabah erkenden bir tilbury içinde onu çağırdı. Lord hazretlerinin penceresine taş atmaya gerek görmedi, çünkü Lord hazretleri iyi uyumamıştı ve çoktan giyinmişti. Aşağı indi ve Bay Wadworth'a büyük bir soğukkanlılıkla günaydın diyerek evden çıktı. Bay Wadworth başıyla onayladı ve ona bilgili bir gözle baktı. "Ceketinizde parlak düğmeler yok mu?" sordu.

Bu soru Saltwood'un midesindeki hafif hastalıklı hissi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Bay Wadworth bunu, yakasını kaldırmasını ve hasmına mümkün olan en dar hedefi göstermeye dikkat etmesini hatırlatarak izledi. Lord Saltwood, tilbury'ye tırmanarak sahte bir neşeyle cevap verdi: 'Rotherfield'in söyledikleri gibi bir nişancı için pek fark etmeyeceğini varsaymalıyım.

'Oh, peki - ! Gereksiz riskler almanın anlamı yok,' dedi Bay Wadworth beceriksizce.

Ondan sonra sohbet daha da kısırlaştı. Yere ilk varanlar onlardı, ama kısa süre sonra Sir Francis ve hava durumu hakkında sohbet eden ağırbaşlı paltolu bir adam da onlara katıldı. Saltwood bu duyarsız kişinin doktor olduğunu anladı, dişlerini sıktı ve Rotherfield'in geç kalmayacağını umdu. Ona bir kâbusun içine girmiş gibi geldi. Kendini üşümüş, hasta ve utanmış hissediyordu; şımarık ve asi doğasının altında yatan çelik için çok şey söylüyordu ki, utanç verici olduğunu bildiği davranışları için Rotherfield'den özür dileyerek bu korkunç karşılaşmadan kurtulabileceği aklına bile gelmemişti.

Rotherfield kilise saatleri çalarken geldi. Spor arabasıyla kendisi gidiyordu, arkadaşlarından biri yanında oturuyordu, diğeri de yüksek koltuklu bir faytonla onu takip ediyordu. Görünüşe göre oldukça

Soğukkanlıydı ve her zamanki gibi özenle giyindiği her halinden belliydi. Gömleğinin uçları karmaşık bir boyunbağının üzerinde sertçe duruyordu; koyu renk saçları sıradan bir incelikle düzenlenmişti; Hessian botlarının parıldayan siyah derisinde tek bir leke bile yoktu. At arabasından indi ve eski püskü sürücü ceketini arabanın içine attı. İkinciler bir araya gelip görüştüler ve az sonra müdürlerini yerlerine götürüp uzun namlulu düello tabancalarını kurmalı ve horozlu olarak ellerine verdiler.

Saltwood, ölçülemeyecek kadar büyükmüş gibi görünen bir çimenliğin üzerinden Rotherfield'e baktı. O soğuk, yakışıklı yüz taşa oyulmuş olabilirdi; acımasız, belli belirsiz alaycı görünüyordu.

Doktor arkasını döndü; Saltwood nefesini tuttu ve tabancasını sıkıca kavradı. Rotherfield'in adamlarından biri mendili havada tutuyordu. Mendil yere düştü ve Saltwood kolunu kaldırıp ateş etti.

Rotherfield'in onu vuracağından o kadar emindi ki, ona vurulmuş olması gerektiğini düşündü. Kurşunun uyuşturma etkisi yaptığının söylendiğini hatırladı ve içgüdüsel bir hareketle vücuduna bir göz attı. Ama hiç kan görünmüyordu ve kesinlikle hâlâ ayaklarının üzerinde duruyordu. Sonra birinin şöyle dediğini duydu: 'Yüce Tanrım! *Rotherfield!*' diye bağırdığını duydu ve şaşkınlıkla çimenlere bakarken Bay Mayfield'in Rotherfield'in yanında olduğunu, bir kolunu ona doladığını ve doktorun onlara doğru koştuğunu gördü. Sonra Bay Wadworth kendi tabancasını elinden aldı ve şaşkın bir sesle: "*Iskaladı!*" dedi.

Genç Lord Saltwood, şehirdeki en iyi tabanca atışını yaptığını ve kendisine dokunulmadığını fark ederek, bir an için tehlikesi geçirdi. Kendini toparlayarak Bay Wadworth'u itti ve Rotherfield'in etrafında toplanan gruba doğru hızla ilerledi. Tam zamanında yetişmişti ki, o nefret dolu sesin şöyle dediğini duydu: 'Yavru beklediğimden daha iyi vuruyor! Oh, şeytana uy Ned! Bu bir şey değil - bir otlak!'

"Lordum!" diye bağırdı Saltwood. "Size özürlerimi sunmak istiyorum -" "Şimdi olmaz, şimdi olmaz!" diye sözünü kesti doktor hışımla.

Saltwood kendini kenara çekilmiş buldu. Rotherfield'e bir kez daha özür dilemeye çalıştı ve ardından yardımcıları tarafından sertçe uzaklaştırıldı.

3

"Gördüğüm en olağanüstü şey! Bay Wadworth, Dorothea'ya

Onun tarafından küçük salona sürüklendi ve her şeyi ona anlatması istendi. 'Dikkat et! Charlie'ye tek kelime etme! Rotherfield kayıp!'

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Havaya mı ateş etti?"

Hayır, hayır! Bunu yapmasını bekleyemezdim! Bir erkek bunu yaptığında hatalı olduğunu kabul etmiş olur! Kendimi bir at kadar hasta hissettiğimi söylemekte bir sakınca görmüyorum. Şeytani bir suratla bakıyordu. Yüzünde de tuhaf bir gülümseme vardı. Hiç hoşuma gitmedi. Dikkatli nişan aldığına yemin edebilirim. Charlie'den bir saniye önce ateş etti. Onu kıl ıskalamış olamazdı! Charlie onu omzundan vurdu. Ciddi olduğunu sanmıyorum. Charlie'ye iyi geldiyse şaşırmamalı. Rotherfield'den af dilemeye çalıştı ve o zamandan beri Mount Street'te bir kez aradı. Kabul edilmedi: kahya Lord hazretlerinin ziyaretçi kabul etmediğini söyledi. Charlie'yi korkuttu. Şimdi daha iyi olacak. Ama sakın tek kelime etme, Dolly!'

Ona bu konudan bahsetmeyeceğine dair güvence verdi. Lord Rotherfield'den başka Mount Sokağı'nda kimin oturduğunu öğrenmeye çalışmasının, aklındaki amacı ilerlettiği söylenemezdi. Bay Wadworth o sokakta yaşayan birkaç kişinin adını sayabildi, ama sıradan bir ölümlüden çok bir yarı-tanrıya benzeyen bir beyefendiyi tanımlaması istendiğinde, hiç tereddüt etmeden Bayan Saltwood'un tarifine uzaktan yakından uyan birini görmediğini söyledi. Bunun üzerine adam kuşku belirtileri göstermeye başladı, Dorothea da araştırmalarını bırakıp kardeşinin bilinmeyen koruyucusunun adını öğrenmenin başka yollarını aramak zorunda kaldı. Hiçbiri ortaya çıkmadı; hizmetçisiyle birlikte Mount Sokağı'nda yürürken de sığındığı evi tanıyamadı. Meçhul beyefendinin belki de sözünü tuttuğunu söylemek için ona mektup yazabileceğine dair hüznü bir hayal hiçbir zaman çok güçlü olmadı ve haftanın sonunda tamamen ortadan kayboldu. Tek umudu bir gün onunla karşılaşmak ve nazik davranışları için ona teşekkür edebilmektir. Bu arada keyfi iyice kaçmıştı ve öylesine kayıtsız davranıyordu ki, kız kardeşinin huysuzluğunu yatıştırarak bir şeyler olmasını dilediğini sık sık dile getiren Augusta bile ona kendini iyi hissedip hissetmediğini sordu. Leydi Saltwood onun çöküşe geçeceğinden korktu ve kendisi de hemen şiddetli bir sinir spazmına yenik düştü.

Sağlığına kavuşturulması için bu tür aşırı önlemler alınmadan önce

Küçük Bayan Saltwood'un tam da o mevsimde dışarı çıkarılması annesi tarafından geçici bir süre için düşünülmüş ve kız kardeşi tarafından öfkeyle veto edilmişti. Saltwood'un düellosundan sekiz gün sonra, Haziran ayında bir öğleden sonra uşak, acılı ebeveynine yüksek sesle kitap okuyan Dorothea'yı aradı ve Leydi Saltwood'un kafasında terziden daha tehlikeli biri tarafından arandığına dair herhangi bir şüphe uyandırmadan onu salondan çıkarmayı başardı. Ama salonun dışına çıkınca Porlock Dorothea'nın eline mühürlü bir kâğıt tutuşturdu ve bir komplocu edasıyla beyefendinin Kırmızı Salon'da olduğunu söyledi.

Mektup oldukça kısaydı ve üçüncü şahıs ağzından yazılmıştı. *'Bayan Dorothea Saltwood'a önemsiz bir hizmette bulunma zevkine erişmiş biri, onunla birkaç kelime konuşma şerefine nail olmak için yalvarıyor.*

"Ah!" diye soludu Dorothea, bütün kayıtsızlığı kaybolmuştu. 'Porlock, lütfen anneme ya da kız kardeşime söyleme! *Lütfen* söyleme!

"Kesinlikle hayır, hanımefendi!" cevap verdi, alt katta kendisine bahşedilen yüklü miktardan kaynaklanmayan bir hazırlıkla. Genç hanımının merdivenlerden hızla inişini izledi ve Bayan Augusta'nın, kız kardeşine kur yapan kişinin nasıl biri olduğunu anladığında büyük olasılıkla felç geçireceğini düşündü. Kırmızı Salon'daki beyefendi, onun deneyimli gözlerine göre, tam bir Korintli, bir Nonpareil, tam bir Moda Lalesi'ydi.

Dorothea telaşla salona girerek eşikte haykırdı: 'Oh, sizi gördüğüme çok sevindim, efendim! Size teşekkür etmeyi o kadar çok istedim ki, ama bunu nasıl yapacağımı bilemedim, çünkü size adınızı hiç sormadım! Nasıl böyle bir kaz olduğumu bilmiyorum!

Ona doğru geldi ve uzattığı elini sol elinin içine alarak eğildi. Kadın onun hatırladığı kadar yakışıklı olduğunu ve sağ kolunun askıda olduğunu fark etti. Hızlı bir endişeyle sordu: 'Bu nasıl oldu? Kolunuzu mu kırdınız, efendim?

"Hayır, hayır!" cevap verdi elini tutarak. 'Sadece omzuma ufak bir kaza geldi! Önemli bir şey değil. Umarım o akşam her şey yolunda gitmiştir ve yokluğunuz fark edilmemiştir?

"Hayır ve bundan kimseye bahsetmedim!" diye onu temin etti. "Size çok minnettarım! O adamı Charlie'ye vurmaması için nasıl ikna ettiğinizi hayal bile edemiyorum! Bernard bana Charlie'nin *ona* vurduğunu söyledi ve söylemeliyim ki

Özür dilerim, çünkü tamamen benim hatamdı ve o kadar iğrenç biri olmasına rağmen onun incinmesini kesinlikle istemezdim!

"Doğrusunu söylemek gerekirse, incinmek gibi bir beklentisi yoktu," dedi gülümseyerek. Kadının elini bıraktı ve tereddüt eder gibi oldu. "Lord Rotherfield, Bayan Saltwood, gözünüzde iğrenç görünmek istemiyor, inanın bana!

"Arkadaşınız mı?" sordu. 'Lütfen beni bağışlayın! Eğer öyleyse o kadar kötü biri olamayacağına eminim!

"Korkarım benim en kötü arkadaşım oldu," dedi hayıflanarak. 'Bağışla beni çocuğum! *Ben* Lord Rotherfield'im!

Kıpırdamadan durmuş, önce solgun, sonra yanakları kızarmış ve gözleri yaşarmış bir halde ona bakıyordu. "*Siz* Lord Rotherfield mısınız?" diye tekrarladı. "Ve ben sizin hakkınızda öyle şeyler söyledim *ki*, siz de bana izin verdiniz, çok nazik davrandınız ve yaralanmanıza izin verdiniz - Ah, eminim dünyadaki en iyi insan siz olmalısınız!

'Kesinlikle öyle değilim, umarım en kötüsü de değilimdir. Sizi kandırdığım için beni affedecek misiniz?

Kadın elini uzattı ve adam yine elini tuttu. 'Nasıl böyle konuşabiliyorsun? Çok utanıyorum! Beni kapı dışarı etmediğine şaşıyorum! Ne kadar *iyisiniz*! Ne kadar asilsin!

"Ah, nasıl böyle konuşabiliyorsun?" dedi hemen. 'Yapma! O akşamdan önce kendimden başka hiç kimseyi memnun etmek istediğimi sanmıyorum. Sen bana geldin - büyüleyici ve iğrenç bir çocuksun ! - Ben de hayatta her şeyden çok seni memnun etmek istedim. Ben ne iyi ne de soyluyum - yine de size çizildiğim kadar kara değilim. Sizi temin ederim ki, kardeşinizi ölümcül bir şekilde yaralamak gibi bir niyetim asla olmadı.

"Olamaz! Sen olduğunu bilseydim asla böyle düşünmezdim!

Kadının elini dudaklarına götürdü. Hafif parmakları titrer gibi oldu ve sonra onunkileri kavradı. Başını kaldırdı ama daha konuşmadan Lord Saltwood odaya girdi.

Lord Saltwood eşikte durdu, gözleri yuvalarından fırladı. Şaşkın bir şekilde baktı, ağzını açtı, tekrar kapattı ve sarsılarak yutkundu.

"Nasılsınız?" dedi Rotherfield soğuk bir nezaketle. "Geçen gün evime uğradığınızda sizi kabul edemediğim için beni bağışlayın.

"Geldim - diledim - sana bir mektup yazdım!" diye kekeledi Saltwood, son derece rahatsızdı.

'Kesinlikle yaptınız ve ben de bunu kabul etmeye geldim. Size çok minnettarım ve bu olayı bir daha düşünmemenizi rica ediyorum.

"Beni görmeye mi geldin?" diye nefes nefese kaldı Saltwood.

'Evet, çünkü anladığım kadarıyla siz ailenizin reisisiniz ve sizden bir ricam var. Umarım son talihsiz anlaşmazlığımız bu isteğimin yerine getirilmesini sizin için tamamen çirkin hale getirmemiştir.

Hayır, hayır! Yani, elimden ne gelirse, tabii ki! Çok mutlu olacağım - ! Kitap odasına geçebilir misiniz lordum?

"Teşekkür ederim. Rotherfield döndü ve Dorothea'nın endişeli gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Şimdi sizden ayrılmak zorundayım, ama Leydi Saltwood'un yarın onu ziyaret etmeme izin vereceğini umuyorum.

Dorothea safça, "Evet, gerçekten de ikna oldum - yani, umarım olur!" dedi.

Gözlerinde bir kakhaha vardı, ama resmî bir şekilde eğildi ve Saltwood'la birlikte dışarı çıktı, Dorothea'yı birçok heyecan verici duyguyla kuşattı, bunların başında Leydi Saltwood'un sağlığının bozulduğu bir durumda, Lord Hazretleri'ni kabul etmek için kendini yetersiz hissedeceği korkusu vardı. Az sonra Saltwood ağır bir şok geçirmiş gibi görünerek salona çıktığında, Dorothea kaçışının ona ifşa edildiği düşüncesine kapıldı ve yatak odasının sığınağına kaçarak gözyaşlarına boğuldu. Bu keder uçurumundan Augusta'nın histeri krizleri geçirirken çıkardığı seslerle sarsıldı. Aceleyle yanaklarını kurulayarak, gerekli olabilecek her türlü yardımı yapmak ve ebeveynine bu çetin sınavda destek olmak için merdivenlerden aşağı koştu. Şaşkınlık içinde, kanepede baygın halde bıraktığı Leydi Saltwood'u sadece ayağa kalkmış değil, aynı zamanda oldukça iyi görünüyor halde buldu. Daha da büyük bir şaşkınlık içinde, hasta adam onu sevgiyle kucakladı ve şöyle dedi: 'Canım, canım çocuğum! Başımın üstünde mi yoksa topuklarımın üstünde mi olduğumu bilmiyorum! *Rotherfield!* Bir kontes! Seni sinsi küçük kedi, onunla tanıştığını bana hiç söylemedin! Ve daha dışarı bile çıkmadın! Bir an önce takdim edilmelisin, *buna* kararlıyım! Yarın beni ziyarete geliyor. Tanrıya şükür tam Augusta'nın bedenindesin! Celestine'in onun için diktiği pomona ipek elbiseyi giymelisin: Seni dışarı çıkardığım anda nasıl olacağını biliyordum! I

hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım!

Dorothea şaşkınlık içinde şöyle dedi: 'Hediye mi? Augusta'nın yeni elbisesini giymek mi?

Anne, *neden?*'

"Benim masum hazinem!" diye haykırdı Leydi Saltwood. "Söyle bana aşkım, çünkü onu çok az tanıdığımı biliyor olmalısın, Lord Rotherfield'den *hoşlanıyor* musun?

"Ah, anne!" dedi Dorothea düşüncesizce. "Tıpkı Sör Charles Grandison ve Lord Orville gibi, ama çok çok daha iyi!

"Sevgili Dorothea!" diye iç geçirdi hanımefendisi coşkuyla. "Charlie, öyle bakıp durma! Hemen git ve Augusta'nın üzerine bir sürahi su dök! Histeri krizinin sırası *değil!*

Tehlike

Kız, mumların ışığı altında bir heykel gibi hareketsiz duruyordu, elleri önünde kenetlenmişti ve yanaklarında hiç renk yoktu. Mavi kurdeleli sade bir muslin elbise ve altın sarısı saçlarının arasından geçirdiği fileden başka hiçbir süs. Ne üvey kardeşine ne de aşırı sıcak odanın ortasındaki masanın etrafında toplanmış olan diğer beş adamdan herhangi birine baktı. Ama orada kimlerin olduğunu biliyordu; odaya girerken kirpiklerinin altından attığı hızlı bir bakışta hepsini görmüştü. Lord Amberfield masanın üzerine yayılmış, başını koluna dayamıştı; Bay Marmaduke Shapley, Amberfield kadar sarhoş değildi, sandalyesine yaslanmış kıkırdıyordu; Sir Thomas Fort, gözleri biraz kamaşmış, yüzü mosmordu; Bay Lionel Winter, aptalca gülümsüyordu; ve Carlington Carlington, siyah bukleleri dağınık, zarif kravatı buruşmuş, zayıf yanakları telaşlı bir şekilde kızarmış ve parlak gözlerinde umursamaz bir bakış vardı.

Bir de üvey kardeşi Ralph vardı.

çağrısı üzerine yatağından kalkmış, giyinmiş ve serinliğinde bu havasız odaya gelmişti. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, bir eliyle zar kutusunu tutarken diğer eliyle boş kadehini doldurmaya çalışıyordu. Şarabın bir kısmı masayı kaplayan çuha örtünün üzerine döküldü; Sir Ralph buna lanet etti ve şişeyi sol taraftaki komşusuna doğru itti. "Doldur, Lionel! Doldur!" dedi hıçkırarak. 'Şimdi, lordum - şimdi Carlington! Oynamaya devam etmek ister misin? Ama ben bittim, anlıyor musun? Geriye sadece bir şey kaldı, o da kız kardeşim! Çılgınca bir kahkaha onu sarstı; hareketsiz duran kıza doğru bir hareket yaptı, bakışları Carlington'ın yakışıklı başının üzerindeki bir noktaya sabitlenmişti. 'Onu son kazığım olarak ayarlayacağım, gen'lemen. Kim karşılayacak?'

Bay Winter: 'Bu - bu Bayan Helen,' dedi ve bilgece başını salladı.

"Damme, Morland, bu - bu doğru değil!" dedi Sir Thomas, ayağa kalkarak. 'Bayan Morland - çok itaatkâr bir hizmetkâr, hanımefendi! Amberfield - Lordum! Bayanlar burada!'

Uyuyan Vikont'a doğru hamle yaptı ve onu bir omzundan tutup sarstı.

Lord Amberfield ve mırıldandı: 'Cepler dolsun: bütün sesli harflerim Carlington'ın ellerinde.

'Freddy, oğlum, bunun doğru olmadığını söylüyorum. Bir bayana kazık atamazsın.'

Lord Amberfield şöyle dedi: 'Hiçbir şeyi riske atamam. Bahse girecek bir şey yok. Uyumaya gidiyorum.'

Bay Marmaduke Shapley başını sanki sabitlemek istercesine ellerinin arasına aldı ve belli belirsiz bir sesle şöyle dedi "Şarap yüzünden. Lanet olsun sana, Ralph, sarhoşsun!

Sir Ralph gürültülü bir kahkaha attı ve kutudaki zarları salladı. "Kim karşılayacak?" diye sordu. "Ne diyorsun Lionel? Yeşim taşından kız kardeşimi eş olarak alır mısın?

Bay Winter ayağa kalktı ve topuklarının üzerinde dengede durmaya çalıştı. Baykuş gibi ev sahibine bakarak, Efendim," dedi, "size şunu söylememe izin verin - hiç kimse prepost'rous hissesini karşılamayacak!

Sir Ralph'ın hınzır gözleri onun yanından geçerek Carlington'ın oturduğu yere gitti, çatık, gece karası kaşlarının altından kıza bakıyordu. Marki'nin sol kolunun önünde, masanın üzerinde umursamazca uzanan kâğıt parçaları, kazandığı paranın sesli harfleriyle doluydu. Dirseğinin dibinde gine dolu rulolar vardı ve elinin altından daha fazla gine dökülüyordu. Sir Ralph'ın bulanık zihninden, genç Marki'yi daha önce hiç bu kadar çılgınca bir mizah içinde görmediği düşüncesi geçti. Öne doğru eğildi ve alaycı bir tavırla şöyle dedi: "Örtecek misiniz lordum, yoksa bahsi reddediyor musunuz?

Carlington'ın gözleri yavaşça ona doğru döndü. Sırlı değıllerdi ama doğal olmayan bir şekilde parlaktılar. "Reddediyor ?" dedi.

"İşte gerçek bir dirsek sallayıcı!" diye bağırdı Sir Ralph. 'Koru, Carlington! Yeşim taşı ne kadar eder?'

Bay Winter sandalyesinin arkılığına yaslandı ve güçlükle dört kelime telaffuz etti: "Lordum, siz sarhoşsunuz!

Carlington, "Sarhoş ya da ayık, kimse bana üstesinden gelemeyeceğim bir kazık atamaz," diye cevap verdi. Uzun parmakları bir yığın sesli harfin üzerine kapandı ve onları ezerek bir top haline getirdi. Onları öne doğru itti ve rouleaus'u da onlarla birlikte.

"Aman Tanrım, Charles!" diye bağırdı Sir Thomas, bileğini tutarak. 'Orada yirmi bin sterlinlik bir mesele var! Aklını başına al, adamım, aklını başına al!

Carlington onu . "Bir ana gemi, Morland, bir ana gemi çağır!" dedi.

"Yedi! Sör Ralph cevap verdi ve zarları masanın üzerine attı.

Carlington güldü ve elini cebine daldırıp enfiye kutusunu çıkardı ve bir fiske vurarak açtı.

"Beşe yedi!" diye duyurdu Bay Shapley, zarlara bakarak.

Zar kutunun içinde sallanırken kızın sabit bakışları dalgalandı ve masanın üzerinde duran şansa doğru hızlı bir bakış fırlattı. Ağabeyi zarları topladı, salladı ve tekrar fırlattı.

Masanın üzerinde yuvarlandılar ve beş ve asa yerleştiler.

"Cinque-ace!" diye seslendi Bay Shapley, kendini seyis olarak tanıtarak. "Bahis var mı beyler? Bahis var mı?"

Kimse cevap vermedi; Marki enfiye çekti.

Zar üçüncü kez sallandı ve atıldı. "Quatre-trey!" diye seslendi Bay Shapley. "Carlington, sen - sen şeytanın kendi şansına sahipsin!"

Kızın gözleri bir süre yeşil örtünün üzerinde yatan dört ve üç kişiye sabit kaldı; sonra gözlerini kaldırdı ve masanın karşısındaki Carlington'a baktı.

Marki ayağa fırladı ve bir selam verdi. "Hanımefendi, adil bir oyunla elinizi kazandım!" dedi ve kendi elini emredici bir şekilde uzattı.

Sir Ralph zarlara bakıyor, alt dudağını büzüyor ve yanaklarının rengi biraz soluyordu. Bayan Morland ona bakmadan masanın etrafında yürüdü, reverans yaptı ve elini Carlington'ın elinin içine koydu.

Parmakları onu kavradı; hafifçe sağa sola salladı ve umursamazca şöyle dedi: 'Gitme vaktimiz geldi. Gelir misin, altın kızım?'

Bayan Morland ilk kez sakın ve gerçekçi bir sesle konuştu. 'Elbette geleceğim, efendim,' dedi.

Carlington'ın gözleri dans etti. "Sarhoşum, biliyorsun," diye teklif etti. "Evet," dedi kadın.

Kahkahalarla sarsıldı. "Tanrım, ruhunu sevdim! Gel o zaman!"

Sir Thomas öne doğru atıldı, ağır bir şekilde masaya çarptı ve kendini sabitlemek için masaya . 'Damme, sen delisin! Ralph, bu böyle olmayacak - bahis iptal - şaka şaka - yeterince ileri gitti!

"Oyna ya da öde!" diye karşılık verdi Marki, dudaklarını pek de hoş olmayan bir gülümseme bükerek.

Sir Ralph gözlerini kaldırdı ve asık suratla kız kardeşine baktı. Onun bakışlarına düşünceli ve kayıtsızca karşılık verdi ve dikkatini Carlington'a yöneltti. "Sanırım," dedi sakın bir sesle, "gidip bir pelerin getirsem iyi olacak.

Şimdi gidiyoruz, efendim.'

Marki ona kapıya kadar eşlik etti, açtı ve arabası için zili çaldı. Bayan Morland sıcak odadan koridora çıktı ve koridoru geçerek merdivenlere yöneldi.

Birkaç dakika sonra pelerinini giymiş, başında yonga şapkası ve elinde bir bando kutusuyla tekrar aşağı indiğinde, ağabeyi salonda Marki'ye katılmıştı ve ön kapının lentosuna yaslanmış, kaşlarını çatarak duruyordu. Marki, üzerinde sıra sıra pelerinler ve taç kadar büyük sedef düğmeler bulunan, yüksek belli, kirli kumaştan bir sürücü ceketi giymişti. Bir elinde kıvrıkcık kenarlı bir kunduz, bir çift York taba rengi eldiven, diğerinde abanoz bastonu vardı ve Bayan Morland koridorda telaşsız adımlarla ona doğru ilerlerken bir selam daha .

"Eğer gidersen, Tanrı şahidim olsun, geri dönemezsin! Sir Ralph dedi ki.

Bayan Morland elini Carlington'ın uzattığı koluna koydu. 'Asla geri dönmeyeceğim,' dedi.

"Ciddiyim! Sör Ralph tehdit etti.

'Ve ben,' diye cevap verdi. 'Üç yıldır sizin koğuşunuzdayım. Bu eve dönmektense ölmeyi tercih edeceğimi mi sanıyorsunuz?

Yüzü kızardı ve Marki'ye seslendi. "Onu almak için çıldırmış olmalısınız!"

"Çılgın ya da sarhoş, ne fark eder?" dedi Carlington ve ön kapıyı açtı. Sör

Ralph ceketini tuttu. "Nereye gidiyorsun?" sordu.

Carlington'ın vahşi kahkahası içinden koptu. "Gretna!" cevap verdi ve kolunu Bayan Morland'ın beline dolayarak onu evden dışarı, puslu şafağa doğru sürükledi.

Posta arabası ve dört kişi evin merdivenlerinde bekliyordu; postilyonlar eyerlerinde titriyor, Sir Ralph'ın hizmetkârlarından biri de arabanın kapısını açık tutuyordu.

Sabahın keskin havasının Marki üzerinde kaçınılmaz bir etkisi oldu. Sendeledi ve kendini sabitlemek için uşağın omzuna tutunmak zorunda kaldı. Yine de Bayan Morland'a doğru bir selam daha vermeyi ve onu arabaya kadar götürmeyi başardı.

Sir Ralph'ın evi Hadley Green'deydi ve Marki de Londra'dan kart partisine katılmak üzere yola çıkmıştı, postilyonlar arabayı güneye doğru sürmüşlerdi. Efendilerinin Gretna Green'e gitme emrini aldıklarında, ilk başta gözlerini kırptırmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şaşırmışlardı.

Ama uşağın yardımıyla arabaya tırmanmaya başladığında, öndekilerden birine binen çocuk, Gretna Green'in yaklaşık üç yüz mil uzakta olduğunu ve lord hazretlerinin uzun bir yolculuğa tamamen hazırlıksız olduğunu belirtmeye cesaret etti. Ancak Marki sadece tekrarladı: "Gretna!" diye yineledi ve arabaya girerek Bayan Morland'ın yanındaki koltuğa oturdu.

Postilyonlar efendilerinin son derece sarhoş olduğunun farkındaydılar, ama onu yeterince iyi tanıyorlardı ki, sabahleyin kuzeye gitmelerini emrettiği için ne kadar pişman olursa olsun, kendisine itaat ettikleri için değil, talimatlarına uymayıp onu sağ salim evine götürdükleri için onları suçlayacağından eminlerdi. Basamaklar katlanır katlanmaz karavanı döndürdüler ve Büyük Kuzey Yolu'na doğru yola koyuldular.

Marki şapkasını yere bıraktı ve yakışıklı başını mavi kadife koltuklara yasladı. Biraz çevirerek arkadaşına tatlı tatlı gülümsedi ve yine şaşırtıcı bir diksiyon netliğiyle şöyle dedi: 'Buna pişman olacağımı sanıyorum, ama fena halde sarhoşum, canım - fena halde sarhoşum.

'Evet,' dedi Bayan Morland. 'Biliyorum. Bir anlam ifade etmiyor. Buna oldukça alışkınım.

Konuşmalarının özeti buydu. Marki gözlerini kapadı ve uykuya daldı. Bayan Morland onun yanında kıpırdamadan oturuyor, sadece ara sıra ellerini kucağında kavuşturup açıyordu.

Potter's Bar, Bell Bar, Hatfield hepsi geçildi. Bayan Morland turnikelerdeki biletlerin parasını uyuyan Vikont'un ceplerinde bulduğu birkaç bozuk parayla ödedi. Hatfield'den iki milden biraz fazla uzaklaştıktan sonra araba Stanborough mezrasından geçti ve Digswell Tepesi'nin uzun yokuşunu tırmanmaya başladı. Brickwall sapağında, tekerlekli arabalardan birine binmiş olan bir görevli Bayan Morland'a, Lord Hazretleri yola devam etmek istiyorsa atların Welwyn'de değiştirilmesi gerektiğini bildirdi. Marki'yi uyandırma çabaları sonuçsuz kaldı; sadece inledi ve uykusunun derinliklerine gömülür gibi oldu. Sırf öfkenin kendisini sürüklediği bu kaçışın düşüncesizliğini düşünecek zamanı olan Bayan Morland bir an tereddüt ettikten sonra postacıları Welwyn'de geceyi geçirebilecekleri saygın bir posta evine gitmelerini istedi.

Kısa bir süre içinde araba White Hart'a yanaştı; ev sahibi uyanmış ve hâlâ geceliklerini giymekte olan birkaç uykucu, Marki'yi arabadan çıkarıp bir yatak odasına taşımışlardı.

Birinci katta.

Sabahın köründe gelen bu garip ziyaret karşısında kimse pek şaşırmış görünmüyordu. Ev sahibinin iyi tanıdığı Marki'nin sarhoş olduğu belliydi ve bu durum hem onun hem de Bayan Morland'ın varlığına son derece makul bir açıklama getiriyordu. "Yine de söylemeliyim ki," dedi ev sahibi, bir kez daha uykulu karısına katılırken, "onun Carlington değil, o sert adamlardan biri olduğunu bilmiyordum. Vahşi, tabii ki, çok vahşi.

Marki saat dokuzu geçene kadar uyanmadı. İlk hissettiği şey büyük bir rahatsızlıktı. Baş ağrıyordu ve ağzı kurumuştı. Bir süre gözleri kapalı yattı, ama biraz sonra bilinci yerine geldiğinde neredeyse tamamen giyinik olduğunun farkına vardı. Gözlerini açtı, garip çevresine film gibi baktı ve bir iniltiyle yatakta doğruldu, ellerinin arasında şakaklarını sıktı. Yaka örtüsü ve pırıl pırıl parlayan Hessian'ları dışında gerçekten de tamamen giyinik olduğunu fark etti; onu botlarından ve kravatından kurtaran nazik eller, Bay Weston'ın kesiminin mükemmel uyum sağlayan paltosundan onu kurtarma çabalarında başarısız olmuşlardı.

Marki şaşkın şekilde odaya bir kez daha baktıktan sonra zile uzandı ve kuvvetlice çekti.

Çağrıya bizzat ev sahibi cevap verdi. Carlington, hâlâ ağrıyan başını tutarak, şiddetli bir kuşkuyla ona baktı ve şöyle dedi: 'Senin o alçak yüzünü daha önce de görmüştüm. Neredeyim ben?

Ev sahibi kibarca gülümsedi ve cevap verdi: "Emin olun lordum, lord hazretleri White Hart'taki en iyi odada kalıyor.

"Hangi White Hart?" diye sordu Marki sinirli bir şekilde. "En az elli tane biliyorum!

"Neden, Welwyn'de, lordum!

Carlington ellerini indirerek, "Welwyn!" diye bağırdı. "Welwyn'de ne işim var benim?

İki postilyonla aydınlatıcı bir konuşma yapmış olan ev sahibi bu soruyu cevapsız bırakmayı uygun buldu. Öksürdü ve söyleyemeyeceğinden emin olduğunu belli belirsiz söyledi. Soylu müvekkilinin hafızasının kendini göstermesini bekledi, ama Marki bir inilti daha çıkararak yastıklarına gömüldü ve tekrar gözlerini kapadı. Ev sahibi bir kez daha

Öksürdü ve şöyle dedi: "Hanımefendi kahvaltayı özel bir salonda istedi, lordum. Bunun üzerine Marki'nin gözleri açıldı. "Hanımefendi mi? Ne hanımı?" dedi sertçe. "Lord hazretlerine eşlik eden hanımefendi," diye yanıtladı ev sahibi.

"Tanrım!" dedi Marki ve başını tekrar ellerinin arasına aldı. Bir duraklama oldu. "Aman Tanrım, ben ne yaptım?" dedi Marki. "Nerede o?"

"Hanımefendi, lordum, geceyi bu odaya bitişik yatak odasında geçirdi ve salonda lordunuzu bekliyor. Lord hazretlerinin sandığı ya da pelerin çantası yok gibi görünüyor.

"Bunu biliyorum, lanet olsun sana!" dedi Marki, örtüyü atıp çoraplı ayaklarını yere vurarak. "Lanet olsun, al şu başımı! Bu paltoyu çıkarmama yardım et, aptal!"

Ev sahibi onu zorlukla da olsa bu durumdan kurtardı ve lord hazretlerinin tıraş olmak isteyebileceğini söyledi. "Çok güvenilir bir delikanlım var, lordum ve lordunuza kendi usturalarımı ödünç vermekten onur duyarım.

Marki lavaboya bir sürahi dolusu sıcak su dökmüştü. "Yukarı gönder, dostum, yukarı gönder!" dedi. Başını leğene daldırdı, ama tekrar kaldırarak şöyle dedi: "Hanımefendiye saygılarımı sunarım ve yarım saat içinde ona katılma onurunu kendime bahşederim.

Alt kattaki özel salonda Bayan Morland saat dokuz buçuk için kahvaltı siparişi vermişti. Marki nihayet görüldüğünde bir fincan kahve içiyordu ve yanında hizmetçisi ve birkaç sandık giysi varmış gibi temiz ve taze görünüyordu.

Marki tıraş olmuş, ceketinin kırıkliklarını gidermiş ve kolalı ama buruşuk kravatını düzgün kıvrımlar halinde düzenlemeyi başarmıştı, ama pek taze görünmüyordu. Solgundu ve yüzündeki umursamaz ifade kaybolmuş, yerini endişeli ve sert bir ifadeye bırakmıştı. Salona girip kapıyı arkasından kapattı ve eli hâlâ kapının tokmağında, güzel gözlerinde pişmanlık ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle Bayan Morland'a bakarak durakladı.

Bayan Morland'ın rengi attı ama sakın bir sesle: "Günaydın efendim. Çok güzel bir gün, değil mi?"

"İyi olup olmadığını fark etmedim," diye yanıtladı Carlington. "Özür dilemek zorundayım hanımefendi. Ne olduğunu çok net hatırlamıyorum

Dün gece. Sarhoştum.'

"Evet," dedi Bayan Morland, bir dilim ekmek ve tereyağı ağzının yarısına kadar gelmişti. 'Bunu o zaman açıklamıştınız. Size kahve ikram edebilir miyim?

Masaya geldi ve daha da büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. "Bayan Morland, sarhoş olabilirim ama sizi buraya kadar bana eşlik etmeye zorlayacak kadar sarhoş muydum?

'Seninle gelmeyi çok isteyerek yaptım,' güvence verdi.

sandalyenin arkalığını kavradı. "Tanrı , sizi böyle düşüncesizce bir eylemde bulunmaya iten neydi?

'Beni kazandın,' diye açıkladı. "Kardeşimin koyduğu kazık bendim.

"Hatırlıyorum," dedi. "Ben delirmiş olmalıyım, o da -" Sözünü kesti. "Tanrı aşkına, hanımefendi, böyle bir rezalete maruz kalmış olmanız ne kadar acı!

"Pek hoş değildi," diye kabul etti. "O çatının altında bir saat daha kalmaktansa seninle birlikte gitmeyi tercih ederim gibi geldi bana. Durakladı ve gözlerini onun yüzüne dikti. 'Bana her zaman ağabeyimin göstermediği bir nezaketle davrandın. Ayrıca,' diye ekledi, 'niyetinizin onurlu olduğuna dair bana güvence vermişsiniz.

"Niyetim!" diye haykırdı.

"Elbette efendim," dedi Bayan Morland, gözlerindeki muziplik parıltısını gizlemek için gözlerini yere indirerek. 'Kardeşıme beni Gretna Green'e götüreceğinizi söylemişsiniz. Şimdi oraya gidiyoruz.

Marki sandalyeyi masadan çekti ve içine oturdu. "Gretna Green!" dedi. "Sevgili kızım, bilmiyorsun - Bu korkunç!

Bayan Morland biraz yüzünü buruşturdu, ama düşünceli bir sesle şöyle dedi: 'Belki biraz düzensiz. Ama benim için sakıncası yoksa eminim sizin için de yoktur. Ne de olsa tuhaf şeyler yapma konusunda bir şöhretiniz var.

Açık elini masanın üzerine indirdi. 'Eğer öyleyse, bu delice yolculukta benimle gelmeyi reddetmeniz için daha fazla neden var demektir! Deli miydiniz, Bayan Morland?'

Ekmeğini ve tereyağını ince şeritler halinde keserek, "Oh, !" diye cevap verdi. 'Elbette, tam olarak seçmem gereken şey bu değildi, ama bana bir gece daha geçirmemeye kararlı olduğum bir evden kaçış yolu sundunuz.

'Akrabalarınız olmalı - birileri -'

"Ne yazık ki kimsem yok," dedi Bayan Morland soğukkanlılıkla.

Marki başını ellerinin arasına aldı ve şöyle dedi: 'Zavallı kızım, bu kaçışın nasıl bir skandala yol farkında değilsin galiba! Seni güvende olacağın bir yere götürmeliyim.

Bayan Morland ekmek ve tereyağı parçalarından birini ısırdı. "Karınız olarak, efendim, beni iftiracı dillerden korumanızı beklerim," dedi kibarca.

Marki başını kaldırdı ve inleyerek şöyle dedi: "Helen, nişanlandığıma dair ilan bugünkü *gazetede*!

Bir an sessizlik oldu. Bayan Morland'ın eli hafifçe titredi ve yüzü bembeyaz oldu. Ama konuştuğunda sesi hafif bir ilgiyle çıkıyordu. "Sevgili ben, o zaman kardeşimin hissesini kabul etmenize ne sebep olmuş olabilir?

Gözlerinde tuhaf bir açlıkla ona baktı ve cevap verdi: 'Sana sarhoş olduğumu söyledim. Sarhoşken sadece ne istediğimi biliyordum, ne yapmamam gerektiğini değil. Ayağa kalktı ve odanın içinde dolaşmaya başladı. "Bunu konuşmanın yararı yok. Çok kötü bir durumdayız, kızım.

"Sorabilir miyim," diye sordu Bayan Morland, "kısa süre önce nişanlandığınız hanımefendi kim?

"Bayan Fanny Wyse," diye cevap verdi. 'Bu uzun süredir devam eden bir anlaşma. Onurlu bir şekilde bundan geri adım atamam. *Gazetede*ki o lanetli ilan... Onu reddetmem mümkün değil.

Kadın ona oldukça anlaşılmaz bir şekilde baktı. "Bayan Wyse'a bağlı mısınız, efendim?" "değil!" dedi sabırsızlıkla. 'Ailelerimiz bu evliliği bizim için yaptı. beşikteyken. Bu anlaşılmış bir şeydi. Dün Bayan Wyse'a resmi bir teklifte bulundum ve o da beni kabul etti.

"Sanırım," dedi Bayan Morland düşünceli bir ifadeyle, "dün geceki taşkınlıklarınız bir kutlama niteliğindeydi?

Küçük, çirkin bir kahkaha attı. "Benim aşırılıklarım, hanımefendi, gerçeklikten çok kısa bir kaçış oldu!

Bayan Morland düşünceli düşünceli kahve cezvesine baktı. "Madem Bayan Wyse'ı umursamıyorsunuz lordum, neden ona evlenme teklif ettiniz?

"Anlamıyorsun!dedi. 'Kaderinde benim karım olmak olduğunu düşünerek yetiştirildi! Onun için teklif etmekten daha azını yapamazdım.

"Ah!" dedi Bayan Morland. "Size çok mu düşkün?

Hafifçe kızardı. "Bunu söylemek bana düşmez. Sanırım - sanırım benimle evlenmek . Dudaklarından alaycı bir gülümseme geçti ve ekledi: "Ve eğer bu macera onun kulağına giderse Tanrı ikimizin de yardımcısı olsun!

Bayan Morland kendine biraz daha kahve doldurdu. "Beni terk etmek mi istiyorsunuz, efendim?" diye sordu.

"Kesinlikle olmaz," diye yanıtladı lord hazretleri. 'Seni saygıdeğer bir kadının yanına vereceğim ve kardeşini senin için bir şeyler hazırlamaya zorlayacağım.

Kaşlarını kaldırdı. "Ama kardeşime benimle evleneceğini söylemiştin," belirtti.

Bir ileri bir geri yürürken durakladı ve şöyle dedi: 'Seninle evlenemem! Tanrı biliyor ki isterdim, ama Fanny ile nişanımın yayınlandığı gün seninle kaçamam!

Bunun üzerine gülümsedi ama pek neşeli değildi ve masadan kalktı. 'Sakin olun lordum. Ben sadece sizi biraz cezalandırıyordum. Sizinle geldim çünkü ne düşünemeyecek kadar öfkeliydim. Senden asıl istediğim beni Londra'ya götürmen ve orada eski mürebbiyemin yanına sığınmam. Şapkasını aldı ve ekledi: 'Sanırım - eminim - okulunda müzik ve belki de resim öğretmem için beni işe almaya çok istekli olacaktır.

Pencereye doğru yürüdü ve sırtı ona dönük bir şekilde şöyle dedi: 'Queen's Square yatılı okulu! Helen, Helen -' Dudaklarını ısırarak sözünü kesti ve görmeyen gözlerle az önce hanın önüne yanaşan bir faytona baktı. Arabanın kapısı açıldı, genç bir bayan dışarı baktı ve Marki ürkmüş bir yeminle pencereden geri çekildi.

Bayan Morland pelerininin iplerini bağlıyordu ve sadece soran gözlerle baktı.

"Fanny!" diye bağırdı Marki. "Yüce Tanrım, ne yapmalı? Bayan

Morland gözlerini kırptırarak ona baktı. "Yanılıyor olmalısınız!

"Yanılmışım! Söz verdiğim karımı tanımadığımı mı sanıyorsun?" diye sordu lord hazretleri vahşice. "Size o olduğunu söylüyorum! Biri ona haber göndermiş olmalı - o işgüzar aptal Fort, diyebilirim ki!

"Ama Bayan Wyse peşinize düşmez herhalde?" dedi Bayan Morland şaşkınlıkla.

"Öyle değil mi?" dedi Carlington suratsızca. 'Onu tanımıyorsunuz! Eğer histerik spazmlar geçirmezse kendimizi şanslı sayabiliriz! O baktı

Odanın içinde dolaşırken karşı uçta bir kapı gördü ve aceleyle kapıyı açtı. Geniş bir dolap ortaya çıktı. "Oraya gir, canım," diye emretti Carlington. "O ev sahibini yakalamalı ve çenesini kapalı tutması için uyarmalıyım. Bu sözlerle Bayan Morland'ı dolaba itti, kapıyı üzerine kapattı ve hızla kahve odasına açılan diğer kapıya doğru gitti.

Ancak ev sahibini uyarmak için zamanı yoktu. Salondan dışarı adımını attığında, o değerli kişi Bayan Wyse'a kahve odasına kadar eşlik ediyordu.

Carlington, artık olağanüstü kaçışını inkâr etmenin faydasız olacağını anlayarak, nişanlısını ısırgan bir nezaketle selamladı. "Günaydın, Fanny," dedi. "Beklenmedik bir zevk!

Bayan Wyse henüz on dokuz yaşında, iri, duygulu kahverengi gözleri ve koyu renk bukleleri olan tombul, küçük bir hanımdı. Carlington'ı görünce taftadan çok güzel bir manşon bıraktı ve ellerini göğsünde kavuşturdu. "Sen!" diye soluk soluğa bağırdı, sesinde güçlü bir nefret vardı. "Carlington!

Marki, biraz şövalyece bir tavırla kadının bileğini kavradı ve öfkeyle: 'Lütfen bana buhar vermeyin! Salona gelin!

Bayan Wyse zonklayan bir inilti çıkardı. 'Nasıl *yapabildin* Granville? Keşke ölseydim!

Marki onu salona sürükledi ve ev sahibinin belli belirsiz merakı üzerine kapıyı kapattı. "Fazla zaman kaybetmiyorsun, Fanny," dedi. 'Bu gelecekte beni nelerin beklediğinin bir örneği mi? Tam da nişanımızın ilan edildiği gün!

"Benimle konuşma!" diye ürperdi Bayan Wyse, dramatik bir eğilimi varmış gibi görünüyordu. "Çok utandım, çok -

"Biliyorum, biliyorum!" araya girdi. "Ama evde kalsaydın daha iyi olurdu.

En yakındaki sandalyeye doğru sendeleyerek Bayan Wyse, bunun üzerine tekrar ayağa fırladı ve şöyle dedi: 'Hayır! Asla! Beni duyuyor musun, Carlington? Asla!

'Seni duyuyorum,' diye cevap verdi. 'Sanırım buradaki herkes de duyuyordur. Size söylemem gereken çok şey var ama şimdi sırası değil. Şu anda bütün amacım bir skandalı önlemek. Açıklamalar - oh evet, onları yapmak yeterince zor olacak! - daha sonra gelebilir.'

"Skandal zerre kadar umurumda değil!" dedi Bayan Wyse öfkeyle. 'İnsanlar istediklerini söyleyebilirler: benim için bir şey değil! Ama seni burada bulmam - senin bunu yapman - Ah, çok zalimsin, Carlington!

"Üzgünüm, Fanny," dedi. 'Gerçeğe inanmakta zorlanacaksın, ama sana söz veriyorum gerçeği benden duyacaksın. Size yalvarıyorum, sakın olun! Sana kasabaya kadar eşlik edeceğim -'

"Bana dokunma!" dedi Bayan Wyse, geri çekilerek. 'Beni geri götüremezsiniz! Sizinle gelmeyeceğim!

"Bu kadar aptal olma!" dedi Marki öfkelenerek. "Sizi uyarıyorum, bana rol yapmanın sırası değil! Sizi evinize götüreceğim ve hiçbir skandal olmayacak, ama bir olay yaratmanıza yardım etmeyeceğim!

Bayan Wyse gözyaşlarına boğuldu. "Bana çok kızdığınızı söyleyebilirim," diye hıçkırdı, "ve kötü davrandığımı biliyorum, ama gerçekten, gerçekten elimde değildi! Mantıklı olmak istedim - gerçekten, Carlington! - Ama dayanamadım! Oh, anlamıyorsunuz! Sende hiç duyarlılık yok!"

Biraz solgun, cevap verdi: 'Kendini üzme, Fanny. Buna hiç gerek yok! Bu kaçamağın hiçbir anlamı yok: Evlendiğimizde sana hiçbir şikâyet nedeni vermeyeceğim.

"Yapamam!" dedi Bayan Wyse umutsuzca. "Bana eve kadar eşlik edemezsiniz!

Adam ona bıkkın bir sabırla baktı. " zaman belki bana ne yapmak istediğini söylersin?" dedi.

Bayan Wyse mendilini indirdi ve cesaretle ona baktı. "Gretna Green'e gidiyorum!" ilan etti. "Ve söyleyebileceğiniz hiçbir şey beni durduramaz!

"Aklını mı kaçırdın sen?" sordu. 'Gretna'ya gitmek diye bir şey söz konusu değil! Olsaydı bile, Tanrı aşkına seni oraya gitmeye iten ne olabilirdi?

"Orada evleneceğim!" dedi Bayan Wyse heyecanlı bir sesle.

"Hayır, değilsiniz!" diye cevap verdi Marki zorla. 'Yine de her şeyi dramatik bir hale getirmek için elinden geleni yapmak tam sana göre! Gretna'ya gidersen, yalnız gideceksin!

Bayan Wyse bunun üzerine bir çığlık attı. "Yüce Tanrım, ne yapmak istiyorsun?" diye bağırarak öne doğru koştu ve ellerini onun koluna kenetledi. "Granville, sana yalvarıyorum, merhamet et!

Marki kendini bıraktı ve büyük bir şaşkınlık içinde ona baktı. Güçlü bir histeri krizinin eşiğinde olduğunu varsaysak bile, davranışları ona açıklanamaz görünüyordu. Tam onun son çıkışının nedenini soracaktı ki, kahve odasının kapısı açıldı.

Şişe yeşili paltolu genç bir adam salona girdi ve eşikte durup Carlington'a meydan okurcasına baktı.

Kıyafeti olmasa da duruşu bir asker olduğunu gösteriyordu. Beş yirmi yaşlarında, taze, hoş bir yüzü ve Bay Brummell'in moda haline getirdiği Brutus tarzında taranmış kıvrıkcık kahverengi saçları vardı.

Carlington başını çevirerek yeni gelene baktı ve biraz sinirli bir ifadeyle: "Burası özel bir oda efendim!" dedi.

Bayan Wyse, Carlington'ın kolunu bıraktı ve erkeksi göğsünde bayılacak gibi olduğu davetsiz misafire doğru hızla ilerledi. "Henry!" diye bağırdı. "Bu Carlington'ın ta kendisi!

Henry ciddi ve oldukça bilinçli bir sesle, 'Başka biri olamayacağını düşünmüştüm,' dedi. Yine de telaşlanmamanızı rica ediyorum. Lordum, sizinle yalnız birkaç kelime konuşma lütfunda bulunmanızı rica edeceğim.

"Olamaz, seni öldürecek!" diye bağırdı Bayan Wyse, ceketinin yakalarını kavrayarak.

Marki elini alnına götürdü. "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Adımın Lord Hazretleri tarafından bilinmesini beklemiyorum, ama adım Dobell - Henry Dobell, -th Foot'ta Yüzbaşı ve şu anda Yarımada'dan izinli. Hareketimin size çaresiz görüldüğünün farkındayım; bunun uygunsuzluğunun ne yazık ki acınacak derecede farkındayım. Yine de, lordum, inanıyorum ki bu durum açıklandığında duyarlı her insan kaçınılmaz olarak -"

Marki bu belagat akışını elini kaldırarak kontrol etti. "Yüzbaşı Dobell, hiç kötü bir tilkiye yakalandınız mı?" dedi sertçe.

"Tilki mi, efendim?" diye tekrarladı Yüzbaşı, oldukça şaşırılmış bir halde. "Evet, tilkileşmiş!" diye tersledi Marki.

Kaptan öksürdü ve cevap verdi: 'Şey, efendim, şey - ! Sanırım her insan zaman zaman -'

"Öyle mi?" diye araya girdi Marki.

"Evet, efendim, aldım!

"O zaman bu sabah benimki gibi bir kafaya sahip olmanın ne demek olduğunu biliyor olmalısınız ve yalvarırım beni daha fazla uzun soluklu konuşmalardan kurtarın ve bana burada ne yaptığınızı açık kelimelerle söyleyin!" dedi Carlington.

Kendini resmin dışında bulan Bayan Wyse, bu anda araya girmenin uygun olacağını düşündü: "Onu seviyorum!"

Marki anlayışsız bir tavırla, "İsterseniz boynuna sarılmanıza gerek yok," diye cevap verdi. "Bu olaya sürüklediğiniz kişi akrabanız mı?"

"Akraba! Hayır!" dedi Bayan Wyse, küstahça. "O benim sevdiğim adam!"

"Sizin -? Marki kısa bir süre durdu. "Yüce Tanrım, bu bir kaçamak mı?" diye sordu.

"Ama - ama öyle olduğunu biliyorsunuz!" diye kekeledi Bayan Wyse.

Şokun etkisiyle neredeyse sarsılan Marki kendini toparladı ve onlara doğru geldi. "Hayır, hayır, en ufak bir fikrim bile yoktu!" dedi. 'Ne düşündüğümün bir önemi yok. Size en içten tebriklerimi sunmama izin vermelisiniz! Gretna Green'e mi gidiyorsunuz? Size hiç vakit kaybetmemenizi tavsiye ederim! Aslında, bence bir an önce yola koyulmalısınız. Takip edilebilirsiniz, biliyorsunuz.'

"Ama peşimizden gelmediniz mi, efendim?" diye sordu şaşkın Yüzbaşı.

"Hayır, hayır, bir şey yok!" diye cevap verdi Marki, elini kavrayarak ve hararetle sıkıyordu. 'Dünyada benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok, sevgili dostum. Sana hayal edebileceğin her türlü mutluluğu diliyorum!' "

"Akla gelebilecek her türlü mutluluk mu?" diye bağırdı Bayan Wyse öfkeyle. "Seninle nişanlı olduğumu unuttun mu Carlington?"

"Henry ile çok daha mutlu olacaksın," diye güvence verdi Marki ona. 'İlan bugünkü *gazetede* yayınlanacak!'

'Bunun seni üzmesine izin verme! Gerçek aşkın önünde sadece bir reklam mı durmalı?' dedi Marki. 'Bunu hemen reddedeceğim. Her şeyi bana bırakın!'

"Benimle evlenmek *istemiyor* musun?" diye soluk soluğa kaldı Bayan Wyse.

"Kalbin başkasına verilmişken olmaz!" dedi lord hazretleri büyük bir soğukkanlılıkla.

'Ama annem - ve senin annen de - ve herkes - seni kabul etmem gerektiğini söyledi çünkü sen bana umutsuzca aşıktın ve bu uzun yıllar boyunca anlaşılmıştı! Ancak bunu yaptıktan sonra bir anda buna dayanamayacağımı anladım ve Henry'yi çağırttım ve -'

"Çok doğru ve yerinde," diye onayladı Lord Hazretleri. '*Gazeteye* ilan vermeden önce Henry'yi çağırmış olmanızı isterdim elbette, ama

Şimdi bunu boş ver. Önemli olan bu yolculukta hiç vakit kaybetmemeniz. Lord hazretlerine şaşkın şaşkın bakan Yüzbaşı, çok duygulanmış bir sesle şöyle dedi: 'Efendim, cömertliğiniz sizi onurlandırıyor! Gerçekten de haince olduğunu düşündüğünüz bir davranışın açıklaması

Sen.'

"Hayır, hayır, bana hiçbir şey açıklamayın!" diye yalvardı Marki. 'Kafam pek berrak değil, biliyorsunuz. İzin verin sizi arabanıza götüreyim!

Kendisini kapıya doğru itilmiş bulan Kaptan geri çekildi ve şöyle dedi: "Kahvaltı etmek için burada durduk, efendim!

"Aklından bile geçirme!" dedi Carlington kararlılıkla. 'Her an yakalanabilir ve Fanny kollarınızdan alın. Gretna'ya mümkün olan tüm hızla gitmelisiniz.

Kaptan'ın kollarından koparılma düşüncesi bile Bayan Wyse'ın yalvarışlarını Lord Hazretleri'nin yalvarışlarına eklemesine neden oldu. Hâlâ belli belirsiz itiraz eden Kaptan Dobell, hanın dışına çıkarıldı, yiyecek ve içecek düşünmenin zamanı olmadığı söylendi ve arabasına itildi. Carlington'a kaçışını açıklamak için ikinci bir girişimde bulundu, ancak Marki'nin bir işaretiyle postacılar atlarını kamçılادılar ve araba caddeden aşağıya doğru savruldu, Yüzbaşı pencereden sarktı ve Marki'ye son bir mesaj haykırdı, ona ulaşan tek kelime 'sonsuz minnettarlık' 'sonsuz dek minnettar' idi.

Marki hana geri döndü ve kahve odasından geçerek salona doğru yürüdü. Bayan Morland dolaptan çıkmıştı ve gülmek için kendini zor tutarak masanın yanında duruyordu. Marki: "Duydun mu Helen?" diye sordu.

Başını salladı. "Evet. Duymadan edemedim," diye cevap verdi, normalde ciddi olan sesinde hafif bir titreme vardı.

"Bir an önce Londra'ya dönmeliyiz," dedi Marki. "Evet," diye onayladı Bayan Morland.

"Bir kere," dedi Marki, "kıyafetlerimi değiştirmek istiyorum, bir de bu Gretna planı tam bir saçmalıktı. O çiftin yanında evlenmeyeceğim. Özel bir ruhsat almalıyız.

"Ama biz evlenmeyeceğiz," dedi Bayan Morland. 'Hepsi bir şakaydı. Cıldırılmışım - seninle gelmeyi hiç istememiştim!

"Benimle gelmek zorundaydın," diye karşılık verdi Marki. 'Seni kazandım ve sen

benim.'

Bayan Morland biraz titriyordu. "Ama -

"Aylardır size aşığım ve bunu biliyorsunuz!" dedi Marki.

"Ah!" dedi Bayan Morland garip bir hıçkırıkla. "Bazen bana karşı kayıtsız olmadığınızı düşünüyordum, ama gerçekten, gerçekten bu imkânsız!

"Öyle mi?" dedi Marki acımasızca. "Göreceğiz!

Bayan Morland'a onun üzerine çullanmış gibi geldi. Kesinlikle kaçacak zamanı yoktu. Sıkıca kucaklandı ve o kadar sert, o kadar sık öpüldü ki, itiraz edecek nefesi kalmadı. Marki sonunda onu öpmeyi bıraktı, ama onu bırakmak için en ufak bir eğilim göstermedi, gözlerinin içine baktı ve hayranlık uyandıran bir sesle şöyle dedi: 'Eee? Benimle evlenecek misin?

Böyle bir muamele karşısında oldukça korkmuş olan Bayan Morland uysalca başını salladı.

Snowdrift

Bath ve Bristol Hafif Posta Arabası kasvetli bir Aralık günü öğleden sonra saat ikide Holborn'dan yola çıktığında yerde ince bir kar örtüsü vardı. Sadece iki cesur bey çatıya çıkmaya cesaret edebilmişti; içerideki yolcular ise sadece atkılı, karamsar bir adam, birkaç bandrol kutusu taşıyan şişman bir kadın, küçük gözlü ve gıdıları olan kalın enseli bir genç adam, kırmızı ceketli genç bir kadın ve hizmetçisi olduğu anlaşılan çiğ kemikli bir köylü kadından oluşuyordu.

Kırmızı ceketli bayan ve genç adam karşılıklı oturuyor ve ara sıra birbirlerinden hoşlanmayan bakışlar fırlatıyorlardı. White Horse Inn'in avlusunda ilk karşılaşmalarında beyefendi şöyle demişti: 'Bath'a mı gidiyorsun? Size çok yararı dokunabilir!' demiş, hanımefendi de ona karşılık vermişti: "Sahneye mi gidiyorsun Joseph? Posta ile gideceğini sanmıştım!

Beyefendi ağır bir sesle, "Ben malımı ziyan edecek biri değilim," dedi.

O zamandan beri hiç sohbet etmemişlerdi.

Araba kötü bir zamanlama yapıyordu. Maidenhead Thicket'ta kar taneleri baş döndürücü bir şekilde dönüyordu ve sıcaklık rahatsız edici derecede düşmüştü. Genç adam bir kilime sarındı; genç kadın meydan okuyan bir melodi mırıldandı: kendisine bir kilim temin etmemiştir.

Araba gittikçe yavaşlıyordu. Reading'de şişman kadın indi ve yerini bir çiftçi aldı; çiftçi, bir başka sert kışın ne zaman yaşandığını hatırlamadığını söyledi ve Noel'e kadar yolların altı ayak kar altında kalacağı kehanetinde bulundu. Kötümser adam ise yola çıkarken hedeflerine asla ulaşamayacaklarını bildiğini söyledi.

Araba yoluna devam etti, ama Theale'i geçtikten sonra hızını biraz artırdı ve belki on dakika boyunca yolcuları havanın açıldığını düşünmeye teşvik etti. Sonra kar daha da yoğun bir şekilde yağmaya başladı, arabacı yönünü kaybetti ve tüm ekipman yoldan çıkarak derin bir sürüklenmeye girdi.

Biraz şiddetle yan tarafına doğru fırlatıldı. Dışarıdaki iki yolcu çitlerin üzerinden bir tarlaya fırlatıldı ve içeridekiler bir yığın halinde

yakın taraftaki kapı.

Kendini ilk kurtaran ve yan kapıyı zorla açmaya çalışan genç adam . Kapıyı zorlayarak içeri girdi, kötümser adamı kabaca yolundan itti, derin kara saplandı ve yüzüstü düştü; bu durum kötümser adama buruk bir zevk verdi.

Çiftçi ve genç bayan, garip bir şekilde düşen Abigail'le o kadar meşguldüler ki bu arayı fark edemediler. Abigail zayıf bir sesle: 'Bacağımı kırdım, Bayan Sophy,' dedi.

"Ah, Sarah, böyle söyleme!" diye yalvardı hanımına.

Çiftçi açık yüreklilikle, "Yaptığı şey tam da bu," dedi. 'Onu bu durumdan kurtarmamız gerekecek, küçük hanım. Açık kapıdan dışarı bakmak için ayağa kalktı ve bağırdı: 'Merhaba! Gelin ve zavallı kıza yardım edin! Canlı, şimdi!'

Bu şekilde ikna edilen iri yarı genç adam arabaya geri döndü ve oldukça nezaketsiz bir şekilde ne istediğini sordu. Yardım etmeye isteksiz görünüyordu ve uşağını daha kolay bir pozisyona getirmeye çalışan kırmızı kaplamalı genç kadın, iki büyük gri gözün öfkeyle parladığı kızarmış bir yüz kaldırdı ve şöyle dedi: 'Sen yaşayan en iğrenç alçaksın, Joseph! Sarah'yı hemen dışarı çıkarmaya yardım et, yoksa büyükbabama ne kadar alçakça davrandığını söylerim!

"Ona istediğini söyleyebilirsin - *eğer* Bath'a varırsan, ki şu anda bunu yapman pek olası değil, sevgili kuzenim!" diye karşılık verdi Joseph.

"Çenenin tut ve sana söylediğimi yap!" diye araya girdi çiftçi. "Önce siz atlayın küçük hanım: burada sadece benim yoluma çıkarsınız!

Bayan Trent, sadece kuzeninin terk edilmiş halısını almak için duraklayarak, kapıdan içeri çekilmesine izin verdi. Joseph onu çiftçinin elinden aldı ve hiç vakit kaybetmeden yere bıraktı. Ayakları karda bileklerinin üzerine kadar batıyordu ama karamsar adam yola ulaşmasına yardım etti. Karın üzerine kilimi serdiğinde Sarah arabadan çıkarılmıştı ve arabacı muhafızın liderlerden birini çözmesine yardım ediyordu.

Sarah halının üzerine yatırıldı; Bayan Trent, kaputu hızla beyazlaşan pulların altında, onun yanına diz çöktü; arabacı toplanan topluluğa kimsenin endişelenmesine gerek olmadığını, çünkü muhafızın hemen Woolhampton'a gideceğini ve hepsini almak için bir tür araç bulacağını söyledi.

Bu konuşma kötümser adamı çok kızdırdı ve Bath'a gidecek bir sonraki arabanın ne zaman geleceğini istedi. Arabacı şöyle dedi: 'Tanrı sizi korusun, efendim, bir hafta kar altında kalacağız, sanırım! Hava böyle giderse Reading'den öteye gidemeyiz!'

Bunun üzerine genel bir haykırış oldu; Bayan Trent haykırdı: 'Bir hafta kar yağacak! Ama yarın Bath'a ulaşmalıyım!'

"Woolhampton'da bir karavan kiralanabilir mi?" diye sordu Joseph birden. "*Olabilir*," diye onayladı arabacı.

"Muhafızlarla birlikte gideceğim! Joseph karar verdi.

Bayan Trent ayağa kalktı. Elini uzatarak adamın ceketinin bir kıvrımını kavradı ve sert bir sesle: "Joseph, şezlongla gideceksen beni de yanında götüreceksin?" dedi.

"Hayır, Tanrı aşkına!" karşılık verdi. 'Bath'a gelmeni *ben* istemedim, oraya gitmene de yardım etmeyeceğim! Kendiniz için bir şezlong kiralayabilirsiniz!

"Yeterince param olmadığını biliyorsun!" dedi alçak ve titreyen bir sesle. "Bu beni ilgilendirmez," dedi somurtarak. 'Ne kadar aptal olmalıyım seni de yanımda götüreceğim! Ayrıca, kadının olmadan gidemezsin.'

Bayan Trent'in gözleri yaşlarla parlıyordu ama düşmelerine izin vermedi. Tutkuyla, "Oraya kadar *yürümem* gerekse bile Bath'a gideceğim, Joseph - ve sonra göreceğiz!" dedi.

Buna sadece alaycı bir kahkahayla karşılık verdi ve muhafızla görüşmek üzere uzaklaştı. Bayan Trent onu alıkoymak için başka bir girişimde bulunmadı ve birkaç dakika içinde muhafızla birlikte Woolhampton yönüne doğru at sürmeye başladı.

Muhafızların ayrılmasıyla arabacının üzerine yeni ve daha korkulu bir ruh hali çöktü. Eşkıyaların enkaz halindeki arabanın üzerine çullanacağı düşüncesine kapıldı, tüfeğini sinirli bir şekilde kavradı, gölgelere doğru ilerledi ve sadece boğuk nal sesleri duyduğunda silahını ateşledi.

Atların kişneme ve kişneme seslerinin hemen ardından, yoldaki dönemeçte arabanın yanına yanaşan bir at arabası ve bir çift görüldü. Öfkeli bir ses: "Bana ateş ederek ne demek istiyorsun seni koca kafalı, inek elli sancak taşıyıcısı?" diye sordu.

Arabacı bu hitap şekliyle rahatlayarak silahını indirdi ve

özür dilediğinden emin olduğunu söyledi. At arabasındaki beyefendi, bu sırada yol kenarındaki grubu fark etmiş olacak ki, yanındaki seyise atların başına gitmesini emretti ve kendisi de at arabasından atlayarak, hâlâ acılı refakatçisinin yanında diz çökmüş olan Bayan Trent'e yaklaştı. "Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?" diye sordu. "Nasıl yaralandı?"

Bayan Trent endişeyle, "Bacağını kırmış olmasından çok korkuyorum," diye cevap verdi. "O benim hizmetçim ve onu getirdiğim için çok pişmanım!"

Bir anlık öfke patlaması kısa sürede yerini alışkanlık haline gelmiş bir durgunluğa bırakan beyefendi sakince, "O halde ikinizi de alıp en yakın kasabaya götürsem iyi olacak," dedi.

Bayan Trent düşüncesizce konuştu: 'Bunu yapar mısınız, efendim? Çok minnettar olurum! Sadece zavallı Sarah için değil, kendim için de! Bir an önce bir sonraki kasabaya ulaşmalıyım!

"O halde," diye cevap verdi beyefendi, oldukça eğlenerek, "bir an bile kaybetmeyelim. Sizi Newbury'ye götüreceğim.

Bu planı alkışlayan çiftçi ve kötümser adam hemen Bayan Trent'in bagajını bagajdan çıkarıp arabanın arkasına bağlamak için gönüllü oldular; Sarah kısa sürede arabaya bindirildi ve mümkün olduğunca rahat ettirildi; ve seyis, çok tedirgin bir sürüşe kendini bırakarak arkadaki bagajın üzerine tünedi.

Sarah ile uzun boylu ve geniş omuzlu kurtarıcısının arasına sıkışmış olan Bayan Trent, eski yol arkadaşlarına veda etti ve geleceğe umutla baktı.

Bu, şu anda sadece kar tanelerinden oluşuyor gibi görünüyordu. Üstelik ışık da azalmaya başlamıştı, bu yüzden araba gibi curricule de yoldan çıkıp sürüklenseydi hiç şaşırılmazdı. Ama şoför yolu takip edebileceğinden çok emin görünüyordu ve daralmış göz kapakları arasındaki gözleri önündeki yola sabitlenmiş bir şekilde çiftini sabit bir hızla sürdü.

"Ne kadar iyi araba kullanıyorsunuz!" dedi Bayan Trent, naif olduğu kadar ilgi çekici bir içtenlikle.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Teşekkür !

Bayan Trent, "Newbury'ye varacağımıza inanıyorum," . 'Birincisi, zavallı Sarah'ya baktırmalıyım, ikincisi de Bath'a gitmeliyim!

"Bath'a bir an önce ulaşmanın sizin için önemli olduğunu anlıyorum.

Bayan Trent, "Hayati önem taşıyor!" diye iddia etti.

"Bir şezlong kiralayabilirsiniz," diye önerdi. "Korkarım birkaç gün boyunca posta arabaları çalışmayacak.

"Bu," dedi Bayan Trent acı acı, "kuzenimin yapmak istediği de bu! Bunu karşılayabilir, ama benim karşılayamayacağımı çok iyi biliyor ve beni yanına almayacak. O iğrenç bir adam!

"Kulağa oldukça iğrenç geliyor," diye kabul etti beyefendi ciddiyetle. "Yol kenarında bırakmak zorunda kaldığımız talihsizlerden biri mi?

"Hayır! Muhafızlarla birlikte Woolhampton'a gitti. Beni atlatmaya çalışıyordu tabii ki! Açıklayıcı bir not olarak ekledi: 'Domuz gibi gözleri var ve adı Joseph.

'Ne kadar şok edici! İnsan acıma mı yoksa iğrenme mi duyacağını bilemiyor'.

Bayan Trent'in böyle bir belirsizlikten haberi yoktu. "O iğrenç bir sefil!" diye ilan etti.

'Bu durumda, size saldırmasına izin verilmesi düşünülemez. Adınızı öğrenebilir miyim? Benimki Arden.'

'Evet, tabii ki! Size daha önce söylemeliydim,' dedi. 'Ben Sophia Trent. Buraya yakın mı oturuyorsunuz? Norfolk'tan buraya kadar geldim!

Sir Julian Arden kimliğini daha önce hiç bu kadar az etkili bir şekilde açıklamamıştı! Gerçekten nadiren kimliğini açıklama zahmetine katlanırdı. Sadece modanın tanınmış lideri, iyi bir nişancı ve kırbaççılar arasında eşsiz biri olmakla kalmıyor, aynı zamanda sosyetenin en gözde bekârıydı. Hayatı boyunca çok sevilmişti; her tuhaflığı affediliyordu; yaklaştığında her kapı açılıyordu. Muhtemel kızların anneleri son on yıldır onu kuşatmışlardı; evlilik çağındaki genç kızların ilgisini çekme çabaları ise boşuna olduğu kadar ustacaydı. O kadar sıkılmıştı ki, hiçbir şey ilgisini kısa bir süreden daha fazla canlı tutamıyordu. Gerçekten de çok az şey onun ilgisini uyandırabiliyordu. Ama Bayan Trent bu başarıyı tamamen bilinçsizce elde etmişti. Adamın adı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

İşine devam etmeden önce ona hızlı bir bakış atmasına izin verdi. önündeki yolu dikkatle inceliyordu. Onun dostça gülümsemesiyle buluşan iri gözlerinde en ufak bir kurnazlık gölgesi yoktu. Bayan Trent sadece bir cevap bekliyordu. "Hayır, çoğunlukla Londra'da yaşıyorum," dedi.

'Ama Londra'dan bugün, bu havada gelmediniz ki!

"Görüyorsunuz," dedi özür dileyerek, "birisi bana bu işe kalkışmayacağıma dair bahse girdi.

'Ve siz de böyle bir nedenle açık bir arabayla yola çıktınız! Özür dilerim ama bu oldukça saçma görünüyor!

Meselenin bu yönü onu çok etkilemiş gibi görünüyordu. "Biliyor musunuz hanımefendi, haklı olduğunuza inanıyorum?

"*Sanırım*," dedi Bayan Trent sert bir sesle, "beni sorguya çekiyorsunuz. Gideceğiniz yer Newbury mi?"

'Şimdiki hedefim, evet. Asıl hedefimi unuttum. Sanırım orada çok sıkılmış olmalıyım.

"Ama arkadaşlarınız size ne olduğunu merak edecekler!"

"Ancak bunun bizi ilgilendirmesine gerek yok.

Bu kayıtsız cevap onun gözlerini kırıştırdı, ama konuyu zorlamaktan vazgeçti ve bir dizi istisnasız konu hakkında sohbet etti. Sarah'yı tek koluyla tuttu ve hizmetçinin rahatını kendi rahatından daha çok düşünüyor gibi görünerek Sir Julian'a bütün bu olayı ünlü bir macera olarak gördüğünü söyledi.

"Görüyorsunuz, evim oldukça kırsal bir yerde," diye açıkladı, "ve Bertram'ın bacağını kırması ve Ned'in eşeğin kafasının üzerinden at havuzuna atılması dışında heyecan verici hiçbir şey olmamış gibi görünüyor. Bir keresinde hırsızlar üvey babamın en iyi üç tavuğunu çalmışlardı ama ertesi güne kadar hiçbir şeyden haberimiz olmadı, o yüzden pek de heyecan verici sayılmazdı.

Bu kurnazca güven karşısında büyülenen Sir Julian hemen Bertram ve Ned'in kimliklerini araştırdı. Onların Bayan Trent'in üç üvey kardeşinden ikisi olduğunu ve üvey babasının Norfolk'ta bir kilisenin yöneticisi olduğunu öğrendi. Bayan Trent'in iki de genç üvey kız kardeşi vardı ve onların pek çok ilgi çekici özelliğini anlatması için çok az teşvik gerekmişti. Bu şekilde Newbury yolculuğu büyük ölçüde kandırılmış oldu ve Sir Julian atlarını şehre bir mil kala büyük Pelican Inn'in kemeri altında çevirdiğinde, Bayan Trent bu kadar çabuk gelebileceklerini düşünmediğini haykırdı.

Bir dizi garson yeni gelene hizmet etmek için aceleyle geldi ve çok kısa bir süre içinde Sarah bir yatak odasına taşındı, yardımına en yakın cerrahı çağırmak için bir seyis gönderildi ve Bayan Trent için özel bir salon hazırlandı.

Az sonra aşağı indi ve koruyucusunu yanan bir ateşin önünde ısınırken buldu. şapkasını ve bol pelerinli paltosunu çıkarmıştı ve zaten onun kişiliği hakkında çok iyi bir fikir edinmiş olan Bayan Trent, şimdi onun kesinlikle yakışıklı olduğunu fark etti. Bayan Trent'inkinden daha deneyimli gözlerin bir ustanın elinden çıktığını anlayacağı mavi, ince bir ceket giymişti; sırt derisi kusursuz bir kesime sahipti ve kravatı uzun zamandır tüm taklitçileri şaşkına çeviren karmaşık bir tarzda bağlanmıştı.

Sir Julian da gördüklerinden memnun olmuştu. Bone'sini çıkardığına ve onu tam mum ışığında gördüğüne göre, Bayan Trent'in saçlarının bukleler halinde uzadığını ve gözlerinin tahmin ettiğinden daha büyük olduğunu fark etti. Gözlerinin onunkilere dikilmiş olması hoşuna gitmiş, ne kibirli ne de yapmacık olan ve onu köleleştirmek gibi en ufak bir düşüncesi olmadığı belli olan bir hanımefendiyle karşılaşmak, en hafif deyimiyile ferahlatıcı gelmişti.

Kendisini ateşin yanındaki bir sandalyeye götürmesine izin verdi ve şöyle dedi: 'En önemli şeyin Bath'a ulaşmam olduğuna karar verdim, efendim. İlk başta Norwich'e dönüş yolum için ayırdığım parayı harcamamam gerektiğini düşünmüştüm ama şimdi bunun aptallık olacağını hissediyorum. Bu yüzden beni götürmesi için bir araba kiralayacağım. Sence bu gece gidebilir miyim? Arabaların ve postaların geceleri de çalıştığını biliyorum.

"Böyle havalarda geceleri hiçbir şey seyahat edemez, hanımefendi. Keşfettiğim kadarıyla üç gündür burada kar yağıyor. Ancak, yerel görüşe göre bir değişiklik olacak gibi görünüyor, bu nedenle yarına kadar kar yağışının durmuş olabileceğini ummalıyız.

"Ah!" dedi Bayan Trent, telaşla. Tereddüt etti ve sonra utangaç bir tavırla sordu: "Bu gece burada kalmak bana kaça patlar, ne dersiniz efendim?

"Buna gelince," cevap verdi, "ev sahibine benim genç bir akrabam olduğunuzu ve benim sorumluluğumda seyahat ettiğinizi söyledim. Sanırım benden sizin paranızı ödememi bekleyecektir, değil mi?

"Hayır!" dedi Bayan Trent kararlılıkla.

"Borç demek istemiştim!" diye açıkladı Sir Julian.

İçini rahatlatan Bayan Trent ona teşekkür etti ve onun adına yaptığı her türlü masrafın hesabını sıkı sıkıya tutmasını tembihledi. Bunu yapacağına büyük bir ciddiyetle söz verdi ve böylece bir anlaşmaya varıldı.

rahatlayabildi ve ona verdiği Madeira'yı yudumlayabildi. " halde geriye kalan tek şey," dedi, "sabah bir şezlong kiralamak, çünkü ev sahibesi Sarah'yla benim için ilgileneceğini söylüyor, o yüzden bu konuda rahat olabilirim.

"Her iki da rahat olabilirsin," dedi Sir Julian. 'Hava nasıl olursa olsun yarın size Bath'a kadar eşlik etmeyi öneriyorum.

Bayan Trent bu olasılık karşısında duyduğu memnuniyeti gizleyemeyecek kadar kültürsüzdü. "Gerçekten mi?" bağırdı, gözlerinde sıcak bir minnettarlık vardı. 'Şimdiye kadar tanıdığım en nazik insan olduğunuzu düşünüyorum, efendim! Ama arkadaşlarınıza katılmanız gerekmez mi?

'Kesinlikle hayır,' diye yanıtladı. 'Çok sıkıcı bir grup insan! Bütün arzum Bath'ı tekrar ziyaret etmek.

Tam o sırada garson içeri girerek bir cerrahın geldiğini haber verdi ve Bayan Trent bu doktoru hastanın yanına götürmek için gitti. Salona döndüğünde masa hazırlanmıştı ve akşam yemeği onu bekliyordu. Mükemmel bir yemek hazırlamıştı. Sarah'nın birkaç gün seyahat etmemesi gerektiğini, ama uzvu yerine oturtulduğu için artık çok daha rahat olduğunu söyledi. "Demek ki onu burada bırakmaktan başka çare yok, zavalcılık!" dedi. 'Çok iyi olacağını söylüyor, ama ben kendimi çok *zalim* hissediyorum! Ama kuzenim Bath'a benden önce varırsa ne olacağını kimse bilemez! Elinden gelse beni ters köşeye yatırırdı!

"Peki, aranızdaki bu şiddetli antipatiye ne sebep oldu, hanımefendi?" diye sordu Sir Julian, epey eğlenerek.

"Ğkimiz de aynı Ğeyi istiyoruz," dedi Bayan Trent karanlık bir sesle, "ve o benim bunu elde etmemden korkuyor! Ama ben hayatım boyunca ondan nefret ettim.

Örtüler kaldırıldıktan sonra salonda fazla kalmadı, erkenden yatağına çekildi ve koruyucusunu Bath'daki işinin ne olabileceğinden hâlâ habersiz bıraktı.

Yerel kehanetin doğru olduğu ortaya çıktı. Gece boyunca kar yağışı durdu ve ertesi sabah manzara yoğun bir şekilde örtülü olmasına rağmen, gökyüzü kurşuni rengini kaybetmiş ve güneş bulutları yarma konusunda bazı zayıf işaretler göstermişti. Bayan Trent kahvaltıya büyük bir umutla indi. "Çok güzel bir gün olacağına inanıyorum, efendim!" duyurdu. "Ve eğer bana Bath'a kadar eşlik etme nezaketini gösterirseniz, sizin arabanızla gidebiliriz!

'Senin için çok soğuk olur,' dedi.

'Hayır, gerçekten, her çok bunu isterim,' diye ısrar etti. 'Ve sadece düşün

ne kadar büyük bir masraftan kurtulabilirsiniz!

Hayatı boyunca böyle iğrenç bir meseleyi hiç düşünmemiş olan Sir Julian, uysalca kabul etti ve kahvaltıdan sonra seyisine emir vermek için avluya çıktı.

Bay Joseph Selsey ahırda çalışırken, Woolhampton'dan onca yolu yaya olarak ve valizini taşıyarak Pelikan'a geldi. Kötü bir ruh hali içinde olması belki de şaşırtıcı değildi, ama baş seyis bu duruma hiç aldırmış etmedi. Taşralı tüccarlara benzedikleri kuşku götürmeyen bu kişiler Pelikan'ın kibirli hizmetkârlarından olağanüstü bir ilgi görmeyecekti. Seyis, o gün hiçbir posta arabasının handan ayrılmayacağını söyledi. Bay Selsey ancak ev sahibini tartışmanın içine çektikten sonra bir araba değil ama bir eyer atı kiralayabildi.

Memnun olmak ve atı Hungerford'da bir karavanla değiştirebileceğine güvenmek zorundaydı. Sonra at eyerlenirken kendisine sıcak kahve getirilmesini istedi ve hanın salonundan geçerken salondan çıkan Bayan Trent'le karşılaştı.

Kısa bir süre durdu ve ona baktı. "Demek sizi burada buldum?" diye söylendi. 'Güzel hareketler, bayan! Çok güzel davranışlar, söz veriyorum!

"Neden, sorun nedir?" diye sordu.

"Tabii ki bilemezsin!" dedi alaycı kahkahalarından biriyle. 'Ama hepsi bir parça! Duyduğuma göre, annen de böyle biriymiş, teklif eden her erkekle kaçmaya hazırmış!

" ne *cüret*?" diye bağırdı Bayan Trent, gözleri alev alev yanarak.

Tam bu sırada avludan içeri girip silahların konuşmasına kulak misafiri olan Sir Julian söze karıştı ve ağırbaşlı bir tavırla şöyle dedi: 'Demek kuzenin Joseph bu, öyle mi? Aman Tanrım, evet! Benimle gelin, efendim!

"Neden?" diye sordu Bay Selsey, şaşırmış bir halde.

"Bunu göreceksiniz," dedi Sir Julian, avluya çıkan yolu göstererek.

Bay Selsey şaşkınlık içinde onu izledi ve perdenin üstünden bakmak için salona koşan Bayan Trent, Sir Julian'ın ünlü sağından gelen bir darbeye sakıncalı akrabasının karda yuvarlandığını görme mutluluğuna erişti.

Bay Selsey kendini toparladı ve öfkeyle içeri daldı. Sir Julian düzgünce yan adım attı ve onu tekrar yere düşürdü. Bu kez Bay Selsey yerde kaldı,

çenesine bakıyordu.

"Bu da sana bir ders olsun, bir daha bir hanımefendiye hakaret etme!" dedi Sir Julian sakince.

Bay Selsey, rakibinin cüssesini ve tarzını tedirginlikle ölçerek, somurtkan bir tavırla şöyle dedi "Bunu kastetmemiştim - yani, bilmiyordum -

"Artık biliyorsun," dedi Sir Julian ve arkasını dönüp hana girdi.

Bayan Trent tarafından karşılandı, yüzü hayranlıkla parlıyordu. "*Teşekkür ederim!*" dedi. "Hayatım boyunca bunu yapmak istemişim!

"Ne , gördün mü?" diye sordu şaşkınlıkla.

Evet, pencereden. Ellerimi çırpıttım! Beni duymadığınıza şaşıyorum!"

Başını geriye attı ve güldü. "Seni iflah olmaz çocuk, ya baygınlık geçiriyor ya da kendinden geçmelisin!

'Pooh, sanki Bertram ve Ned'i defalarca yumruk yumruğa görmemişim gibi! Ne zaman yola çıkıyoruz?'

"Yaklaşık yarım saat içinde, eğer o zaman hazır olabilirsiniz.

'Hemen gitmemiz gerekmez mi? Eminim Joseph kahvesini beklemeden yola çıkacaktır!

"Büyük olasılıkla, ama tedirgin olmanıza gerek yok: yakında onu yakalayacağız.

Ona Sir Julian'ın beklediğinden de çabuk yetiştiler. Newbury'den sadece on beş mil uzakta, yolun Savernake Ormanı'nın büyük ağaçları arasından geçtiği yerde, çok topal bir doru atı süren yalnız bir figür belirdi.

"Bu Joseph!" diye haykırdı Bayan Trent. "*Zavallı* Joseph!" diye ekledi dindarca. "Humbug!" diye karşılık verdi Sir Julian, sesinde henüz başka hiçbir hanımefendinin duymadığı bir nota vardı dinleme ayrıcalığına sahip oldum.

Kadın güldü. Bay Selsey atların boğuk nal seslerini duyunca döndü ve arabayı kimin sürdüğünü anlamış olacak ki, kendini arabanın önüne atıp kollarını salladı. Sir Julian ayağa kalktı ve kaşlarını alaycı bir tavırla kaldırarak ona baktı.

"Efendim," dedi Bay Selsey derin bir üzüntüyle, "beni bir sonraki kasabaya kadar götürmenizi rica etmek zorunda kalıyorum!

"Ama zavallı atı bırakamazsınız!" dedi Bayan Trent. "Ayrıca, o Pelikan'a ait!

"Hayır, değil!" dedi kuzeni öfkeyle. "Alçak bir hırsıza ait! O

atımı ve çantamı aldı ve beni bu yeşim taşıyla bıraktı!'

"Bir haydut mu? Oh, ne macera ama!" diye bağırdı Bayan Trent. Bay Selsey dişlerini sıkı.

"Marlborough'ya varmadan önce yürümeniz gereken sadece üç ya da dört mil var," dedi Sir Julian yardımsever bir şekilde. "Atlarımın başlarından uzak durun!"

"Ama benim yok!" diye bağırdı Bay Selsey.

Sir Julian'ın çifti ilerlemeye başladı. Bayan Trent hemen: 'Hayır, hayır, onu böyle bir durumda bırakamayız! Bu çok kötü olur!

Sir Julian merakla onun küçük, ciddi yüzüne baktı. "Bath'a ulaşmasını mı istiyorsunuz?"

"Evet!" dedi Bayan Trent kararlılıkla.

". Castle Inn'in sahibine haber bırakacağım, efendim, o da size bir araç sağlayacaktır,' dedi Sir Julian ve yola koyuldu.

Bay Selsey, hiç de hoşnut olmayan bir sesle curricule'ın arkasından bağırdı: "Ve halımı çaldın, seni aşüfte!

"Ah, canım!" dedi Bayan Trent, dehşete düşmüş bir halde. 'Çok doğru, öyle yaptım! Belki de onu almalıydık!

'Saçmalık! Bir yürüyüş ona iyi gelecektir.'

Bayan Trent, "Evet, ama cüzdanı alındıysa, siz isterseniz bile bir araba kiralayamaz!" diye itiraz etti.

'Hiç korkmayın! Siz istediğiniz için her şeyi ben ayarlayacağım'.

"Bence çok abartılı fikirleriniz var!" dedi Bayan Trent sert bir sesle. "Peki, size borcumu nasıl ödeyeceğim?"

"Çok kolay.

"Hayır, nasıl?"

"Merakımı gidererek ve Joseph'i neden Bath'a götürdüğümüzü anlatarak!

"Öyle yapmadım mı?" hayretle bağırdı. "Size açıkladığımı sanıyordum! Bir servet kazanabileceğime dair büyük bir umudum var!

"O halde borçlarınızı ödeyebileceksiniz ve endişelenecek bir şeyiniz yok," dedi Sir Julian, sesindeki en ufak bir titreme onu ele veriyordu.

"Evet, ama hemen kazanamayacağım," dedi. 'Büyükbabam ölene kadar olmaz ve her ne kadar bunun yakında olacağını düşünüyor gibi görünse de, sonuçta belli olmaz!

"Çok doğru. Büyükbabanı ziyaret edecek miyiz?" 'Evet ve korkarım çok huysuz biri olacak.

"*Bütün* akrabalarınız sevimsiz insanlar mı, Bayan Trent?" sordu. 'Kesinlikle hayır! Annem, üvey babam ve çocuklarım en sevdiklerim.

Yaratıklar!" yanıtladı. "Aslında Bath'a onlar için gidiyorum. Eğer büyükbabam beni Joseph'ten daha çok severse, çocuklar Eton'a gidebilir, Clara piyanoda ders alabilir, annem başka bir hizmetçi, babam da - Ama bu sizi ilgilendirmez, efendim!

"Tam tersine. Peki Yusuf da bu serveti kazanmaya kararlı mı?

'Evet ve buna hiç de ihtiyacı yok! Olay şu ki, büyükbabam her iki kızıyla da - benim annem ve Joseph'in annesi- kavga etmiş çünkü sevmediği erkeklerle evlenmişler. Annemin anlattığına göre, dedem onların harika bir çift olmalarına kararlıymış ama olmamışlar. Annem babamla birlikte Gretna Green'e kaçmış - sadece hayal! Ben bebekken ölmüş ve sanırım çok *sağlam* bir insan değilmiş. Lord Cleveland'ın akrabasıydı ve 1. Ayak'ta sadece ailesi onu dışladı. Sanırım 1. Piyade Birliği de öyle yaptı,' ekledi düşünceli bir şekilde. "Annem onun çok vahşi olduğunu söylüyor.

"O ailenin çoğu öyle," diye araya girdi Sir Julian.

"Oh, öyle mi? Onları hiç tanımadım. zavallı annemi zor durumda bıraktı ve üvey babam olmasaydı anneme ne olurdu bilmiyorum. Gördüğünüz gibi onunla evlendi ve çok mutlular! Ama babamın çok az bir maaşı var ve benimle birlikte beş çocuk daha var, bu yüzden büyükbabam aniden sonunun yaklaştığını hissettiğini ve servetini birine bırakması gerektiğinden, Noel'i onunla geçirmeye gidebileceğimi ve belki de bana bırakacağını yazdığında, sanki gitmek benim görevimmiş gibi geldi! Sonra anladım ki Joseph'i de çağırmış olmalı, ama beni Joseph'ten daha çok sevebileceğini düşünüyorum, sizce de öyle değil mi efendim?

"Bayan Trent," dedi Sir Julian, "büyükbabanız deli değilse, bu konuda hiç kuşkunuz olmasın!

"Evet, ama bence öyle!" dedi Bayan Trent içtenlikle.

"Kim o? Adı ne?

"Kennet, Laura Place'de yaşıyor.

"Tanrım, Bath'ın Cimrisi değil mi?" "Oh, onu tanıyor musunuz, efendim?

"Sadece ünüyle! Bath onun tuhaflıklarının hikayeleriyle doluydu. Korkarım ki

Onu sevmeyen sen!"

"Hayır, ama böyle bir durumda insanın duygularını bastırması gerekir!" dedi Bayan Trent.

Bunu büyük bir ciddiyetle kabul etti ve birkaç mil boyunca ailesinin ilerlemesi için yaptığı tüm planlara en iyi şekilde dahil oldu.

Yolculuk uzundu ve hava çoğu kadının gözünü korkutacak kadar sertti, ama Bayan Trent yolculuk boyunca neşesini korudu. Yirmi dört saat önce hayatın ona verebileceği her duyguyu tattığından emin olan Sir Julian, Bath'ın dış mahallelerine ulaşıldığında, salata günlerinden beri ilk kez aşık olduğunu fark etti.

Araba Laura Place'deki bir evin önünde durduğunda hava kararmıştı ve sokak lambaları yanıyordu. "Yorgun musun? Sör Julian nazikçe söyledi.

"Çok az," diye sahiplendi Bayan Trent. "Ama yorgunluktan ölmüş olmalısınız, efendim!"

"Hiçbir günden bu kadar keyif almamıştım.

Bayan Trent utangaç bir sesle: "Ben - ben de bilmiyorum!" dedi.

"O halde," dedi Sir Julian, "içeri girip büyükbabanın sakalını keselim!"

"Siz de mi, efendim?" diye sordu kız kuşkuyla.

"Elbette. Adreslerimi size iletmek için kendisinden izin istemeliyim. '-e -e -? Oh!" dedi Bayan Trent zayıf bir sesle.

"Evet, öyle yapabilir miyim?"

Bayan Trent yutkundu. "İçimden bir ses bunun çok ani olduğunu söylemem gerektiğini söylüyor, ya da - ya da buna benzer bir şey," itiraf etti.

'Kalbinde ne varsa söyle! Adreslerimi almak sizi rahatsız eder mi?"

Bayan Trent karanlıkta kızararak, "Şey, hayır, bu - bu beni - kesinlikle *rahatsız etmez!*" diye itiraf etti.

"O zaman hemen büyükbabanı bulalım!" dedi neşeyle.

Yaşlı bir hizmetçi tarafından eve kabul edildiler ve isteksizce onları zemin kattaki kasvetli bir salona götürdü. Onları tek bir mumla baş başa bıraktı. Bayan Trent şöyle dedi: "Sizce de pek hoş bir yer değil, öyle değil mi?"

"Çok sakinleştirici!" dedi Sir Julian.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı ve içeri yaşı belirsiz, altın saçları olan dolgun bir bayan girdi. Kadın hiç söze girmeden şöyle dedi: "Siz

Bay Kennet'in Sophia'sı mı? O kadar unutkan ki, yazmayı unutmuş olmalı! Yine de, onu görmek istiyorsan görebilirsin! Benimle yukarı gel, tatlım! Sakın bana yanında getirdiğin Joseph'in bu olduğunu söyleme!"

"Kimsin sen?" diye haykırdı Bayan Trent, tamamen şaşırılmış bir halde.

Kadın dizginledi. "Adım Flint," dedi. Ama değiştiriyorum. Ben büyükbabanın hizmetçisi.'

"Ah!" dedi Bayan Trent. 'O zaman lütfen beni büyükbabama götürme nezaketini gösterir misiniz?

Bayan Flint burnunu çekti ama dönüp bir çift merdiveni çıkmaya başladı. Geniş bir salona açılan kapıyı açtı ve şöyle dedi: "İşte torununuz, Bay K.!"

Ateşin yanındaki kanatlı koltukta oturan kurumuş yaşlı bir beyefendi Bayan Trent'e baktı. 'Buraya gelmesinin bir yararı yok, çünkü fikrimi değiştirdim,' dedi. 'Maria'nın kızı, ha? Eğer ona benzemiyorsan lanet olsun!

Sandalyesinin yanında yerini almış olan Bayan Flint alaycı bir sesle, "Ben ve Bay K. evleneceğiz," dedi.

"Daha ucuz olacak," diye açıkladı Bay Kennet basitçe.

Bayan Trent sinirsizce en yakındaki sandalyeye çöktü. Bu sırada Bay Kennet, Sir Julian'ı ciddi bir incelemeye tabi tutuyordu. "İyi bir olmuşsun!" dedi. "Adın ne senin? Joseph mi?"

"Hayır," dedi Sör Julian. "Benim adım Julian Arden.

Hem Bay Kennet hem de müstakbel gelini ona dikkatle baktılar. "Bay K., bu Beau Arden'ın ta kendisi değil mi!" diye bayan.

Bay Kennet, "Oxford'da benimle birlikte okumuş olan Percy Arden'in oğlu musunuz?" diye sordu. "Sör Julian Arden?"

"Öyleyim," dedi Sir Julian.

"Ne istiyorsun?" diye sordu yaşlı beyefendi kuşkuyla.

"Torununuzla evlenmek için," diye yanıtladı Sir Julian soğukkanlılıkla.

Bu istihbarat Bay Kennet'in tavrında anında bir değişiklik yarattı. Kuru ellerini birbirine sürterek boşaldı: 'Bu iyi! İşte o kız! Gel ve bana bir öpücük ver, Sophy! Seninle gurur duyuyorum ve annen gibi olduğunu söylediğim için özür dilerim! Senin için yakışıklı bir şey yapmazsam kahrolsun!

Onun kucaklamasına isteksizce boyun eğen Bayan Trent, son birkaç dakikanın şokuyla konuşamayacak kadar sersemlemiş hissediyordu, ama bunu duyunca gözleri belli belirsiz bir umutla parladı.

Bay Kennet acı bir karara varmış birinin havasıyla, "Vereceğim!" dedi. "Büyükanne'nin incilerini alacaksın!"

"Biz ölüp gittiğimizde, Bay K.," diye araya girdi müstakbel Bayan Kennet sertçe.

"Evet," diye kabul etti Bay Kennet, bunun ne kadar akıllıca olduğunu anlamıştı. 'Ve ona gelin hediyesi olarak zavallı Charlotte'un lal taşlı broşunu vereceğim, dahası! Şu anda elimi süremiyorum ama göndereceğim. Nerede kalıyorsun canım?'

Sir Julian, Bayan Trent'in hayretler içinde kaldığını fark ederek elini rahatlatıcı bir şekilde tuttu ve şöyle dedi: 'Christopher'da kalacak, efendim. Artık sizden ayrılmamız gerektiğini düşünüyorum.

Bay Kennet, torununu ve nişanlısını akşam yemeğinde ağırlamasının beklenmediğini öğrenince daha da neşelendi ve eğer isterse Bath'dan ayrılmadan önce onu tekrar ziyaret edebileceğini söyledi. "Ama kuzenin Joseph'in gelip beni hırpalamasına izin vermeyeceğim!" ekledi aniden huysuzlanarak.

Sir Julian, Bayan Trent'i evden çıkardıktan sonra, "Bu da insanın Joseph'e ne olacağını merak etmesine neden oluyor!" dedi.

"*Bana* ne olacak?" dedi Bayan Trent ellerini ovuşturarak.

"Benimle evleneceksin.

'Evet - Yani - Ama zavallı annem! Bertram! Sevgili Ned! Bu kadar başarısız olmuşken bu kadar mutlu olmaya *hakkım* yok!

Onu arabaya bindirdi. 'Küçük aşkım, şu ana kadar benim durumumu düşünmedin, ama sana son derece olduğumu söylemeliyim. Bertram, Ned ve Tom Eton'a, Oxford'a ve istediğin her yere gidecekler; Clara piyanoda ders alacak; annen bir düzine hizmetçisi olacak; ve -'

"Yüce Tanrım, o kadar zengin olamazsınız!" diye bağırdı Bayan Trent, oldukça korkmuş bir halde.

"Çok daha zengin!" dedi, yanındaki kutunun üzerine çıkarak.

"Ama *benimle* evlenmemelisin!" dedi büyük bir sıkıntıyla. "Evlenmeyi tercih edeceğin düzinelerce *uygun* kadın olmalı!"

"Ben Büyük Türk değilim!" diye itiraz etti.

"Hayır, hayır, ama biliyorsun ki hiçbir beklentim yok!"

"Böyle bir şeyden haberim yok," dedi ve kızın elini tutup öptü. 'Büyükanne'nin incileri sana miras kalacak! Ama ben senin yerinde olsaydım,' dedi.

dizginleri toplayarak ekledi, 'O lal broşun üzerine çok fazla şey inşa etmezdim, aşkım!

Dolunay

Lord Stavely inmeye hazırlandı. "Burada duracağız," duyurdu.

Kesinlikle büyüleyici bir handı. Köyün geniş caddesinin sonunda, arkasında iki büyük karaağaç ve eski kırmızı tuğlalı cephesinde güller açmış bir şekilde duruyordu. Elbette bir posta evi değildi, bu da iki postacıyı onun lehine teşvik etmedi. İçlerinden biri şöyle dedi: 'Eğer bir ya da iki mil daha gidersek, muhtemelen zat-ı alinizin yem yiyebileceği düzgün bir ev buluruz.

"Sevgili dostum," diye yanıtladı lord hazretleri, "nerede olduğumuz hakkında benden daha fazla fikriniz yok. Burada duracağız. Burayı sevdim.

Köy ay ışığında uyuyor gibiydi, kimse kıpırdamıyordu. Ama arabanın tekerlek sesleri ev sahibini handan dışarı çıkardı. Arabadan inen Lord Stavely, "Arcadia, sanırım. Söyleyin bana, saat kaç?

Ev sahibi biraz şaşırarak, saate ancak on dakika kaldığını söyledi.

"Ama saat kaçta?" diye sordu lord hazretleri. "Neden, saat dokuzda, efendim!

"Ne kadar şok edici! Melbury Place civarında bir yerde miyim?" "Melbury Place mi?" diye tekrarladı ev sahibi. 'Evet, oradasınız efendim; sadece bir "Buradan on mil kadar uzakta, ama yol biraz çetrefilli diyebiliriz. 'Bugün yaşadıklarımın sonra, muhtemelen daha güçlü bir dil kullanmalıyım. sıfat. Sanırım ulaşmam neredeyse bir saatimi alacak. Belli ki burada yemek yemem gerekiyor. Yoksa yemek için çok mu geç kaldım?'

Ev sahibi seçkin müşterileri kapısından geri çevirecek biri değildi. Bu beyefendi, yüksek taçlı kunduz şapkası, düzgün mavi ceketinin üzerine özensizce açık giydiği birçok pelerinli sürücü paltosu, kesilmiş Venedik yeleği ve en soluk açık kahverengi pantolonu ile açıkça Quality'nin bir üyesiydi. Lord Stavely'ye, eğer kahve odasına girerse, birkaç dakika içinde kendisine yemek servisi yapılacağını söyledi. O anda içine bir kuşku düştü ve bocaladı: "Size özel bir salon gösteremediğim için üzgünüm, ama sonuçta kahve odasında sadece Bay Tom var.

"O halde Bay Tom bana karşı çıkmazsa çok iyi yapacağım," dedi lord hazretleri. 'Acaba gece burada kalmalı mıyım? Gece saat on biri geçe kendimi takdim ederek ev sahibime kendimi sevdireyim mi?

Ev sahibi umutla, "Duyduğuma göre, Place'de çok erken saatlere kadar çalışıyorlarmış, efendim," . "Beyefendi sizi bekliyor muydu, efendim?

'Öyleydi ve umarım hala öyledir. Tavrınız, geç kalışından memnun korkusuna kapılmama neden oluyor?

"Şey, efendim, affınıza sığınarak söylüyorum, Squire çok titizdir ve - bir bakıma - asabi bir beyefendidir - saygısızlık etmek istemediğine eminim!

'Aslında, gecenin köründe kapısına aç bir şekilde gelerek kendimi ona sevdirmeyeceğim. Pekâlâ. O zaman burada kalacağım.'

Ev sahibi, iki misafir odasından büyük olanındaki yatağa hemen en iyi çarşafı serdirmeye zihnen karar vererek, lordunu kahve odasına buyur etti.

Kahvenin tek bir sakini vardı, pencere pervazında oturan genç bir beyefendi, yanındaki pervazda bir şişe konyak ve elinde bir kadeh vardı. Ev sahibi şişeye endişeli bir bakış atarak, Bay Tom'un bir kahve odasında yemek yemesine itiraz etmeyeceğini mırıldandı. Bay Tom, Lord Stavely'ye göz kırptı ve ağırbaşlılıkla başını eğdi. Sonra ay ışığıyla yıkanmış sokağı incelemeye devam etti.

Lord Hazretleri bu nezakete hafifçe eğilerek ve ağzının kenarında gezinen bir gülümsemeyle karşılık verdi ama Bay Tom'u sohbete çekmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Genç beyefendinin alnında bir endişe olduğu her halinden belliydi. Lord Stavely'den çok daha az zeki biri için Bay Tom'un sıkıntılarını konyakla boğmaya çalıştığı çok açıktı. On dokuz ile yirmi beş arasında herhangi bir yaşta olabilirdi; kesinlikle daha yaşlı değildi. Kravatının karmaşık ama pek de başarılı olmayan düzeninden ve kolalı uçları neredeyse elmacık kemiklerine kadar uzanan gömlek yakasının aşırı yüksekliğinden züppeliğe olan eğilimi anlaşıyordu. Ama sağlam fiziğinde ve taze yüzünde züppelere dair pek bir şey yoktu. Bir taşra beyefendisinin oğlu gibi görünüyordu, ki gerçekten de öyleydi ve sanki av sahasında ya da omzunda bir silahla evindeymiş gibi görünüyordu.

Kısa bir süre içinde ev sahibi basit ama çok hoş bir yemek hazırladı.

ve kendisi de ona hizmet etti. Lord Stavely yemeğin mükemmel olduğunu söyledi, bordo şarabını övdü ve gut hastalığına yakalanmasını istemediği için kendisine ikram edilen tek portoyu nazikçe geri çevirdi. Gut ya da başka bir rahatsızlığı varmış gibi görünmüyordu; aslında otuz beş yaşındaki herhangi bir adam kadar sağlıklı görünüyordu; ama ev sahibi onun sözlerini sorgulamadı. Sadece örtüleri kaldırdı ve önüne bir şişe eski konyak koydu.

Lord Stavely birkaç dakikadır penceredeki genç adamın kendisini dikkatle incelediğinin farkındaydı. Bu sabit dikkati neyin çektiğini çok iyi biliyordu ve ev sahibi geri çekildiğinde nazikçe şöyle dedi: 'Ben buna soğukkanlılık diyorum. Bir kez ustalaştığınızda çok zor değildir.

"Eh?" dedi genç beyefendi yerinden kalkarak.

Lord Stavely gülümseyerek, "Kravatım," diye açıkladı.

Genç beyefendinin rengi attı ve kekeleyerek özür diledi. "Önemli değil," dedi lord hazretleri. "İsterseniz size nasıl bağlanacağını göstereyim.

"Öyle mi?" diye haykırdı genç beyefendi hevesle. "Ben kendiminkini Osbaldeston'la bağlıyorum ama yarısından fazlasını sevmiyorum.

Lord Stavely bir elini davetkâr bir şekilde masadaki bir sandalyeye doğru salladı. "Bana katılmaz mısınız?

"Peki - teşekkür ederim! Genç beyefendi ayağa kalktı ve ihtiyatlı bir şekilde zemini geçti. Bardağını ve şişesini de yanında getirdi ve her ikisini de masanın üzerine koydu. "Adım," açıkladı dikkatlice, "Hatherleigh.

"Benimki Stavely," diye karşılık verdi lord hazretleri.

Selamlaştılar. Bay Hatherleigh'in sarhoş olduğunu ancak saf biri söyleyebilirdi. Sadece makul bir özen göstererek ağırbaşlı bir şekilde yürüyüp konuşabiliyordu ve içkinin etkisi beynini normalden biraz uzaklaştırmış olsa da, en azından tüm önemli konularda son derece netti. Örneğin Lord Stavely, içinden geçtiği araziye hafifçe değinerek, buranın iyi bir av arazisi olduğunu tahmin ettiğini söylediğinde, genç Hatherleigh bu konuyu coşkuyla ve gerçekten dikkate değer bir tutarlılıkla açıklayabildi. Alnındaki bulut kalktı, gözleri parladı ve oldukça neşeli bir hale geldi. Sonra bulut aniden tekrar indi ve bir iç çekerek kasvetli bir şekilde şöyle dedi: 'Ama her şey sona erdi! Bir daha iyi bir avcıyla karşılaşabilirsem kendimi şanslı sayabilirim.

"O kadar kötü mü?" dedi Lord Hazretleri sempatiyle.

Bay Hatherleigh başını salladı ve kendine biraz daha konyak doldurdu. "Bir mirasçıyla kaçıyorum," diye kederli bir şekilde açıkladı.

Lord Stavely bu istihbarat karşısında irkildiyse de duygularını gizlemeyi çok iyi başardı. Dudağı biraz titredi ama en kibar şekilde, "Gerçekten mi?" dedi.

"Evet," dedi Bay Hatherleigh, derin bir içkiyle kendini güçlendirerek. 'Gretna Green,' diye ekledi.

"Bağışlayın beni," dedi Lord Hazretleri, "ama bunun akıllıca bir adım olduğunu düşünüyor musunuz?"

Bay Hatherleigh, "Hayır, tabii ki bilmiyorum!" dedi. 'Ama bir adam ne yapabilir ki? Artık geri çekilemem! Bunu görmelisiniz!'

Lord Stavely, "Bunun çok zor olacağını sanıyorum," diye onayladı. 'İnsan bir mirasçıyı biriyle kaçırmaya ikna ettiğinde -'

"Öyle bir Çey yok!" diye sözünü kesti Bay Hatherleigh. 'Bunu yapmanın nadir bir spor olacağını söylemiş olabilirim, sadece toz kaldırmak için, ama Annabella'nın bunu gerçekten istediğimi düşüneneğini hiç sanmazdım! Ama Annabella böyle biri işte. Aslında, bence o da babası gibi şeytan! Bir kere aklına bir fikir gelsin, onu mantıklı düşünmeye ikna etmek mümkün değil! Yine de aklınızda olsun,' diye ekledi, denetçisine ani, küçümseyici bir kaş çatarak, 'geri çekilmek istediğimi düşünmeyin! Annabella'yı yıllardır seviyorum. Hatta çocukken onunla evleneceğime dair yemin bile etmiştim. Ama bu onunla birlikte sınıra gitmek istediğim anlamına gelmiyor - hem de hemen şimdi!'

"Şu an pek uygun değil mi?"

Bay Hatherleigh başını salladı. "Amcam beni keklik avı için Yorkshire'a davet etti!" dedi acı acı. 'Ne kadar harika vakit bir düşünün! Keklik avında hiç şansımı denemedim, biliyorsun, ama oldukça iyi bir atıcı sayılırım.

Lord Hazretleri, "Sanırım kaçıışı av mevsiminden sonraya erteleyemezsiniz, değil mi?" diye sordu.

'Hayır, çünkü beklersek kaçmamızın hiçbir anlamı kalmaz, çünkü Annabella büyük olasılıkla babasının evlenmesini istediği o yaşlı herife bağlanacaktır. Ayrıca, ay şimdi dolunayda.

Anlıyorum. Peki kim ihtiyar? Çok mu yaşlı?"

'Bilmiyorum, ama eğer bir arkadaşsa, öyle olmalı, değil mi?"

Sir Walter'ın mı?"

Lord Hazretleri kadehini dudaklarına götürürken durakladı. "Sör Walter?"

"Sör Walter Abingdon. Annabella'nın babası."

"Oh!" dedi lord hazretleri, konyağını yudumlarken. "Sanırım takım elbisenize iyi gözle bakmıyor?"

"Hayır, babam da istemiyor. Çok genç olduğumuzu ve uygun olmadığımızı söylüyor. Büyük bir olasılıkla bir şilinle kesileceğim ve bir saymanlığa ya da buna benzer bir şeye girmek zorunda kalacağım, çünkü Sir Walter kesinlikle Annabella'yı kesecek. Ama tabii ki kadınlar böyle bir şeyi asla düşünmezler! Kimseyi kuşkulandırmadan gece yarısı için bir araba kiralamanın çok kolay olduğunu düşünmekten başka en ufak bir sağduyuları yok! Ama *öyle değil!*" dedi Bay Hatherleigh, güçlü bir üzüntü duygusuyla. "Masrafı bir yana bırakalım - ve size söyleyeyim, bu ceplerimi epeyce ! Bunu yapmak için yirmi mil yol gitmek zorunda kaldım, çünkü George'da ya da Sun'da İskoçya'ya gitmek için bir şezlong ısmarlasaydım ne büyük bir heyecan yaşardım! Babamın bir saat içinde haberi olurdu!"

"Ve sonra onu en iyi nasıl karşılayacağımı düşünmek için beynimi zorlamak zorunda kaldım, çünkü

beni almak için evime kadar gelmesini asla istemezdim. Neyse ki buradaki yaşlı Thetford bizim çıkarlarımıza çok bağlı, bu yüzden postacılara bu gece on buçukta bu hana gelmelerini söyledim. Annabella herkesin saat on bir buçukta ya da en geç on ikide uyuyacağını düşünüyor ve benimle fundalıkta buluşacak. Gece yarısı fundalık!" diye tekrarladı küçümseyerek. "Size söyleyebilirim ki, bu beni büyük bir pasta gibi hissettiriyor! Ne saçmalık!"

Konuşurken şişeyi tekrar eline aldı ve bardağına biraz daha konyak doldurdu. İçkinin bir kısmı masanın üzerine döküldü. Bay Hatherleigh ona ters ters baktı ve şişeyi dikkatle masaya bıraktı.

"Biliyor musunuz," dedi Lord Stavely sohbet edercesine, "eğer gece yarısı kaçacak olsaydım, sanırım saat onda çok fazla konyak içmezdim."

Bay Hatherleigh ona sert sert baktı. "Eğer benim kurnaz olduğumu düşünüyorsanız," , "yanılıyorsunuz! Çok sert bir kafam var."

"Eminim öyledir," dedi lord hazretleri. "Ama Bayan Annabella nefesinizdeki dumanı fark etseydi pek memnun olmayabilirdi."

"Benimle kaçmak için ısrar etmemeliydi!" diye karşılık verdi Bay

Hatherleigh.

"Size çok bağılı olmalı?"

Elbette öyle. Beni hayatı boyunca tanıdı! Yine de, o huysuz ihtiyar aptal bu adama kalmasını teklif etmeseydi ve onunla evleneceğini söylemeseydi, bu aptalca fikre asla kapılmazdı. Annabella bana anlattığında çok şaşırdığımı . Adam en az elli yaşında olmalı ve tam bir sıkıcı! Üstelik onu hiç görmemişti! Bir centilmen olarak onu kurtarmam gerektiğini anladım, *ama o zaman* amcamın beni Yorkshire'da onunla kalmaya davet edeceğini hiç düşünmemiştim!

'Ama bu günlerde en acımasız ebeveyn bile kızını elden evlendiremez, değil mi? Gerçekten kaçmak zorunda mısınız?" dedi Lord Stavely.

Bay Hatherleigh büyük bir edayla, "Annabella öyle diyor ve tabii ki ben de onu onurlandırmak zorundayım," diye cevap verdi. 'Alıştıktan sonra evli olmaktan o kadar da hoşlanmayacağımı söyleyebilirim.

Lord hazretleri şışeyi yavaşça uzanamayacağı bir yere götürerek, "Hata yaptığınızı hissediyorum," dedi. "Belki de ölü delikanlı Annabella'yla evlenmek istemeyecektir!

"O zaman neden Abingdon'larda kalmaya geliyor?" diye sordu Bay Hatherleigh. 'Sanırım Sir Walter o ünlü tarzıyla her şeyi ayarlamıştır! Babam onun ülkedeki en işgüzar ve idareci yaşlı aptal olduğunu söyler. Bardağını meydan okurcasına boşalttı. "Ne olursa olsun," , "bu onun değerli planlarını altüst edecek bir şey olacak!

Yarım saat sonra, ev sahibi Bay Tom'a arabasının kapıda olduğunu haber vermek için içeri girdiğinde, genç beyefendiyi başını masaya dayamış, derin bir uykuya dalmış buldu.

"Bay Tom'un seyahat için uygun bir durumda olduğunu sanmıyorum," dedi Lord Stavely. "İşte, nasıl olacağını biliyordum!" diye haykırdı Thetford, aşağıya bakarak

Tom'a endişeyle baktı. 'Onun sorunu ne olabilir? Bu akşam onu gördüğümde kendi kendime düşündüm: Bir yaramazlık peşindesiniz, Bay Tom, ya da ben işaretleri bilmiyorum! Ve işte Whitworth'ten onu almak için gelen bir araba ve dört kişi! Ne yapmalı?"

"Postacılara Bay Tom'un rahatsız olduğunu bildirip onları Whitworth'a geri gönderseniz iyi olur," dedi Lord Hazretleri. 'Ve siz bunu yaparken, fikrimi değiştirdiğimi kendi postacılarıma bildirme nezaketini gösterir misiniz?

ve bu gece Melbury Place'e gitmeye niyetli misiniz? Lütfen atları hemen hazırlamalarını söyleyin.'

"Lord Hazretleri burada kalmayacak mı?" dedi ev sahibi, yüzü düşerek. 'Yatağı hazırlayın ve çarşafı havalandırmak için sıcak bir tuğla koyun!'

Lord Stavely gülümseyerek, "Bay Tom'u yukarı taşıyın!" diye önerdi. "Uyandığında -" Bay Tom'un baygın haline baktı. "Hayır, belki de onun için bir not bıraksam iyi olur. Cep defterini çıkardı ve bir an tereddüt ettikten sonra kurşun kalemle birkaç satır karaladı, yaprağı yırttı, bir vida haline getirdi ve ev sahibine verdi. 'Uyandığında bunu ona ver,' dedi.

Bir çeyrek saat sonra, Thetford postacıları kesin talimatları verdikten sonra, Lord Stavely dar taşra yollarından Melbury Place'e doğru ilerliyordu. Kapılar görüldüğünde, postacılar geri dönecekti, ama Lord onları kontrol etti ve aşağı ineceğini söyledi.

Uzun zamandan beri onun eksantrik biri olduğuna karar vermişlerdi ama bu onları oldukça şaşırttı. "Burası Melbury Place, lordum!" diye güvence verdi biri ona.

"Farkındayım. Bu nefis ay ışığında bahçelerde dolaşmak istiyorum. Burada bekle!"

Arkasından bakakaldılar. "Bir el arabası kadar sarhoş olmalı!" dedi biri.

"O değil!" diye karşılık verdi arkadaşı. 'Tavan arasında garip! Başından beri şüphelenmiştim.

Bu arada Lord Hazretleri de arabaya doğru yürüyordu. Çok geçmeden çakılları bırakıp çimenlere çıktı, böylece hiçbir ses onun varlığını evdekilere belli etmeyecekti. Hava gül kokusuyla ağırlaşmıştı ve tepedeki dolunay yere mürekkep siyahı gölgeler düşürüyordu. En koyu safir renginde bir gökyüzüne karşı ana hatlarıyla evi gösteriyordu ve Lord hazretlerinin çiçek bahçelerinden geçerek çalılıkları bulmasını kolaylaştırıyordu. Burada, yüksek çitlerin arasından düzgün yürüyüş yolları geçiyordu ve uygun noktalara birkaç rustik koltuk yerleştirilmişti. Kimse ve arka plandaki uzun, alçak evden ışık sızılmıyordu. Lord Hazretleri olayları beklemek üzere oturdu.

Beklemesi uzun sürmedi. Belki yirmi dakika sonra, etek seslerini duydu ve tam ayağa kalktığı sırada pelerinli bir figür, iki bando kutusu taşıyarak hızlı adımlarla yürüyüş yolundaki dönemeçten döndü. Bir adım öne çıktı ama daha konuşmadan

Yeni gelen kısık bir sesle haykırdı: 'Teyzemin mumunu hiç söndürmeyeceğini sanıyordum! Ama şimdi horluyor! Bir şezlong temin ettin mi, Tom?'

Lord Stavely şapkasını çıkardı ve ay ışığı kadına tamamen yabancı birinin yüzünü gösterdi. Kadın boğuk bir çığlık atarak geri çekildi.

"Korkmayın!" dedi lord hazretleri güven verici bir şekilde. 'Ben Bay Hatherleigh'in yardımcısıyım. O kutuları almama izin verin!

'Onun *yardımcısı*?' diye yankılandı Bayan Abingdon,
sinirsizce vazgeçmek bavulunu onun eline verdi.

"Evet," dedi Lord Stavely, bando kutularını koltuğun yanına bırakarak. "Ben size açıklarken burada oturalım mı?

"Ama siz kimsiniz ve Tom nerede?" diye sordu Bayan Abingdon.

"Tom," dedi lord hazretleri diplomatik bir tavırla, "rahatsız. Planlarını bana anlatacak ve en derin üzüntülerini bana ileticek kadar nazikti.

Kadının korkusu, güçlü bir kötü muamele duygusuna yenik düştü. "Vay canına!" dedi, göğsü kabararak. 'Bu duyduğum en zavallı ruhlu şey değil mi! Herhalde korkmuştur?

"Hiç de değil!" dedi lord hazretleri, onu nazikçe koltuğa doğru iterek. "Ani bir hastalığa yakalandı.

Bayan Abingdon mecburen oturdu ama ona şüpheyle baktı. "Bana bir aldatmaca gibi geliyor!" dedi, meseleleri küçümsemeden. "Dün gayet iyiydi!

Lord Stavely, 'Rahatsızlığı onu gafıl avladı,' dedi.

Çok az yanılsama içinde olduğu anlaşılan Bayan Abingdon, açık yüreklilikle sordu: "*Tilki* miydi?

Lord Stavely bir an cevap vermedi. Ay ışığında yüzünü net bir şekilde görmeye çalışarak kadına baktı. Başındaki kukuleta geriye kaymıştı. Belirsiz ışık, saçlarının koyu mu yoksa açık mı olduğuna karar vermesini zorlaştırıyordu, ama saçlarının coşkuyla kıvrıldığından ve gözlerinin hem iri hem de ışıltılı olduğundan emindi. Dedi ki: "Tilkileşmiş mi? Kesinlikle hayır!

"Sana inanmıyorum!" dedi Bayan Abingdon. "Bu gecede nasıl böyle bir ahmak olabilir?

Lord Stavely buna cevap vermedi ve birkaç dakika sessizce düşündükten sonra Bayan Abingdon şöyle dedi: 'Bu planı beğenip beğenmediğini merak ettim. Ama neden bana bundan vazgeçmek istediğini söylemedi?

"Bu," dedi Lord Stavely, "yapmak istediği son şeydi. Beni bilgilendirdi

"Yıllar önce söz vermiştin.

"Evet," diye kabul etti Bayan Abingdon. 'Bıçağıyla bileğimi kesti ve kanımız birbirine karıştı. Ciyakladığım için korkak olduğumu söyledi.

"Ne kadar duygusuz biri!" dedi Lord Hazretleri ciddiyetle. "Onu çok sevip sevmediğinizi sorabilir miyim?

Bayan Abingdon bu konuyu düşündü. Sonunda, "Şey, ona her zaman müthiş bir sevgi duymuşumdur," cevap verdi. 'İşler bu kadar umutsuz olmasaydı, yemine rağmen onunla evlenmeyebilirdim, ama babam bu kadar iğrenç davranırken ve ben bu kadar çaresizken başka ne yapabilirdim? Babamın sezon için Londra'da bir ev kiralayacağını umuyordum, çünkü neredeyse yirmi yaşındayım ve nefret ettiğim Bath'a gitmek dışında Shropshire'dan hiç dışarı çıkmadım. Bunun yerine beni hiç görmediğim korkunç bir ihtiyarla evlendirmek istiyor!

"Evet, Tom bana öyle söyledi," dedi Lord Hazretleri. 'Ama -beni bağışlayın- böyle bir şey yapması pek mümkün görünmüyor!

"Babamı tanı mıyorsunuz!" dedi Bayan Abingdon acı acı. 'En fantastik planları yapar ve herkesi bunlara katılmaya zorlar! Ve o iğrenç arkadaşına karşı nazik olmam gerektiğini, eğer olmazsam beni Charlotte teyzemle kalmam için Bath'a göndereceğini söylüyor! Efendim, ne yapabilirim ki? Babamın diğer kız kardeĞi olan ve annem öldüğünden beri bizimle yaĞayan Maria Teyze, babamın ne olduğunu bildiğimi söylemekten baĞka bir Ğey yapmayacaktır -ki *biliyorum* ve beni Queen Square'deki havasız bir eve gönderirken en ufak bir vicdan azabı duymayacağını söyleyebilirim, teyzemin pug'ı bana hırlarken ve teyzem evden neredeyse hiç çıkmazken, onunla tavla oynamamı isterken! *Tavla!*" diye tekrarladı nefretle.

Lord Hazretleri, 'Bu kesinlikle düşünülemez,' diye onayladı. 'Yine de Gretna Green'e kaçmanızın akıllıca olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Sizce öyle deĞil mi? Bayan Abingdon şüpheyle sordu.

Lord Hazretleri özür dileyerek, "Bu sınır evlilikleri pek de öyle deĞil, biliyorsunuz," diye açıkladı. 'Ayrıca Tom'a çok aşık deĞilseniz, onunla tam anlamıyla mutlu olamayabilirsiniz.

"Hayır," diye kabul etti Bayan Abingdon, "ama yaşlı bir hizmetçi olsaydım ne kadar şaşırtıcı olurdu!

"Böyle söylediğim için beni çok arsız bulmazsanız," dedi lord hazretleri, sesinde bir kakhaha, "bunun sizin için pek olası bir kader olduğunu düşünmüyorum!

Evet, ama öyle!" dedi ciddiyetle. 'Hayatım boyunca burada kapalı kaldım ve babamın beni Londra'ya götürmek gibi en ufak bir fikri yok! O iğrenç arkadaşının benim için çok uygun bir eş olacağına karar verdi. O ve şu Leydi Tenbury kafa kafaya vermişler, diyebilirim ki -'

"Demek buymuş!" diye araya girdi Lord Hazretleri. "Bunu tahmin etmeliydim elbette.

Bayan Abingdon şaşırmişti. "Leydi Tenbury'yi tanıyor musunuz, efendim?" diye sordu.

"Ablam," diye açıkladı lord hazretleri.

"Sizin - ne?" diye soluk soluğa kaldı Bayan Abingdon, geri çekilerek.

"Telaşlanma!" yalvardı. 'Bunu itiraf etmekten çekinmeme rağmen, sanırım babanızın iğrenç arkadaşı olmalıyım. Ama sizi temin ederim Bayan Abingdon, onun ve işgüzar kız kardeşimin planları benim için tam bir sürpriz oldu!

Bayan Abingdon sarsılarak yutkundu. "Bana Lord Stavely olduğunuzu mu söylemek istiyorsunuz, efendim?"

"Evet," diye itiraf etti lord hazretleri. "Ama her ne kadar sıkıcı biri olsam da, aslında o kadar da yaşlı değilim!" diye ekledi.

"Bana söylemeliydiniz!" dedi Bayan Abingdon, çok utanmıştı.

"Yapmam gerektiğini biliyorum, ama yine de Tom'la ikinizin bu kadar ürkütücü terimlerle tanımladığınız o iğrenç yaşlı adam olmayabileceğim umudunu beslemekten kendimi alamadım.

Yüzünü çevirdi ve boğuk bir ses tonuyla: "Ben asla... Ah, böyle devam etmeme nasıl izin verirsiniz?" dedi.

"Aldırma!" dedi, ellerinden birini tutup rahatlatıcı bir şekilde sıkarak. "Ama dua et de sırf benim ilğimden kaçmak için Gretna'ya kaçma!

"Hayır, hayır, ama -" Başını kaldırdı ve örülü olduğunu görmekten çok tahmin ettiği kaşlarının altından baktı. "Ama nasıl olur da babamın arkadaşı olabilirsin?" diye sordu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, kendimi böyle adlandırmaya hakkım olduğunu bilmiyordum," diye cevap verdi. 'O ve ailem son yirmi yıldır her zaman iyi anlaşmışlardır sanırım ve kız kardeşimin ve kocasının yakın arkadaşı olduğunu biliyorum.

Bayan Abingdon hâlâ memnun görünmüyordu. "O zaman beni ziyarete nasıl geldiniz?

"Dürüstçe cevap vermem gerekirse," dedi Lord Hazretleri, "bunu yapmam imkansızdı.

Ebeveyninizin tekrarlanan davetlerini en ufak bir nezaket göstermeden reddedin!

Bunu anlaşılabilir buluyor gibiydi. Başını salladı ve şöyle dedi: 'Ve siz gelmediniz - yani, bilmiyordunuz -'

"Bu akşama kadar, hanımefendi," dedi lord hazretleri, "sizin varlığınızdan haberim yoktu! Kız kardeşim, görüyorsunuz, babanız kadar işgüzar olsa da, çok daha inceliklidir.

"Bu çok rezil bir şey!" diye açıkladı Bayan Abingdon. 'Bana her şeyin ayarlanmış olduğunu düşündürdü ve benim de senin girişimlerini teşvik etmekten başka yapacak bir şeyim yoktu! Ben de doğal olarak Tom'la evlenmeye karar verdim! İstemsiz bir kahkaha attı. 'Hiç bu kadar saçma bir şey oldu mu? Senin en az elli yaşında ve büyük olasılıkla da şişman olduğunu sanıyordum!

"Otuz beş yaşındayım ve şişman olduğumu *düşünmüyorum*," dedi lord hazretleri uysalca.

Hâlâ daha eğleniyordu. 'Hayır, öyle olmadığını görebiliyorum! Korkarım size çok aptal görünüyorum! Ama babam bir keresinde bir ay boyunca Sir Jasper Selkirk'le evlenmemi istemişti, üstelik kendisi dul ve gut hastası! Gördüğünüz gibi aklına hangi saçmalığın geldiği hiç belli olmuyor. Aklına bir fikir geldi; Lord Hazretleri'ne doğru döndü ve şöyle dedi: 'Ama Tom'la nasıl tanıştınız ve neden bu kadar geç kaldınız? Sizin yemeğe geleceğinizi bekliyorduk, babam çok öfkeliydi! Teyzem de tavuklar iyice bozulana kadar yemeği bekletti!

"Ne kadar özür dilersem azdır," dedi Lord Stavely. 'Bir dizi talihsiz kaza beni şok edici bir şekilde geciktirdi ve sonunda Shropshire'a ulaştığımda, babanızın talimatlarının tahmin ettiğim kadar yardımcı olmadığını gördüm. Aslında yolumu kaybettim.

'Zor bir ülke,' diye katıldı Bayan Abingdon. 'Ve tabii ki babam kimseyi doğru dürüst yönlendiremez. Ama Tom'la nasıl tanıştınız?

"Yeşil Ejderha'da bir şezlong bekliyordu, o sırada çok geç olduğu için yemek için durdum. Bildiğiniz gibi sohbete daldık ve bana niyetini açacak kadar iyi davrandı.

"Sarhoş *olmalı*!" diye araya girdi Bayan Abingdon.

"Daha ziyade, sizinle kaçmanın uygunluğu konusunda biraz endişeliydi diyelim. Onu bu kadar tedbirsiz bir adım atmamaya ikna etmek için elimden geleni yaptım; o - er - acı çektiği rahatsızlığa yenik düştü ve ben onun yerine buraya geldim.

"Çok nazıksınız ama benim için neden bu kadar zahmete girdiğinizi hiç anlamıyorum!

Gülümsedi. 'Ama bu çalılıkta topuklarınızı tekmelemenize izin veremezdim, değil mi? Ayrıca, sizinle tanışmayı çok merak ediyordum, Bayan Abingdon!

Onun yüzünü görmeye çalıştı. "Beni mi sorguluyorsun?" diye sordu.

"Hiç de değil. İnsanın, bir hanımefendinin en ufak bir niyeti olmayan bir tekliften kaçmak için kaçmaya hazır olduğunu öğrendiğinde merakının uyanması gerektiğini kabul edersiniz!

"Oldukça korkunç!" dedi kızarak. 'Benden iğrenmenize neden olmadığına şaşıyorum! Ama aslında Tom'la kaçmanın uygunsuz olacağını düşünmemiştim, çünkü o neredeyse bir kardeş gibi, biliyorsun - ve bu çok büyük bir macera olurdu!

Sözlerini belirgin bir şekilde hüzünlü bir notla bitirdi. Lord Stavely hemen cevap verdi: "Eğer maceraya gönül verdiyseniz, arabam yolda bekliyor: bana sadece emir vermeniz yeterli!

Gürleyen kahkahalarından daha kaçtı. 'Nasıl bu kadar saçmalayabiliyorsun? Sanki bir yabancıyla kaçacakmışım gibi!

"Bu fikirden vazgeçmenizin daha iyi olacağını düşünüyorum," dedi. 'Korkarım artık Sir Walter'ın davetinden geri adım atmam pek mümkün değil, ama size istemediğiniz bir dava açmayacağıma dair söz verirsem, belki ziyaretimi dayanılmaz derecede tatsız bulmazsınız.

"Hayır, hayır!" diye güvence verdi ona. "Ama babamın sizi büyük bir utanca sürüklemesinden çok korkuyorum, efendim!

"Kesinlikle imkânsız!" dedi gülümseyerek. "Bu konuda hiç !

"Siz tanıdığım en sevimli adamsınız!" diye içtenlikle haykırdı. 'Gerçekten de size çok minnettarım ve sizi bu kadar yanlış değerlendirmiş olduğumu düşünmekten utanıyorum! Babama söylemeyecek misin?

"Bayan Abingdon, *bu* bana şimdiye kadar söylediğiniz en kaba şey!

"Hayır, yapmayacağını biliyorum!" dedi hemen. Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Eve geri dönmeliyim. Ama sen?

"Yaklaşık yirmi dakika ," dedi Lord Stavely, "bolca özür ve mazeret dileyerek ön kapıya geleceğim!

"Bunu gerçekten yapacak mısınız?" diye kıkırdadı Bayan Abingdon. 'Gece yarısına olmalı! Babam çok kızacak!

"Eh, onun gazabına göğüs germeliyim," dedi elini dudaklarına götürerek.

Kızın eli Lord Stavely' eline yapıştı; Bayan Abingdon başını kaldırıp dinlemeye koyuldu. Bir an sonra Lord Stavely de onu ürküten şeyi duymuştu: sinsi olmaya çalışan ayak sesleri ve sahibinin nefesinin altında konuştuğunu hayal ettiği bir ses: "Sen şu tarafa git Mullins, ben de bu tarafa gideceğim ve dikkat et, gürültü yapma!"

"Baba!" diye nefes aldı Bayan Abingdon panik içinde. "Beni duymuş olmalı: Ayağım çakıl taşına takıldı! Emin olun, bizim hırsız olduğumuzu düşünüyor: Sör Jasper geçen ay soyuldu! Ne yapacağım ben?"

"Onları uzaklaştırırsam, fark edilmeden eve ulaşabilir misiniz?" diye sordu lord hazretleri usulca.

"Evet, evet, ama sen? Babam büyük ihtimalle alacak!"

"O bana ateş etmeden önce kendimi açıklayacağımdan emin olun! Palaska kutularını aldı ve ona verdi.

Onları kavradı ve kaçtı. Lord Stavely, onun çalılığın bir köşesinde kayboluşunu izledikten sonra şapkasını başına geçirdi ve varlığını belli etmemeye özen göstererek karşı yöne doğru yürüdü.

Çalılarının arasından gül bahçesine çıktı ve hemen ardından yaşlı bir beyefendi ona doğru bir tüfek doğrultarak meydan okudu.

"Dur! Seni yakaladım, haydut!" diye bağırdı Sir Walter. "Mullins, seni aptal, buraya!"

Lord Stavely hareketsiz durmuş, ev sahibinin kendisine yaklaşmasını bekliyordu. Sir Walter, aynı şekilde silahlanmış ve kabataslak bir gecelik, bir çift pantolon ve hepsinin üzerine atılmış bir pardösü giymiş uşağı tarafından takviye edilene kadar bunu yapmadı. Daha sonra uşak, lordun üstünü örterek öne çıktı ve neşeli bir memnuniyetle, "Yakaladım seni, delikanlı!" dedi.

"Nasılsınız efendim?" dedi Lord Stavely elini uzatarak. "Bu uygunsuz saatte geldiğim için özür dilerim ama bütün gün talihsizlik peşimi bırakmadı. Kırık bir linç iğnesi ve topal bir at mazeretlerim olarak kalmalı.

Sir Walter neredeyse elindekini düşürüyordu. "*Stavely* mi?" diye hayretle lord hazretlerine .

Lord Stavely eğildi.

"Ama bahçemde ne halt ediyorsun? Sir Walter sordu.

Lord Stavely havalı bir el salladı. "Doğa ile iletişim, efendim, doğa ile iletişim!

"*Doğa ile iletişim kurmak mı?*" diye Sir Walter, gözleri fırlayacak gibiydi.

"Ay ışığında yıkanan güller!" dedi lord hazretleri lirik bir şekilde. "Ah - Mullins parçasını bana doğrultmaya devam etmek zorunda mı?

"Bırak onu, seni aptal!" diye buyurdu Sir Walter hiddetle. "Stavely, sevgili dostum, kendini iyi hissediyor musun?

"Daha iyisi olamazdı!" diye yanıtladı lord hazretleri. 'Oh, doğruca eve gitmem gerektiğini mi düşünüyorsunuz? Çok doğru efendim, ama bu enfes manzara beni arabamdan indirdi. Ay ışığını tutkuyla severim ve gerçekten, bilirsiniz, bahçeleriniz o kadar büyüleyici bir görüntü sunuyor ki, cazibesine onları keşfedemedim. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim!'

Sir Walter'ın çenesi neredeyse uşağına kadar düşmüş bir halde ona bakıyordu. "Gece yarısı bahçelerimi keşfetmek!" diye hayret dolu bir ses tonuyla konuştu.

"Çok mu geç oldu?" dedi lord hazretleri. 'Yine de bu berrak ışıktaki bir kitap okunabileceğini söylemeye cüret edebilirim!

Sir Walter cevap vermeden önce iki kez yutkundu. "Ama arabanız nerede?" diye sordu.

"Postacılara yolda beklemelerini söyledim," diye belli belirsiz cevap verdi Lord Hazretleri. "Sanırım - evet, sanırım yasemin kokusunu alabiliyorum!

"Stavely," dedi Sir Walter, neredeyse ürkek bir eli onun koluna koyarak, "eve gel ve yat! Her şey hazırlandı ve bu gece havası hiç de sağlıklı değil!

Lord Stavely, 'Tam tersine, ruhumda şiirselliği uyandırdığını görüyorum,' dedi. 'Ay ışığıyla ıslanmış güller üzerine bir sone yazmak için ilham alıyorum.

"Mullins, git ve lord hazretlerinin bul ve postacılara eve kadar gelmelerini söyle!" diye emretti Sir Walter, acil bir ses tonuyla. "Soneler, ha Stavely? Evet, evet, ben de zamanında bir kafiyeciydim, ama sadece gel sevgili dostum, yakında kendini daha iyi hissedeceksin, diyebilirim! Uzun ve sıkıcı bir yolculuk yaptın, olan bu!

Misafirini kolundan tuttu ve sıkıca eve doğru çekti. Lord Hazretleri hiç direnmeden onunla birlikte gitti, ama ağır adımlarla ilerledi ve sık sık durup gece gökyüzüne karşı ağaçların ya da

ay ışığının parlaklığı zambak havuzunun üzerindeydi. Sir Walter sabırsızlığını dizginleyerek bu uçuşlara yatıştırıcı cevaplar verdi ve sonunda onu eve ve üst katta kendisi için hazırlanan odaya ikna etmeyi başardı. Soylu konuğunun içkiyi fazla kaçırdığına dair şüphesi yerini çok daha kötü bir korkuya bıraktı. Sir Walter, lordun derin nefes alış verişlerinden onun mışıl mışıl uyuduğunu anlayınca, misafirin kapısının önündeki görevinden çekilip kendi koltuğuna oturdu.

Lord Stavely ve Bayan Abingdon geç kahvaltı masasında resmen tanıştılar. Sör Walter tanıştırma konuşmasını yaptı ve bunu yaparken konuğuna dikkatle baktı.

Lord Stavely önce Bayan Maria Abingdon'ı selamladı, ev halkını bu kadar geç bir saatte ayağa kaldırdığı için nazikçe özür diledi ve sonra mirasçıyla yüzleşmek için döndü. Teyzesiyle karşılıklı nezaket gösterilerinde bulunurken Bayan Maria gizlice onu inceliyordu. Gördüklerinden çok olumlu etkilenmişti. Lord Stavely genellikle cana yakın bir adam olarak tanınırdı. Bayan Abingdon bu görüşe karşı çıkmak için hiçbir neden bulamadı. Gülen bir çift gri gözü, esprili bir ağzı ve mükemmel bir fiziği vardı. Hem havası hem de konuşması kibardı ve giyimi, süslenmeden, son derece zarifti. Pantolon ve Hessian giyiyordu, bu da bacaklarını çok güzel gösteriyordu; Bayan Abingdon bembeyaz kravatının hassas ve karmaşık kıvrımlarla düzenlenmiş olduğunu fark etti.

Bayan Abingdon en güzel kıyafetlerini giymeyi tercih ederek teyzesini şaşırtmıştı.

dallı muslin bir elbise giymişti. Yeğeninde böyle bir uysallık belirtisi görmekten umudunu kesmiş olan Bayan Maria, Annabella'nın davranışlarından daha ağırbaşlı bir şey olamayacağını görünce daha da irkildi. Küskünlüğünü üzerinden atmış gibiydi, konuğa karşı utangaç bir tavırla reverans yaptı ve en büyüleyici ve muzip gülümsemesiyle elini uzattı. Gerçekten, diye düşündü Bayan Maria, onu sevgiyle izlerken, çocuk oldukça sevimli görünüyordu!

Lord Stavely kahvaltı masasında rahatça konuşuyor, her iki hanım da ona yardım ediyordu. Sir Walter biraz dalgın görünüyordu ve masadan kalktıklarında lord hazretleri güneşli bahçeye çıkmak için izin istediğinde hemen kabul etti ve kızının peşinden hızla odadan çıkmadan önce konuğunun uzun pencereden dışarı adım atmasını bekledi. Merdivenlerin dibinde ona yetişti ve onu sert bir şekilde yanına çağırdı.

kütüphane. Kapıyı arkasından kapatarak, söze girmeden şöyle dedi: 'Annabella, evcil hayvan gibi davranmana gerek yok, çünkü seninle ilgili planlarımı değiştirdim! Evet, evet, artık senin için Stavely'yi düşünmüyorum, o yüzden daha fazla öfke nöbeti geçirmeyelim!

Bayan Abingdon'ın iri mavi gözleri onunkilere kaydı. "Benim için planlarımı mı değiştirdin, baba?" diye haykırdı.

Konuğunun odada gizlenmediğinden emin olmak istercesine dikkatle etrafına bakındı ve sonra ciddi bir ses tonuyla: 'Hayatım, bu çok üzücü bir durum! Zavallı adam delirmiş! Asla inanmazsın ama onu gece yarısı bahçede dolaşırken buldum, sonelerden, ay ışığından falan bahsediyordu!

Bayan Abingdon bakışlarını hızla indirdi ve duraksadı: 'Öyle mi baba? Nasıl - ne kadar tuhaf, emin olun!'

"Hayatımda hiç bu kadar şaşırmamıştım!" diye açıkladı Sir Walter. "Böyle bir şeyden hiç haberim yoktu ve şunu söylemeliyim ki Louisa Tenbury'nin bunu benden gizlemekle gerektiği gibi davranmadığını düşünüyorum!

"Çok korkunç!" diye katıldı Bayan Abingdon. "Yine de akli başında *görünüyor*, baba!

'*Şu anda* akli başında *görünüyor*,' dedi ebeveyni karanlık bir sesle, 'ama ay ne yapacağını bilemeyiz! Bazı delilerin sadece dolunayda inanıyorum. Ve şimdi düşünüyorum da, eskiden büyükbabasının bazı tuhaf halleri olduğunu söylerlerdi! Buna inandığımdan değil, ama şimdi öyle olabileceğini görüyorum. Keşke bizi ziyaret etmesi için ona baskı yapmasaydım! Dikkatli olsan iyi olur çocuğum, ben seni korumak için yanında olmadıkça onunla birlikte olma!

Göz ucuyla Lord Stavely'nin gül bahçesine doğru yürüdüğünü gören Bayan Abingdon, saygılı bir cevap verdi ve vakit kaybetmeden lordun peşinden gitti.

Onu bir gül tarlasının ortasındaki güneş saatine bakarken buldu. Onun yaklaştığını görünce başını kaldırdı ve gülümseyerek onu karşılamak için hareket etti. Kızın yüzü muziplikle parlıyor, gözleri dans ediyordu. "Ah, lordum, babam deli olduğunuzu söylüyor ve sizinle evlenmemi hiç mi hiç istemiyor!" dedi.

Ellerini tuttu ve onları kavradı. "Bunu biliyorum. Şimdi, aklımın başımda olduğuna onu ikna etmek için ne yapmalıyım?

"Neden, ne anlama gelsin ki?" sordu. 'Onun ne düşüneceğini umursamadığınıza eminim! Yüzümü nasıl korudum bilmiyorum! O diyor ki

"Bunda gülünecek bir şey görmüyorum!" itiraz etti.

Masumca başını kaldırdı. 'Çok özür dilerim! Ama gerçekten de umursayacağınızı düşünmemiştim!

"Tam tersine, babanın benim hakkımda iyi düşünmesi birinci derecede önemli.

"Aman Tanrım, neden?

"Sevgili Bayan Abingdon, benim deli olduğuma inanırsa size adreslerimi vermeme izin vermesi için onu nasıl ikna edebilirim?

Bir an için ona baktı; sonra yanakları kızardı ve ellerini çekerek belli belirsiz bir sesle: "Ah! Ama yapmayacağını söylemiştin - yaptığını biliyorsun!" dedi.

"Böyle bir şeyden haberim yok. Size istemediğiniz bir davayı dayatmayacağımı söyledim. Kendimi size sevdirebileceğime dair tüm umutlarımı benden almayın!

Bayan Abingdon artık onun gözlerine bakmadan, pek de anlaşılır olmayan bir şeyler mırıldandı ve güzel bir gül ağacının solmuş çiçeklerini koparmaya başladı.

"Sör Walter'ı memnun etmek için çalışmalıyım," dedi lord hazretleri. 'Bu nasıl olacak?

Onun hakkındaki üstün bilginize güveniyorum!'

Bayan Abingdon yarı açmış bir gülü koparmak için eğilerek duraksadı: "Şey, eğer - eğer onun sizin deli olduğunuza inanmasını istemiyorsanız, belki de - belki de bir süre daha bizimle kalsanız iyi olur, böylece sizin tamamen akli başında olduğunuzu anlayabilir!

"Mükemmel bir plan!" diye onayladı lord hazretleri. 'Tamamen sizin tavsiyelerinize göre hareket edeceğim, Bayan Abingdon. Şu gülü alabilir miyim?'

Bahçıvan tarafından misafirinin ve kızının nerede olduğu konusunda bilgilendirilen Sir Walter, Bayan Abingdon'un Lord Stavely'nin ceketinin yakasına pembe bir gül goncası taktığını görmek için tam zamanında gül bahçesine geldi. Kadınların sapkınlığı ve sadakatsizliği üzerine düşüncelerini kendine saklamak zorundaydı, ama Bayan Abingdon'a biraz hiddetle teyzesinin onu aradığını söyledi ve Lord Stavely'yi kolundan tutarak ahırları teftiş etmeye götürdü.

Bayan Abingdon yengesini gergin bir telaş içinde buldu, misafirlerinin dengesizliği kardeşi tarafından haber verilmişti. "Ben de onu çok mantıklı bir adam sanırdım! Çok da yakışıklı ve gerçekten çok sevimli!

"Ah, sevgili teyzem, ne kadar hoş bir yaratık, değil mi?" diye itiraf etti Bayan Abingdon, gözleri ve yanakları ışı l ışı ldı. "Sadece benimle evlenmek istediğini hayal edin!

Bayan Maria başladı. 'Hayır, hayır, bu tamamen sona erdi! Baban bunu asla duymaz! Daha dü ne kadar baban ne derse desin Tom Hatherleigh'le evleneceğine yemin ettiğini dü Ğündükçe, sana ne olduğunu anlayamıyorum!

"Ay çılgınlığı!" diye güldü Bayan Abingdon. 'Tıpkı Lord Stavely gibi! *Zavallı* Baba!'

Georgette Heyer'den bir alıntı

Sylvester ya da Kötü Amca

Sylvester kahvaltı salonunun penceresinde durmuş, ellerini pervaza dayamış ve güzel bir manzaraya bakıyordu. Chance'in doğu cephesi olan bu pencereden süs suyunu görmek mümkün değildi ama tırpancılar tarafından bütün yaz tıraşlanan çimenliğin dalgaları bir sedir tarafından kırılmıştı ve çimenliğin ötesinde Home Wood'un uzantısı olan kayın ağaçlarının gövdeleri kış güneşinin ışığında parılıyordu. Sylvester için hâlâ cazibelerini koruyorlardı, ama şimdi onu her çalılığın bir ejderha sakladığı ve sahte şövalyelerin atlara atlayıp geldiği bir diyara değil, siperlerine çağırıyorlardı. O ve ikizi Harry ejderhaları öldürmüş ve şövalyelere büyük darbeler indirmişlerdi. Artık hiç ejderha kalmamıştı ve Harry öleli neredeyse dört yıl olmuştu; ama Sylvester'ın aklını çecek sülünler vardı ve Sylvester'ın aklını çelmişlerdi de, çünkü art arda gelen kara donlar toprağı demir gibi sertleştirmiş, iki av gününü elinden almıştı; ve sert bir kuzey rüzgârı en ateşli sporcuları bile silahlanmaya davet etmezdi. Hava hâlâ çok soğuktu, ama rüzgâr dinmiş, güneş açmıştı ve ondan önceki bütün o sert günlerin arasından bu günü işine ayırmaya karar vermiş olması ne kadar da sıkıcıydı. Elbette fikrini değiştirebilirdi; uşağına, şu anda kendisini bekleyen çeşitli kişilere, onları ertesi gün göreceğini bildirmesini söyleyebilirdi. Baş ajanı ve iş adamı Londra'dan buraya kadar gelmişlerdi ama Sylvester'ın aklına, bu kadar bekletilmekten şikâyet edecekleri bir neden bulabilecekleri gelmemişti. Onun emrindeydiler ve onun çıkarlarına hizmet etmekten başka bir kaygıları yoktu; fikir değişikliğini soylu ve zengin bir efendiden beklenecek bir kapris olarak kabul edeceklerdi.

Ama Sylvester kaprisli biri değildi ve bu kaprislere boyun eğmeye hiç niyeti yoktu.

Günah. Kapris kötü hizmetkârlar yetiştirirdi ve büyük mülklerin yönetimi söz konusu olduğunda iyi hizmet şarttı. Sylvester yirmi sekiz yaşına yeni girmişti ama büyük mirasının başına geçmişti.

On dokuz yaşındayken, ne kadar çılgınlık ve savurganlık yapmış olursa olsun, bunlar onu hiçbir zaman bu mirasa oyunağı gibi davranmaya ya da sorumluluklarından en ufak birinden kaçmaya yöneltmemişti. Büyük bir mevki için doğmuş, bu mevkiyi seçkin atalarına yakışır bir şekilde doldurmak yetiştirilmişti ve şaşırtıcı maaş bordrosunda isimleri yazılı olan herkesin itaatini sağlama hakkını sorguladığı kadar, omuzlarına yüklenen görevlerin kaçınılmazlığını da sorgulamıyordu. Kendisine bu sonuçtan hoşlanıp hoşlanmadığı sorulsaydı, bunu hiç düşünmediğini söyleyecekti; ama bunun aniden elinden alınmasından kesinlikle hoşlanmazdı.

Elbette hiç kimse ona böyle bir soru sormayacaktı. Genel olarak, rütbe, zenginlik ve zarafetle donatılmış, son derece şanslı bir genç adam olduğu düşünülürdü. Vaftiz törenine katılan hiçbir kötü peri şansına kamburluk ya da topallık armağan etmemişti; orta boylu olmasa da iyi omuzları, bir çift düzgün bacağı ve sık sık yakışıklı sıfatını gülünç olmaktan çıkaracak kadar hoş bir yüzü vardı. Daha küçük bir adamda, uçuKan siyah kaKların altında çekik olduğu kuKkusu uyandıran gözlerin tuhaflığı bir kusur olarak kabul edilebilirdi; Salford Dükü'nde ise doğal olarak bir ayrıcalık olarak görülüyordu; annesine en parlak döneminde hayranlık duyanlar, onun da o ince, yükselen kaK çizgisine sahip olduğunu hatırlarlar. Sanki kaşlar bir boya fırçasıyla eklenmiş, şakaklara doğru zarif bir çizgi halinde çizilmiş gibiydi. Düşes'te bu özellik büyüleyiciydi; Sylvester'da ise daha az çekiciydi. Sinirlendiğinde ve kaşlarını çatarak yukarıya doğru olan eğilimi abarttığında ona hafif bir satir görünümü veriyordu.

Tam pencereden uzaklaşmak üzereydi ki dikkatini bir şey çekti küçük, koşturan bir figür tarafından. Porsuk çalılarının arasından çıkan altın bukleli küçük bir çocuk, çimenlerin üzerinde parıldayan nanken kaplı bacakları ve küçük mavi ceketinin üzerine aceleci ve beceriksiz eller tarafından sürüklenen bir spor ceket tarafından bir kulağının altına sıkıştırılmış gömleğinin yeni yıkanmış firfırıyla Home Wood'a doğru yola koyuldu.

Sylvester gülerek pencereyi açtı. Dürtüsü Edmund'a macerasında başarılar dilemekti ama daha eğilirken bunu kontrol etti. Edmund hemşiresi ya da öğretmeni için durmayacak olsa da, amcası onu çağırırsa bunu yapacaktı ve kaçışını iyi yapmış gibi görüldüğüne göre

Hedefi görüş alanındayken onu kontrol etmek sportmence olmazdı. Pencerenin altında oyalanmaya devam etmesi onu yakalanma tehlikesiyle karşı karşıya bırakacaktı ve Sylvester'a göre bu da onu ölümüne sıkkan o sahnelerden birine yol açacaktı. Edmund ormana gitmek için ondan izin isteyecek, o da verse de vermese de dul baldızının sitemelerine katlanmak zorunda kalacaktı. Zavallı küçük Edmund'a ya acımasızca davranmakla ya da onun iyiliğini düşünmemekle suçlanacaktı; çünkü Leydi Henry Rayne, ağabeyini (inatla iddia ettiği gibi) Edmund'u tek vasiliğine bırakmaya ikna ettiği için onu asla affedemeyecekti. Leydi Henry'ye, Harry'nin vasiyetnamesinin evliliği vesilesiyle hazırlandığını, sadece bir kaza durumunda -ki buna Harry'nin kendisinden başka kimse ihtimal vermiyordu- bu evlilikten doğacak çocukların evin reisinin koruması altında güvende olmalarını sağlamak için hazırlandığını söylemenin kimseye faydası yoktu. Sylvester onu ne kadar aptal sanırsa sansın, avukatının onun açık emri olmadan böyle rezil bir madde koymaya cesaret edebileceğini düşünecek kadar acemi olmadığını umuyordu. Sylvester, Harry'nin ölümünün açtığı yara hâlâ taze olduğu için, acı bir karşılık vermek için kendini kışkırtmasına izin vermişti: "O veledin bana itilmesini istediğimi düşünüyorsan, sandığımdan daha da acemisin!

Bu aceleci sözlerinden pişmanlık duyacaktı, çünkü hemen Edmund'un velayetinin çok önemli bir mesele haline geldiği bugün, bu sözler Leydi Henry'nin argümanlarının temel taşını oluşturuyordu. "Onu hiç istemedin," diye hatırlattı ona. "Bunu kendiniz söylediniz.

Elbette bu kısmen doğrudu: Harry'nin oğlu olması dışında, iki yaşındaki bir bebeğe pek ilgi duymamış ve ona genç bir adamdan beklenebilecek ilgiden fazlasını göstermemişti. Ancak Edmund bebeklikten çıkmaya başladığında onu daha çok görmeye başladı, çünkü Edmund'un ilk amacı, muhteşem amcası ne zaman Chance'de olsa, ona mümkün olduğunca sıkı bir şekilde bağlanmaktı. Edmund'un bakıcısı Button'da (ve ondan önce babasında ve amcasında) ya da Mama'da olmayan niteliklere sahipti. Yeğenini okşamak gibi bir eğilimi yoktu; yırtık giysilere karşı kayıtsızdı; Edmund'la yaptığı konuşmalar kısa ve özdü; ve uygunsuz bir ruh halindeyken onu biraz sert bir şekilde işine gönderebilirken, her zaman

Onu önünden eyerine bindirir ve parkta onunla birlikte dörtnala koştururdu. Bu özelliklere daha az hoş ama aynı derecede tanrısal bir özellik eşlik ediyordu: emirlerine anında itaat edilmesini istiyordu ve inatçılarla başa çıkmanın kısa bir yolu vardı.

Sylvester, Ianthe ve Button'ın Edmund'u şımartmak için ellerinden geleni yaptıklarını düşünüyordu, ama o zeki genç beyefendiye, kreşte çok başarılı olan taktikleri ona karşı kullanmanın akılsızlığını açıklamakta tereddüt etmese de, onun yetiştirilmesine nadiren müdahale ediyordu. Edmund'da, biraz daha büyüdüğünde hızla düzeltilemeyecek hiçbir kusur görmedi ve altı yaşına geldiğinde onu babasının olduğu kadar kendi iyiliği için de sevmeye başladı.

Edmund gözden kaybolmuştu. Sylvester pencereyi tekrar indirdi ve çocuğa, kendisinin -daha doğrusu annesinin- papazı olan yaşlı ve oldukça güçsüz din adamı Rahip Loftus Leyburn'den daha canlı bir öğretmen bulması gerektiğini düşündü. Ianthe, Bay Loftus'a Edmund'a ilk derslerini vermesi için yalvardığında bunun kötü bir düzenleme olduğunu düşünmüştü, ama planı kabul etmeyi reddederek onu kışkırtmasını gerektirecek kadar önemli bir mesele değildi. Şimdi de Edmund'un ahırlara dadandığından ve orada en bayağı dili öğrendiğinden yakınıyordu. Ne bekliyordu ki? diye merak etti Sylvester.

Kapı açıldığında pencereden döndü ve kâhyası içeri girdi, ardından genç bir uşak geldi ve kahvaltıdan arta kalanları toplamaya başladı.

Sylvester, "Öğleyin Bay Ossett ve Pewsey'i göreceğim, Reeth," dedi. 'Chale ve Brough kitaplarını aynı anda bana getirebilirler. Ben şimdi yukarıya, onun lütfuyla oturmaya gidiyorum. Trent'e bir mesaj gönderip, onu isteyebileceğim konusunda uyarabilirsin -' Durakladı, pencereye doğru baktı. 'Hayır, boş ver onu! Saat dörtte ışıık gitmiş olacak.

Reeth imalı bir sesle, "Zat-ı alinizin böyle güzel bir günde ofise tıklılıp kalması ne yazık," dedi.

"Çok yazık, ama yapacak bir şey yok. Mendilini düşürdüğünü ve uşağın aceleyle alıp getirdiğini fark etti. Mendili alırken, 'Teşekkür ' dedi ve sözlerine hafif bir gülümsemeyle eşlik etti. Son derece çekici bir gülümsemesi vardı ve bu gülümseme onun için, talepleri ne kadar zorlayıcı olursa olsun, hizmetkârlarının kayıtsız şartsız çalışmasını sağlıyordu.

Tıpkı doğru zamanda söylenen bir övgü sözünün değerinin farkında olduğu gibi, bunun da gayet iyi farkındaydı ve kendisine bu kadar az maliyetli olan ve böylesine arzu edilir sonuçlar doğuran bir şeyi esirgemekle kendisini son derece aptal yerine koymuş olurdu.

Kahvaltı salonundan ayrılarak ana salona doğru ilerledi ve (başka bir yüzyıla ait olduğu düşünülebilirdi) çünkü birkaç dönümlük alana yayılmış bir yığının bu orta kısmı orijinal yapıdan geriye kalan tek şeydi. Sağlam kirişler, sıvalı duvarlar ve düzensiz kaldırım taşlarından oluşan zemin, büyük evin daha modern bölümlerinin zarif zarafetiyle tuhaf ama isabetsiz olmayan bir tezat oluşturarak burada duruyordu. Salondan çevredeki bir galeriye çıkan Tudor kökenli kanatlı merdiven, tam zırhlı iki figür tarafından korunuyordu; duvarlar antika silah kümeleriyle süslenmişti; pencereler armalı camdandı; ve devasa bir kaputun altında, yanan birkaç kütüğü destekleyen sıcak kül yığını vardı. Bu ateşin önünde ciğerli ve beyaz bir spaniel, tetikte bir bekleyiş içinde yatıyordu. Sylvester'in adımını duyunca başını kaldırdı ve kuyruğunu sallamaya başladı; ama Sylvester salona girdiğinde kuyruğu yere düştü ve onu karşılamak için yere yığılmasına ve onu okşamak için eğildiğinde ona sevgiyle bakmasına rağmen, ne onun etrafında koşuşturdu ne de sevinçli bir beklenti havlaması attı. Uşağı onun gardırobunu ondan daha iyi tanıımıyordu ve pantolon ve Hessian çizmelerinin en fazla kütüphanede ayaklarının dibinde yatmasına izin verilmesi anlamına geldiğini çok iyi biliyordu.

Düşes'in daireleri, yatak odasının yanı sıra Hizmetçisinin kullandığı giyinme odası, ev halkı tarafından Düşes'in Çizim Odası olarak bilinen geniş ve güneşli bir daireye açılan bir antre. Düşes nadiren bu odanın dışına çıkıyordu, çünkü uzun yıllardır kendisine bakan seçkin doktorların ya da geçirdiği tedavilerin hiçbirinin durduramadığı romatizmal bir rahatsızlığın kurbanı olmuştu. Hala refakatçilerinin desteğiyle yatak odasından salonuna kadar sürüklenmeyi başarabiliyordu ama bir kez sandalyesine oturduğunda yardım almadan kalkamıyordu. Ne kadar acı çektiğini kimse bilmiyordu, çünkü hiç şikâyet etmemiş ya da merhamet dilememişti. Sorulan sorulara her zaman "Pekâlâ" diye cevap verirdi; varlığının monotonluğundan yakınanlara güler ve kendisine acınmasının boşa olduğunu, bu acıma duygusunun eşlik edenlere bahşedilmesinin daha iyi olacağını söylerdi. Kendisine gelince,

Oğlu ona Londra'nın tüm haberlerini getirirken, torunu şakalarıyla onu eğlendirirken, gelini onunla son modaları tartışırken, sabırlı kuzeni onun dertlerine katlanırken, sadık hizmetçisi onu şımartırken ve eski dostu Bay Leyburn onunla birlikte kitapları arasında dolaşırken, ona acımdan çok gıpta edilmesi gerektiğini düşünüyordu. Yakınları dışında şiirlerinden söz etmezdi ama Düşes'in bir yazar olduğu gerçektir. Bay Blackwell onun şiirlerinden oluşan iki cilt yayınlamıştı ve bu şiirler sosyete arasında oldukça popüler olmuştu; çünkü her ne kadar anonim olarak yayınlanmış olsalar da yazarlarının kim olduğu kısa sürede ortaya çıkmış ve bu şiirlere büyük bir ilgi duyulduğu düşünülmüştü.

Sylvester odaya girdiğinde, kanatlı sandalyesinin kollarına sığması için malikane marangozu tarafından zekice yapılmış masanın üzerinde yazı yazıyordu; ama kimin geldiğini görür görmez kalemini bıraktı ve Sylvester'ı kendisinininkinden çok daha sıcak olduğu için daha çekici bir gülümsemeyle karşıladı ve şöyle haykırdı: 'Ah, ne kadar hoş! Ama senin için çok can sıkıcı, aşkım, bir gecedir ilk iyi atış gününde evde kalmak zorunda olmak!

"Çok sıkıcı, değil mi?" diye karşılık verdi, eğilip yanağından öptü. Kadın elini kaldırıp adamın omzuna koydu ve adam bir an durup kadının yüzünü taradı. Görünüşe göre orada gördüklerinden memnun kalmıştı, çünkü gözlerinin gümüşü siyah saçlarına yerleştirilmiş narin dantel şekerlemeye gitmesine izin verdi ve şöyle dedi: 'Yeni bir dokunuş mu anne? Bu çok çekici bir şapka!

Gözlerinden hazır kahkahalar fışkırdı. "İtiraf et ki Anna seni kıyafetlerime dikkat etmen konusunda uyarmış!

'Kesinlikle hayır! Siz bu kadar güzel görünürken bunu bana hizmetçinizin söylemesi gerektiğini mi düşünüyorsunuz?

"Sylvester, o kadar çekici bir şekilde sevişiyorsun ki, korkarım çok çirkin bir çapkın olmalısın!

Georgette Heyer'den bir alıntı

Venetia

"Dün gece tavukların arasına bir tilki girdi ve en iyi yumurtlayan tavuğumuzu telef etti," dedi Bayan Lanyon. 'Hem de büyük bir büyükanneyi! İnsan utanır sanıyor! Cevap alamayınca değişmiş bir sesle devam etti: 'Gerçekten de utanırsın! Bu çok kötü bir şey. Ne yapmalı?

Dikkatini çeken arkadaşı gözlerini masanın üzerinde açık duran kitaptan kaldırdı ve bir sorgulama bakışıyla ona çevirdi. "Ne oldu? Bana bir şey mi söyledin, Venetia?

'Evet, canım,' diye neşeyle cevap verdi kız kardeşi, 'ama bunun en ufak bir önemi yoktu ve her halükarda senin yerine cevap verdim. Kendi kendime ne kadar ilginç sohbetler yaptığımı bilseydin çok şaşırırdın.

"Kitap okuyordum.

'Demek öyleydiniz - ve kahvenizin soğumasına izin verdiniz, ayrıca bir dilim tereyağlı ekmeği de bıraktınız. Ye şunu! Masada kitap okumanıza izin vermemem gerektiğine ikna oldum.

"Ah, *kahvaltı masası*!" dedi küçümseyerek. "Beni durdurabilirsen dene!

"Yapamam tabii ki. Nedir bu?" sordu, sese bakarak. "Ah, Yunan! İyileştirici bir masal, hiç şüphem yok.

"*Medea*," dedi bastırarak. "Bay Appersett'in bana ödünç verdiği Porson'un baskısı.

"Biliyorum! Kardeşini kesen ve parçalarını babasının yoluna atan o hoş yaratıktı, değil mi? Onu tanıyan biri için son derece sevimli olduğunu söyleyebilirim.

Sabırsız bir şekilde omzunu kamburlaştırdı ve küçümseyerek cevap verdi: "Anlamıyorsun ve seni ikna etmeye çalışmak zaman kaybı.

Gözleri ona doğru parladı. 'Ama sana söz veriyorum, anlıyorum! Evet ve ona sempati duyuyorum, ayrıca onun kararlılığına sahip olmayı diliyorum! Gerçi ben *senin* kalıntılarını bahçeye düzenli bir şekilde gömmeyi tercih ederdim, canım!

Bu küstahlık karşısında sıırttı, ama kitabına dönmeden önce, ona böyle bir şey emretmesinin ebeveynlerinin kesinlikle dikkate alacağı bir şey olduğunu söylemekle yetindi.

Alışkanlıklarına alışkın olan kız kardeşi onun dikkatini çekmek için başka bir girişimde bulunmadı. O sabah kabul edeceği tek yiyecek olan bir dilim tereyağlı ekmek tabağında yarı yenmiş halde duruyordu, ama bu konuda konuşmak zaman kaybı olacaktı ve sağlık durumuyla ilgili bir soru sormaya kalkışmak da onu kızdırmaktan başka bir işe .

Zayıf bir çocuktı, oldukça cılızdı, kesinlikle kötü görünümlü değildi, ama yaşının ötesinde keskinleşmiş ve çizgili bir yüze sahipti. Bir yabancı bunları anlamakta güçlük çekebilirdi, olgunlaşmamışlığı yüzü ve tavırlarıyla tuhaf bir şekilde yalanlanıyordu. Aslında on yedinci yaşına gireli çok olmamıştı ama çektiği fiziksel acılar yüzündeki çizgileri belirginleştirmiş, kendisinden yaşça büyüklerden başkasıyla birlikte olmaması, hem bilgili hem de güçlü bir zekâyla birleşince onu erken olgunlaştırmıştı. Kalça eklemesindeki bir hastalık onu, kendisinden altı yaş büyük olan kardeşi Conway'in eğitim gördüğü Eton'dan uzak tutmuştu ve bu (ya da kız kardeşinin bazen düşündüğü gibi, maruz kaldığı çeşitli tedaviler) bir bacağının kısılmasına neden olmuştu. Yürüdüğü zaman belirgin ve çirkin bir topallamayla yürüyordu; ve hastalığın durdurulduğu söylene de, sert havalarda ya da kendini aşırı zorladığında eklemi hâlâ ağrıyordu. Kardeşinin zevk aldığı sporlardan mahrumdu, ama cesur bir binici ve iyi bir atıcıydı ve sakatlığından ne kadar acı bir şekilde nefret ettiğini sadece o biliyordu ve Venetia da tahmin ediyordu.

Fiziksel ataletle geçen bir çocukluk dönemi, doğuştan gelen bir eğilimi güçlendirmişti.

burs. On dört yaşına geldiğinde, öğrenme konusunda öğretmenini geride bırakmadıysa bile, anlayış konusunda bunu başarmıştı; ve bu değerli adam tarafından, kendisinin sağlayabileceğini düşündüğünden daha ileri bir eğitime ihtiyaç duyulduğu kabul edildi. Neyse ki, bunu elde etmenin yolları elinin altındaydı. Kilise görevlisi önemli bir bilgindi ve uzun zamandır Aubrey Lanyon'un ilerlemesini bir tür hüznü zevkle gözlemlemişti. Çocuğu Cambridge'e hazırlamayı teklif etti; Sir Francis Lanyon, evine yeni bir öğretmen kabul etme zorunluluğundan kurtulduğu için rahatlardı ve anlaşmayı kabul etti; ve o zamana kadar bir ata binebilen Aubrey, bundan sonra günlerinin büyük bir bölümünü Parsonage'da, Rahip Julius Appersett'in loş kitap odasında metinleri inceleyerek, nazik geniş bilgisini hevesle özümseyerek ve onu başarılı olma yeteneğine dair sürekli artan bir inançla doldurarak geçirdi. Michaelmas'ta kabul edileceği Trinity College'a girmişti bile.

Ertesi yıl Bay Appersett'in, genç olmasına rağmen çok yakında bir akademisyen seçileceğinden pek şüphesi yoktu.

Ne kız kardeşi ne de ağabeyi bu konuda kuşku duyuyordu. Venetia onun zekâsının üstün olduğunu biliyordu; kendisi de mektup yazmanın tahammül edilemez bir iş olduğu fevkalade güçlü kuvvetli bir genç sporcu olan Conway ise ona merhamet kadar hayranlıkla da bakıyordu. Bir burs kazanmak Conway'e garip bir hırs gibi geliyordu, ama Aubrey'nin bunu başaracağını içtenlikle umuyordu, çünkü bir keresinde Venetia'ya şöyle demişti: Zavallı küçük delikanlı kitaplarına bağlı kalmaktan başka ne yapabilirdi ki?

Venetia ise onun onlara çok bağlı kaldığını ve babaları gibi inatçı bir münzevi olacağının işaretlerini çok erken yaşta gösterdiğini düşünüyordu. O sırada Bay Appersett Bath'da ağır bir hastalıktan kurtulduğu için tatilin tadını çıkardığını sanıyordu; neyse ki kuzenlerinden biri onun yerine görevlerini yerine getiriyordu. Başka bir çocuk olsa kitaplarını rafa kaldırır ve onun yerine sopasını alırdı. Aubrey kitapları kahvaltı masasına bile getirir, geniş ve narin alnını ellerine dayamış, gözlerini basılı sayfalara dikmiş, beyni okuduklarına öylesine odaklanmıştı ki, biri adını düzinelerce kez söylese yine de yanıt alamazdı. Böyle bir dalgınlığın onu kötü bir arkadaş yaptığı hiç aklına gelmemişti. Venetia'nın da aklına gelmişti, ama onun da babası ya da ağabeyi kadar bencil olduğunu uzun zamandan beri bildiği için, onun bu tuhaf davranışlarını büyük bir soğukkanlılıkla karşılayabiliyor, hayal kırıklığı acısı çekmeden ona sevgiyle sarılmaya devam edebiliyordu.

Kendisinden dokuz yaş büyüktü, bir çiftin hayatta kalan üç çocuğundan en büyüğüydü.

Uzun bir soydan, rahat bir servetten ve eksantrik alışkanlıklardan gelen Yorkshire'lı toprak sahibi. Aubrey'nin kısa önlükleri çıkmadan önce karısını kaybetmesi, Sir Francis'in kendini York'tan on beş mil kadar uzaktaki malikânesine kapatmasına ve orada yavrularının refahına son derece kayıtsız kalarak arkadaşlarının arasına karışmamasına neden olmuştu. Venetia sadece onun doğasının eğiliminin her zaman yalnızlığa doğru olduğunu varsayabilirdi, çünkü böylesine abartılı bir davranışın kırık bir kalpten kaynaklandığına inanması mümkün değildi. Sör Francis katı gururlu bir adamdı, ama hiçbir zaman duyarlı biri olmamıştı ve evliliğinin karışık olmayan bir mutluluk içinde geçmiş olması

Açık görüşlü kızının bu sevimli kurguya inanması mümkün değildi. Annesiyle ilgili anıları belirsizdi ama acı kavgaların, çarpılan kapıların ve acı veren histeri nöbetlerinin yankılarını içeriyordu. Castle Howard'daki bir balo için annesini giydirmek üzere onun mis kokulu yatak odasına kabul edildiğini hatırlayabiliyordu; hoşnutsuz güzel bir yüzü, pahalı elbiseler yığını, bir Fransız hizmetçiyi hatırlayabiliyordu; ama annesinin ilgisini ya da şefkatini hatırlayamıyordu. Leydi Lanyon'un kocasının taşra yaşamına duyduğu sevgiyi paylaşmadığı kesindi. Her ilkbaharda Londra'ya giderlerdi; yaz başında Brighton'a giderlerdi; Undershaw'a döndüklerinde Leydi Lanyon'un kafayı bulması uzun sürmezdi; kış Yorkshire'ın üzerine çöktüğünde ise iklimin zorluklarına dayanamaz ve isteksiz eşiyile birlikte arkadaşlarını ziyarete giderdi. Kimse böyle bir kelebeğin varlığının Sir Francis'e uygun olduğunu düşünemezdi, ancak ani bir hastalık onu alıp götürdüğünde, duvardaki portresini görmeye ya da adının anıldığını duymaya dayanamayan, acı çeken bir adam olarak eve dönmüştü.

Çocukları onun yarattığı çölde büyüdü, sadece Conway Eton'a, oradan da -th Foot'a geçerek daha büyük bir dünyaya kaçıyorlardı. Ne Venetia ne de Aubrey Undershaw'dan Scarborough'dan daha uzağa gitmişlerdi ve tanıdıkları Malikâne'nin çevresinde yaşayan birkaç aileyle sınırlıydı. Aubrey yabancıların arasına girmekten çekindiği için, Venetia ise bunu yapmak doğasında olmadığı için ikisinden de çekinmiyordu. Sadece bir kez mutsuz olmuştu: O da on yedi yaşındayken Sör Francis'in onu Londra'daki kız kardeşine götürüp sosyeteye takdim etmesine izin vermediği zamandı. Bu çok zor gelmişti ve biraz gözyaşı dökmüştü. Ancak biraz düşünmek, bu planın hiç de pratik olmadığına onu ikna etmeye yetmişti. Sekiz yaşında hasta bir çocuk olan Aubrey'i Hemşire'nin tek başına bakımına bırakamazdı: o mükemmel yaratığın bağlılığı onu tımarhaneye sürükleyebilirdi. Bu yüzden gözlerini kuruladı ve elinden gelenin en iyisini yaptı. Her şeye rağmen babam mantıksız değildi: Londra'da bir sezona razı olmasa da, Leydi Denny ya da Bayan Yardley onu birlikte gitmeye davet ettiklerinde, ki biri nezaketinden, diğeri kararlı oğlunun zorlamasıyla bunu sık sık yapıyorlardı, York'taki, hatta Harrogate'teki toplantılara katılmasına hiç itiraz etmedi. Babam hiç de kaba biri değildi: ev harcamalarını hiç sorgulamaz, ona bir

Ona güzel bir harçlık ve biraz da sürpriz bir şekilde, öldüğünde ona çok saygın bir yetkinlik bıraktı.

Bu olay üç yıl önce, Waterloo'daki görkemli zaferden bir ay sonra ve hiç beklenmedik bir anda, ölümcül bir inme sonucu meydana gelmişti. Çocukları için bir şok olmuştu ama bir keder değildi. "Aslında," dedi Venetia, kibar Leydi Denny'yi utandırarak, "onsuz çok daha iyi geçiniyoruz.

Yetimleri duygusal bağına basmaya hazırlanarak Malikâneye gelmiş olan hanımefendi, "Canım!" diye soluk soluğa kaldı. "Çok telaşlısın!

"Kesinlikle ! Venetia gülerek cevap verdi. "Neden, hanımefendi, kaç kez onun en doğal olmayan ebeveyn olduğunu ilan ettiniz?

"Ama o *öldü*, Venetia!

'Evet, ama şu anda bize, hayattayken olduğundan daha fazla düşkün olduğunu sanmıyorum, hanımefendi. Bizim sevgimizi kazanmak için en ufak bir çaba göstermedi, biliyorsunuz, bu yüzden onun için üzülmemizi gerçekten bekleyemez.

Bunu cevapsız bulan Leydi Denny ona sadece böyle şeyler söylememesi için yalvardı ve şimdi ne yapmak istediğini sormak için acele etti. Venetia her şeyin Conway'e bağlı olduğunu söylemişti. O mirasını almak için eve dönene kadar, eski yöntemlerle devam etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. "Tabii artık dostlarımızı Malikâne'de ağırlayabileceğim ve babamın Edward Yardley ve Dr. Benworth dışında kimsenin eşikten geçmesine izin vermediği zamanlara göre çok daha rahat olacak.

Üç yıl sonra Venetia hâlâ Conway'in dönmesini bekliyordu ve Leydi Denny, Conway'in işlerinin yükünü onun omuzlarına bırakarak bencillik etmesine karşı çıkmaktan neredeyse vazgeçmişti. İlk başta İngiltere'ye dönmeyi imkânsız bulmasına kimse şaşırmamıştı, çünkü Belçika ve Fransa'da her şeyin altıya ve yediye düştüğüne ve Waterloo gibi kanlı bir savaştan sonra tüm alaylarımızın üzücü bir şekilde tükendiğine şüphe yoktu. Ancak aylar geçtikçe ve Conway'den alınacak tüm haberler, kız kardeşine Undershaw'da yapması gerekeni yapacağına dair her türlü güvene sahip olduğunu ve göreve ayıracak daha fazla zamanı olduğunda ona tekrar yazacağını garanti eden kısa bir karalamayla geldiğinde, devam eden yokluğunun görev duygusundan ziyade (İşgal Ordusu'na gelen ziyaretçilerden toplanan hesaplardan) büyük ölçüde kriket maçları ve toplardan oluşan bir hayatı terk etme isteksizliğinden kaynaklandığı genel olarak hissedilmeye başlandı. Kendisinden son haber alındığında Conway, Lord Hill'in kadrosuna atanma şansını yakalamıştı ve

Cambray. Venetia'ya uzun uzadıya yazamamıştı çünkü Büyük Adam bekleniyordu ve bir Değerlendirme Toplantısı yapılacaktı, ardından da bir akşam yemeği partisi verilecekti, bu da personelin meşgul olması anlamına geliyordu. Venetia'nın bu durumu çok iyi anlayacağını biliyordu ve Conway onun sevgi dolu kardeşi olarak kaldı. *Not: Hangi alanı kastettiğinizi bilmiyorum - Powick'in doğru bulduğu şeyi yapmanız iyi olur.*

Leydi Denny gözyaşları içinde, "Ve onun umurunda olan tek şey, kızın bütün günlerini Undershaw'da geçirmesi ve yaşlı bir hizmetçi olarak ölmesi!" dedi.

"Edward Yardley'le evlenmesi daha muhtemel," diye cevap verdi lordu yavan bir şekilde.

'Edward Yardley'e karşı söyleyecek bir şeyim yok - gerçekten de onun gerçekten saygıdeğer bir insan olduğuna inanıyorum! - Ama her zaman söyledim ve her zaman da söyleyeceğim, bu kendini bir kenara atmak olur! Keşke sevgili Oswald'ımız on yaş daha büyük olsaydı, Sir John!

Ama bu noktada sohbet aniden değişti; Sir John'un şeytani zekâsı onu, böylesine güzel bir kızın ülkedeki en aptal köpek yavrusuna iki kez bakmayacak kadar mantıklı olmasını umduğunu haykırmaya itti. Karısının Oswald'ı oyun oynayarak kendini komik duruma düşürmeye teşvik etmekten vazgeçmesinin tam zamanı olduğunu da ekleyince, Venetia oldukça heyecanlı bir fikir alışverişi içinde unutuldu.

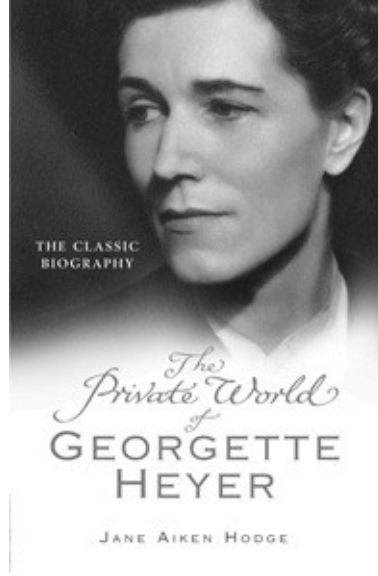
Venetia'nın güzel bir kız olduğunu kimse inkâr edemezdi; çoğu kişi ona güzel demekte tereddüt etmezdi. Almack's'taki çiçeği burnunda kızlar arasında dikkat çekmiş olmalıydı; içinde yaşadığı daha kısıtlı toplumda ise eşsizdi. Hayranlık uyandıran sadece gözlerinin ve parlaklığı ya da gine altından parlayan saçlarının ihtişamı, hatta güzel ağzının büyüleyici kavisi değildi: yüzünde, yüz hatlarının mükemmelliğine hiçbir şey borçlu olmayan çok çekici bir şey vardı: bir tatlılık ifadesi, önlenemez bir eğlencenin ışıltısı, alışılmadık derecede açık bir bakış, tamamen öz bilinçten yoksun.

Yazar Hakkında

Elliden fazla kitabın yazarı Georgette Heyer, Regency dönemini kendi dönemi haline getiren, tüm tarihi roman yazarları arasında en iyi bilinen ve en sevilenlerden biridir. İlk romanı 1921'de yayımlanan *The Black Moth*'u on yedi yaşındayken nekahet dönemindeki erkek kardeşini eğlendirmek için yazmıştır; son romanı ise *My Lord John*'dur. En çok tarihi romanlarıyla tanınmasına rağmen, on iki de dedektiflik öyküsü yazmıştır. Georgette Heyer 1974 yılında yetmiş bir yaşında öldü.

Georgette Heyer'in Özel Dünyası

Jane Aiken Hodge tarafından

Uluslararası çok satan bir fenomen ve Regency romantizminin kraliçesi olan Georgette Heyer, zamanımızın en sevilen tarihi roman yazarlarından biridir. Elliden fazla roman yazmış olmasına rağmen özel hayatına en yakın arkadaşları ve akrabaları dışında kimse erişememiştir.

Cömertçe resimlendirilmiş ve özel belgelere, yazışmalara ve aile arşivlerine erişim sağlayan bu klasik biyografi, Georgette Heyer'in ve en unutulmaz karakterlerinin dünyasına bir pencere açarak, kusursuz bir stil anlayışına ve her şeyin ötesinde Regency'ye olan sevgisine sahip zorlu, enerjik bir kadını ortaya çıkarıyor.

Georgette Heyer'in Özel Dünyası için övgüler:

"Georgette Heyer'in İncil'i... Her Georgette Heyer severin mutlaka sahip olması gereken bir kitap." -*Historically Obsessed*

Daha fazla Jane Aiken Hodge kitabı için, ziyaret edin:

www.sourcebooks.com

Aşk Hikayelerine Aşık Mısınız?

*İşte tam size göre bir çevrimiçi
romantizm okurları kulübü!*

Nerede yapabilirsin:

- Harika yazarlarla tanışın
- Yeni arkadaşlarla parti
- Yeni kitapları herkesten önce alın
- Harika *yeni okumalar* keşfedin

Hepsi inanılmaz derecede BÜYÜK tasarruflarla!

DiscoveraNewLove.com

**adresindeki partiye
katılın!**

"Sparkling... The stories run the gamut from
cloak-and-dagger to whimsical-comedy."
—*Best Sellers*

"Keyifli bir ürün yelpazesi."
—*Library Journal*

leg

Regency mance'in kraliçesi, birbiri ardına sıralanan kısa öykülerinde,
bağışçılar ve kalplerin mirasçılarının arasında geçen enfes bir
boğuşma sunuyor. Maymun ve rascaTg yetimler ve varisler, güzeller ve
onların bca us'ları, lepcendor y Georgette Heyer'in kendine özgü zekâsı
ve taklit edilemez üslubu Regency u'orId'u göz kamaştırıcı bir şekilde .

HANGİ SIFIRLAMALAR /YINC:

"Bu hikayeler, soğuk bir kış gününde bir fincan
sıcak çikolata ya da bir kadeh şarapla kıvrılmak
gibi gerçek bir his -goc'd factor- veriyor.
Mutluluk!"

"Çok eğlenceli... Ench hikayesi zekice ." "Baştan sona harika
bir hikâye."

GEORGETTE HEYER wrote over fifty novels, including Regency romances,
romance, and was legendary for her research, historical accuracy, and her
extraordinary plots and characterizations.

